

മജിസ്ട്രേറ്റ് ഓഫീസ്, പാലക്കാട്

കവനകേന്ദ്രദിവക

വിശേഷാൽപ്രതി

പ്ര
മ

ദോഷാചിലാസം

(നാലാംപുസ്തകം)

പ്രസാദകൻ

പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

(All Rights Reserved)

കോട്ടക്കൽ

ലക്ഷ്മീസഹായം അച്ചുകൂടം

വാ

പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

Pr
4

Handwritten notes in red ink: 'MIC 15/13628', 'കൃഷ്ണവാരിയർ', 'പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ'.

Price. Rs. 1.

അവതാരിക

‘ലോഡിലാസം’ എന്ന പേരോടുകൂടി കച്ചനകൈമുദ്രിതകയായി കൊല്ലംതോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പുസ്തകാവലിയിൽ ഇതു നാലാമത്തേതാണ്. ഇതിന്നുമുമ്പു പുറത്തുവന്ന മൂന്നു പുസ്തകവും, അവസ്ഥാനുസരണമേ, മാനുവായനക്കാരുടെ പ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചുകണ്ടതിനാലുള്ള ഡെയർക്കോണ്ടർമാരാണ് ഇപ്പോഴും ഞങ്ങളിതിന്നുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. അച്ചടിക്കുടലാസ്സിന്റെ അക്രമമായ വില, നാടുകടം ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ക്ഷാമത്തിന്റെ കഠിനതകൊണ്ടു വരികാരുടെവക്കൽ നിന്നു പണം പിരിഞ്ഞുകിട്ടുവാനുള്ള പ്രയാസം ഈവക ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഇക്കാലത്തു് ഇത്രയും വലിയൊരു പുസ്തകം അച്ചടിച്ചു വരിക്കാർക്കു സൗജന്യമായി കൊടുക്കുന്ന കാര്യം സാമാന്യജീവിതസാഹചര്യങ്ങളാണെന്നു, പ്രസിദ്ധീകരണവിഷയത്തിൽ സ്വപ്നമെങ്കിലും പരിചയമുള്ളവരാരും സമ്മതിക്കുകയില്ല. എങ്കിലും,

“തുടങ്ങലോ വല്ലതുമായതോളം,
തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ മുടങ്ങിപ്പൊല്ലു”;

എന്ന അഭിജ്ഞവചനം ആരും ആദർശിക്കേണ്ടതാകയാലും, ഉദാരബുദ്ധികളായ ചില വരിക്കാർ, ഇതേവരെ ചെയ്തതുപോലെ, ഇനിയും ഞങ്ങളെ ഹൃദയവുർവ്വം സഹായിക്കുമെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസംകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇതിന്നുനടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ, മുൻവെത്തപ്പോഴെ നല്ല കുടലാസ്സുവാങ്ങി അച്ചടിക്കാൻ ഇപ്പോൾ ഭരവീധത്തിലും നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ ‘വിലോഷാൽപ്രതി’ സാധാരണ പത്രക്കുടലാസ്സിൽതന്നെ അച്ചടിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുനിമിത്തം ആകൃതിക്കുല്ലം സൗന്ദര്യക്കുറവു തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും, പ്രകൃതിക്കുലേഭവും ഗുണക്കുറവിലല്ല, കുറച്ചുകിലും അധികം വിലോഷം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി ഈ പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിരിക്കുകയില്ല.

പി. വി. കൃഷ്ണപേരിയർ

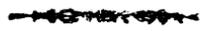
വിഷയാനുക്രമിക

1.	വിജയിപ്പുതക (കിളിപ്പാട്ട്) ... കവിതിലകൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ	1
2.	പദോത്ഥാപനം (ഗദ്യം) ശ്രീമാൻ എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ., ബി. എൽ.	2
3.	എന്റെ സപ്തം (പദ്യം) ... കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരൻ എം. എ., ബി. എൽ.	12
4.	ഭാഷാഗദ്യസംഹിത (ഗദ്യം) ... വിദ്വാൻ സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ	31
5.	രണ്ടുകുട്ടികൾ (പദ്യം) ബ്രഹ്മശ്രീ പി. ജി. രാമൻ ബി. എ., ബി. എൽ.	54
6.	വേദസംഹിതയെപ്പറ്റി ചില ചിന്തകൾ (ഗദ്യം) ബ്രഹ്മശ്രീ വരവൂർ കുപ്പിങ്ങാട്ടു നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്	61
7.	ലക്ഷ്മണപ്രവാസം (പദ്യം) പരേതനായ കവിതിലകൻചന്തളത്തു കേശവവർമ്മതമ്പുരാൻ	74
8.	പഴയ പരമ്പ്യാ (ഗദ്യകഥ) ശ്രീമാൻ ആയാംകുടി പി. ആർ. ശങ്കരപിള്ള	85
9.	എന്റെ ദാമന (പദ്യം) ... ശ്രീമാൻ ആർ. സി. ശർമ്മ	105
10.	മാതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥന (ഗദ്യം) ... ശ്രീമാൻ വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ ബി. എ.	109
11.	ഭാഷാശാലി ബ്രഹ്മശ്രീ അമ്പലപ്പുഴ വെങ്കിടേശ്വരശർമ്മ	117
12.	ശ്രീകൃഷ്ണൻ (പാന) ശ്രീമാൻ കൈപ്പത്തു നാരായണനമ്പി	162

ദേവി, നിൻധനംകൊണ്ടു തഴച്ചു പടർന്നുകെ-
 ്ലു വിരിഞ്ഞെഴും ചില ചാർശ്വസ്ഥമെച്ചുകിടർ തേ
 അത്ര നിശ്ചിതമായി പ്രസ്ഥാനം കണ്ടി, ഞട്ടത്തൊ-
 രർത്ഥത്തിലെന്നാകിലും ചിരിച്ചുകൊണ്ടിടട്ടേ.
 ചെന്നു ചരേണ്ടമിടത്തക്കുതാൻ തവ ഗതി-
 യെന്നുള്ള വിശ്വാസം തേയെയ്യുന്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കും!
 പാർമലടിയിലെന്താ? - യതു നികുൽബുഃഗി-
 യേറിയ പളിക്നീ മാന്തിക്ക മാത്രം ചെയ്യും!
 താവകനീതുളളികിടർ പലതും സൃഷ്ടുഷ്ടാ ച-
 ലാവിയാനെയങ്ങാനും പോയ് മറഞ്ഞാൽ മറയട്ടേ!
 ആതവ വീണ്ടും വന്നു ചപർന്നുകൊള്ളുമേ നികൽ:
 ആയമെന്നരിനടെ പൂർവാഃഗമേപ്പാ വ്യയം.

നീർക്കമിളകുകകൊണ്ടു ഹർഷരോമാഞ്ചം മെയ്യിൽ
 വാജ്ജന്ന ഭവതിതൻ സ്വതന്ത്രപ്രയാണത്തെ
 നോക്കിനില്ക്കുന്ന മീതെ, പാരിലെപ്പല മാറാ
 നീക്കമെന്നിടയ കണ്ടകണ്ണുകിടർ നക്ഷത്രകേൾ!
 തുമയിലിളകും നിൻ നീമിൽനിന്നുള്ളവായ
 സാമദവതേണിന്നെക്കും സഹതന്ത്രമുദ്രഗീതാ
 വ്യോമമണ്ഡലത്തിലും ടിബ്ബുഖങ്ങളിലും നൽ-
 പ്പു മകരന്ദ്രവം കുളിർക്കെത്തളിക്കുന്നു!
 ഏതൊരു വില്ലുത്തൊട്ടും ശാന്തമാണ്ണാക്കിയി-
 മേതിലും സത്യത്തെ മുൻനിർത്തിയും ക്രമത്താൽ നീ
 സന്തസവുർണ്ണമായ് നിർവീകാരമായനാ-
 ഭ്യന്തമം പ്രാപ്യസ്ഥാനം പുകക മഹാഭാഗേ!

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ

പദാർത്ഥവിചാരം

 [പകർപ്പവകാശം]

ആത്മാനന്തമാക്കുളുടെ സാഹചര്യത്തിലുണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ, സാധാരണ മനുഷ്യനു ജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഈ ജ്ഞാനത്തെയാണ് പ്രാപഞ്ചികജ്ഞാനമെന്നും, ലോകജ്ഞാനമെന്നും അറിയപ്പെടുന്നതു് അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനം അല്ലെങ്കിൽ ഏകാന്തജ്ഞാനം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് അമാനുഷർക്കുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ അദ്വൈതമെന്നും ലോകജ്ഞാനം ഇല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല; അതു് അസത്യമാണ്, മായാസ്വപ്നമാണ്, എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. സത്യം ആലോചിച്ചാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു പല അർത്ഥങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതുപോലെ മതങ്ങൾക്കു ഭിന്നത്വം മിക്കവാറും ഉണ്ടാകുന്നതു് പദോർത്ഥവിചാരപ്രത്യക്ഷതയിൽ കാണുന്നതെല്ലാം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അതായതു് അമിതമായ ഒന്നിന്റെ, ഭാവങ്ങളാണ്. എന്നു പറയാൻ എന്താണ്? കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്ന പ്രതിബിംബത്തിലും, വർണ്ണവിനിമയംകൊണ്ടു പടത്തിൽ കാണുന്ന രൂപത്തിലും, വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മുളകമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്ന വക്രതയിലും ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ, പ്രപഞ്ചം സത്യമാണെന്നുള്ള ഭ്രമമുണ്ടാകുന്നതാണ് എന്നാകുന്നു. ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ബോധം മിഥ്യയാണെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. തെങ്ങനെ? കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്ന പ്രതിബിംബം തൊട്ടുനോക്കുമ്പോൾ നിശ്ചലാണെന്നു വോഡുപെടുത്തുന്നു; മിത്രത്തിലുള്ള രൂപം മായങ്ങളുടെ ഉഴിച്ചൽ (Perspective) കൊണ്ടു പൊങ്ങിയും താണമിരിക്കുന്നതായി തോന്നിയതാണെന്നു തൊട്ടുനോക്കുമ്പോൾ വെളിപ്പെടുന്നു; തടവിനോക്കുമ്പോൾ വെള്ളത്തിൽ കണ്ടു പടിയു

ടെ വളവ് ഇല്ലാത്തതാണെന്നു വ്യക്തപ്പെടുത്തുന്നു; ഇങ്ങനെ നയ നേന്ദ്രിയത്തിനു ഭ്രമം ജനിപ്പിച്ച ഭാഗങ്ങളുടെ അയഥാർത്ഥത സ്പഷ്ടം ത്രിയദോശം നമുക്കു തീർന്നു. കയറിൽ തോന്നുന്ന സർപ്പബുദ്ധിയും, മരീചികയിൽ അധ്യാസിക്കുന്ന ജലഭ്രമവും, നിഴലിൽ ആരോപിക്കുന്ന ചിശാചബോധവും അകലുന്നതും ഇന്ദ്രിയാനന്തരഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ്. ശ്രോത്രേന്ദ്രിയത്തിന്നും ഭ്രമം വന്നുപോകാറുണ്ട്. വാസുവത്തിൽ ശബ്ദമൊന്നും കേൾക്കാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ നാഗസ്വരത്തിന്റെ ആലാപം കേൾക്കുമ്പോലെയും, നിശ്ശബ്ദമായ അർദ്ധരാത്രിയിൽ അത്യുച്ചശ്രുതിയിൽ ചിവിടിന്റെ ധ്വനി കേൾക്കുമ്പോലെയും നമുക്കു തോന്നാറുണ്ടല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഇന്ദ്രിയദോശം ഉണ്ടാകുന്ന ഭാഗങ്ങൾക്കു പലതിനും അയഥാർത്ഥത കാണുന്നതുകൊണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ മിഥ്യയാണ് എന്ന് ഒരു ശബ്ദനിഷ്ഠമായ അന്യഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ഇതു ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ അവസ്ഥയും മറ്റൊരു ഭാഗംകൊണ്ടല്ലാതെ വെളിവാകുന്നില്ല. ഭാഗസാമാന്യത്തിന് അയഥാർത്ഥത കല്പിക്കുന്നപക്ഷം, യഥാർത്ഥമായി മറ്റൊന്നിന്റെ വേഷം നമുക്കുണ്ടാകണം. കണ്ണാടിയിൽകാണുന്ന പ്രതിബിംബം അയഥാർത്ഥമാണെന്ന് അതിന്റെ സാക്ഷാൽ ബിംബം കാണുമ്പോഴാണ് വ്യക്തമാകുന്നത്; കയറിൽ കണ്ട പന്നഗത്വം കയറതെന്ന എടുത്തു നോക്കുമ്പോഴാണ് വെളിപ്പെടുന്നത്. അതുകൊണ്ടു ഭാഗങ്ങളെല്ലാം അസത്യങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയ്ക്കു മൂലമായതിനെ നമുക്ക് അറിയാതാകണം. അത് അചിന്ത്യമാണെന്നു വരുമ്പോൾ ഭാഗങ്ങൾക്കു യഥാർത്ഥ്യം കല്പിക്കാനു തരമുള്ളു. നമ്മുടെ മനസ്സിനു ഭാഗങ്ങൾമത്രമേ ഗോചരമാകുമുള്ളൂ എന്നു പരുമ്പോൾ, അവയുടെ സത്തയെപ്പറ്റി ശങ്കിക്കാവതല്ല. ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നതു മിഥ്യയാണെന്ന് എടുപ്പാഴാണ് തോന്നുന്നത്? ഉണർന്നുകഴിയുമ്പോഴല്ലേ? അവൻ ഉണർച്ചയില്ല, ഉറക്കമേയുള്ളൂ എന്നു വന്നാൽ സ്വപ്നം അവനു സത്യമല്ലയോ? എന്നതു

പോലെ മനുഷ്യൻ അതീന്ദ്രിയജ്ഞാനമില്ലകിൽ ഇന്ദ്രിയകല്പിതമായ ഭാവങ്ങൾമാത്രമേ സത്യമെന്നു കരുതാൻ തരമുള്ളൂ. ഭാവങ്ങൾ എന്നു പറയുമ്പോൾ അവയ്ക്കു മൂലരൂപമെന്നോ ഉണ്ടെന്ന് ഒരു ഉപഹം വരുന്നണ്ടെങ്കിലും ആ രൂപം നമുക്ക് അചിന്ത്യമാണെന്നു വന്നാൽ ഭാവങ്ങൾക്കു യാഥാർത്ഥ്യം ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കാതെ തരമില്ലല്ലോ.

രത്നപാലോചിച്ചാൽ സത്യമെന്നു പറയുന്നത് എന്താണ്? അതും ബോധസപരൂപമല്ലേ? ബ്രഹ്മമാണ് സത്യം; പ്രപഞ്ചം അസത്യമുണ്ട്; എന്നുള്ള വാദത്തിൽ സത്യബോധം ഒന്നു വേറെ, സത്യമെന്നു വേറെ എന്നല്ലേ വേദാന്തികൾ കല്പിക്കുന്നത്? ആത്മബോധത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്കുമായ ഒരു സത്യമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു നിരർത്ഥമാണ്. സത്യാസത്യങ്ങൾ ആത്മനിഷ്ഠങ്ങളാണ്. ജ്ഞാനഭാവത്തിൽ അവയ്ക്കു സത്തയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു വാഗ്ജാലമാകുന്നു. സത്യബോധം സ്ഥിരതയിൽ (Persistence) നിന്നാണ് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഈ ദൈവമതും കാലദേശങ്ങളിൽ ഉള്ളതിൻവണ്ണം അയന്ത്രീതരായും (Unconditional) പ്രത്യക്ഷപദോർത്ഥങ്ങളിലൊപ്പാലെ നിയന്ത്രിതമായും (Conditional) ഇരിക്കാം. സ്ഥിരതകൊണ്ടുമാത്രമുണ്ട് നാം സത്യാസത്യങ്ങൾ ചേർപിരിക്കുന്നത്. ഒരാൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടുമ്പോൾ, അയാൾ മുമ്പിലുണ്ടെന്നുള്ള ബോധത്തെ ഇല്ലാതെയാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല; നേരെ മറിച്ചു, ഒരാളെ ഓർമ്മിച്ചാൽ അയാളുടെ ബോധത്തെ നമുക്ക് അകറ്റാം. നമുക്കുണ്ടാകുന്ന ഒരു ബോധത്തിന്റെ സത്യം എങ്ങിനെയാണ് നാം പരീക്ഷിക്കാറുള്ളതു്? സന്ധ്യക്കു കണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചാൽ ആളാണോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? അടുത്തുചെന്നു പരിശോധിക്കുമ്പോഴും ആബോധം സ്ഥിരമായി നിലനില്ക്കുന്നുവോ എന്നു നോക്കിട്ടല്ലേ? പിന്നെയും ആ ബോധം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു സത്യമാണെന്നു നാം ഉറപ്പുന്നു. പ്രപഞ്ചം അയാഥാർത്ഥമാണ്; ബ്രഹ്മമാ

ണ സത്യം; എന്നു വേദാന്തികൾ എത്രതന്നെ ചോദിച്ചാലും, നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്ഥിരമായ ഒരു ഡിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന് അയഥാർത്ഥത ആരോപിക്കുന്നതിനു സാധ്യമല്ല. അസ്ഥിരമായിരിക്കുന്നതാണ് അസത്യം. ബ്രഹ്മത്തിനുതന്നെ സത്യരൂപം വേദാന്തികൾ കല്പിക്കുന്നത് അതിന്റെ സ്ഥിരരൂപം അതായത് അനശ്ചരതയാണെന്ന് ഞങ്ങളുടേ?

മേൽവിവരിച്ചതിൽനിന്നു മൂന്നു സംഗതികൾ പ്രത്യേകം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്:-(1) പ്രാപഞ്ചികജ്ഞാനം, അതായത്, ഔപാധികജ്ഞാനം (Relative Knowledge) ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പരമതത്വമുണ്ടു്. ആ തത്വം ബോധത്തിന് അവിഷ്ണവാണെന്നെങ്കിലും നമുക്ക് അവിചലിതമായ പ്രപഞ്ചവോധമുണ്ടാക്കാൻ എന്താ അനശ്ചരമായ ആദികാരണം (First cause) ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഒരു ഊഹമുണ്ടാകുന്നു; (2) ഔപാധികജ്ഞാനത്തിനും സത്തയുണ്ടു്. എന്നെന്നാൽ ഈ ജ്ഞാനത്തിന് ഉപാധികളുടെ ഭേദങ്ങൾ ഭിന്നരൂപരൂപം വരണമെന്നെങ്കിലും ഉപാധികൾ അഭിന്നങ്ങളായാൽ ഭേദിക്കുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. ഈ സ്ഥൈര്യനിമിത്തം ഔപാധികജ്ഞാനത്തിനും നമുക്കു സത്യതമുണ്ടു്. (3) ഔപാധികജ്ഞാനം മാത്രമേ നമുക്കുള്ളൂ എങ്കിലും, അത് പരമതത്വവേക്ഷയാ ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ, അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അനശ്ചരവും അതുവകുണ്ടാണെന്നു സ്ഥിരമുമാകുന്നു. അതിനാൽ പരമതത്വത്തിനും ഔപാധികജ്ഞാനത്തിനുമുള്ള യഥാർത്ഥത്വം അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള ചാർച്ചകളുള്ളതാകുന്നു.

ബ്രഹ്മത്തിനുമാത്രമേ യഥാർത്ഥ്യമുള്ളൂ, പ്രപഞ്ചത്തിന് അതില്ല, എന്നു വാദിച്ചു പ്രപഞ്ചത്തിനു സത്ത ഇല്ലെന്നും അതു മായയെന്നും വേദാന്തികൾ ആക്കിത്തീർക്കുന്നതു സംശയാണമെന്നു ബുദ്ധിക്കു ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. ബ്രഹ്മതത്വത്തിനും പ്രപഞ്ചതത്വത്തിനും സ്ഥൈര്യബോധം നമുക്ക് ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടു്.

സ്വൈര്യത്തിലാണ് യഥാർത്ഥം നിലനില്ക്കുന്നതും. അവയ്ക്കു ര
 മലുള്ള ചാർച്ചകളും സ്വൈര്യം അപ്രകാരംതന്നെ. ഈ ചാ
 ുച്ചുതന്നെയാണ് വേദാന്തികൾ അധ്യാസം എന്നു പറയുന്ന
 ത്. പദോർത്ഥങ്ങളുടെ ഘനം, കാരിന്ദ്രം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ
 സ്വർഗ്ഗപ്രദാനകാണ്ഡം അറിയുന്നതു്; എന്നിരുന്നാലും നയ
 നേന്ദ്രിയംകൊണ്ടു നാം ആ ഗുണങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ലയോ? അ
 പ്പോൾ നയനേന്ദ്രിയപോരാ ഉണ്ടാകുന്ന ബോധം പ്രത്യക്ഷമല്ല അ
 നമിതമെന്ന്; ആ കഷ്ട ഘനത്തിന്റെയും കാരിന്ദ്രത്തിന്റെയും
 ചിഹ്നങ്ങളെത്ര നാം കാണുന്ന സാധനം എടുത്തുനോക്കിയാൽ
 ഘനമായിരിക്കുമെന്നും, തൊട്ടുനോക്കിയാൽ കഠിനമായിരിക്കുമ
 ന്നും ചിഹ്നങ്ങളിൽനിന്നു നാം ഊഹിക്കുകയാണ്. ഏകിലും, ആ
 ചിഹ്നങ്ങളെ പദോർത്ഥങ്ങളായിത്തന്നെ നാം ഗണിച്ചുപോകുന്നി
 ല്ലയോ? എന്നതുപോലെ ഭൗപാധികതയുടെ യഥാർത്ഥത
 തങ്ങളായിത്തന്നെ അല്ലാതെ യഥാർത്ഥതയെപ്പറ്റിയ ഫലങ്ങ
 ലായിട്ടല്ല നാം ഗണിക്കാറുള്ളതു്.

നമുക്ക് ഭൗപാധികമായിട്ടു ജ്ഞാനമുണ്ടു്. പരമജ്ഞാനം അ
 തായതു ബ്രഹ്മജ്ഞാനം, നമുക്കില്ല; ഉണ്ടാകാൻ തരവുമില്ല. എ
 തെന്നാൽ, സമാസമബോധം ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടു
 ന്നില്ല. സമാസമബോധം കൂടാതെതു് ഒന്നും നമുക്കുണ്ടു ജ്ഞാനത്തി
 നു വിഷയമാകുന്നതുമില്ല. എങ്കിലും ഭൗപാധികജ്ഞാനത്തിനു
 മൂലമായി അചിന്ത്യമായ ഏതോ ഉണ്ടെന്നു് ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാന
 മുണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുന്നുമില്ല. ഉപാധികൾ ജ്ഞാനത്തിന്റെ രൂപ
 മാത്രമാണ്; അല്ലാതെ അവയ്ക്കു പുറകായ സത്വയില്ലെന്നു ചി
 ല വേദാന്തികൾ വാദിക്കുന്നുണ്ട് മനോവ്യാപാരത്തിന്റെ പോ
 രങ്ങളായി ഗണിക്കുന്ന ഉപാധികൾക്കു സത്തയില്ലെന്നു പറയു
 ന്നതു് അയുക്തമത്രെ: അവരുടെ മതപ്രകാരം ബ്രഹ്മം, പ്രപഞ്ചം,
 ഉപാധികൾ, ഇവക്കു മൂന്നിനും സത്തയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടി
 യരുനു. മൂന്നുമതു ഹറഞ്ഞവ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനു

ദ്രവ്യബോധത്തെ നമുക്കു ഉദാഹരിക്കുന്നതു്. മംസംഖലം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നതിന്റെ കൂടുതൽ കാര്യം, അതിനുള്ള പ്രയത്നത്തിന്റെയും തക്കത്തിന്റെയും വ്യത്യാസവുമെങ്ങുണ്ടു് ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഭിന്നത അറിയുന്നതു്. ഭിന്നദ്രവ്യങ്ങൾക്കു് സാമാന്യമായി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു് വ്യാപ്യതപ്രബോധമുളവാകുന്നതു്; അതായതു് സാധാരണങ്ങൾ നിരത്തിവയ്ക്കുമ്പോൾ അധിഷ്ഠിതാനം ഇടം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ബോധം നമുക്കുതോന്നുന്നതു്. ദ്രവ്യങ്ങളുമായ വ്യാപ്യതപ്രബോധത്തിന്നുണ്ടു് ദേശമെന്നു നാം പറയാറുള്ളതു്. ഈ സാമാന്യബോധം മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു് എങ്ങിനെ അനുഭവമാനുഭവപരിണാമത്താൽ ഉണ്ടായി വാസനയാചിതീർന്നിരിക്കുന്നു എന്ന് ഇവിടെ വിസ്മയിച്ചുപറയാൻ എഴുപ്പമല്ല.

കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു മേൽവിവരിച്ചതിൽ യുക്തികൾ പറയാവുന്നതാണു്. ദേശകാലബോധങ്ങൾ നമുക്കു് ഔപാധികമായിട്ടേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. ഈ ഔപാധികബോധങ്ങൾക്കു നിദാനങ്ങളായി ദേശത്തിന്നും കാലത്തിന്നും പരമമായ സത്തയുണ്ടോ എന്നുള്ളതിന്നു സമാധാനം പറയാവതല്ല. അചിന്ത്യമായ ഭിന്നിന്റെ ഭാവമായിരിക്കണമെന്നു് ഉറപ്പിക്കാൻ മന്ത്രമേ നമുക്കു ശേഷിയുള്ളൂ. ഔപാധികങ്ങളായ കാലദേശങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിൽ നമുക്കു സശയലേശമില്ല. അവയുടെ യഥാർത്ഥ്യം നമ്മുടെ സകലമനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കും ആധാരമായിരിക്കുന്നു. അതിൽകവർത്തു ഒരു സത്യം നമുക്കു് അചിന്ത്യമാത്രം.

ദ്രവ്യത്തെ (Matter)പ്പറ്റി നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. പ്രതിബന്ധവും (Resistence), വ്യാപനവും (Extension) ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ബോധമാണു് ദ്രവ്യബോധം, പ്രതിബന്ധം ഒഴിഞ്ഞുവ്യാപനമത്ര ദേശബോധം. രണ്ടിലും സമാനധികങ്ങളാണു് ബോധം മറ്റൊന്നു് ഉണ്ടെന്നു. പ്രതിബന്ധം നൽകുന്ന സ്ഥാനങ്ങളുടെ സാമാന്യധികങ്ങളാണു് ദ്രവ്യമെന്നു നാം പറയുന്നതു്. ദ്രവ്യം ദേശത്തെ ബുദ്ധിയിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടില്ലാതെ നമുക്കു ചി

നീക്കം വയ്ക്കുന്നു. പ്രതിബന്ധബോധമാണ് ഭൂപ്രതിബന്ധം പ്രധാനമായും. ഈ പ്രതിബന്ധബോധം എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു? നമ്മുടെ അംഗങ്ങളുടെ ചലനജ്ഞാനം കൊണ്ടല്ല? എത്രയും അധികം നമുക്ക് ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവന്നോ അത്രയകുന്നുണ്ട്. ഒരു ഭൂപ്രതിബന്ധം പ്രതിബന്ധബോധം നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്. അപ്പോൾ മംസശക്തിയുടെ വിവിധതയും വിന്യാസവും കൊണ്ടാണ് നമുക്ക് ഭൂപ്രബോധം ഉദിക്കുന്നതു്. ഈ ശക്തിസമമായ തന്നെ പ്രതിബന്ധമായ ഭൂപ്രതിബന്ധത്തെയുണ്ടോ എന്നു നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ശക്തിസമമായമാണ് ഭൂപ്രബോധത്തിൽ നമുക്ക് ശക്തി മാർഗ്ഗമില്ല.

ചലനം (Motion) എന്നുള്ളതിന്റെ ബോധത്തിൽ കാലദേശഭൂപ്രബോധം മൂന്നിന്റേയും ബോധം ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭൂപ്രബോധം എന്നും കലത്തിൽ എന്താനും ദൂരം പോകുന്നു എന്നുള്ളതല്ലേ ചലനം എന്നു നാം പറയുന്നതു്? ചലനജ്ഞാനവും സൂക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ മംസങ്ങളുടെ സങ്കോചവികാസങ്ങൾ നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ഇന്ദ്രിയബോധത്തിൽ അന്തർഭൂതമാകുന്നു. മംസസംഭവങ്ങളുടെ ആനുപൂർവ്വം ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കോചവികാസങ്ങളിൽനിന്നു കാലദേശഭൂപ്രചലനബോധങ്ങൾ ഉണ്ടാകാമെന്നു വരുമ്പോൾ ആദികാരണം ശക്തിയാണ് (Force) എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ ശക്തിബോധം മംസചലനത്തിൽനിന്നു് ഉൽഭവമാകുന്നു. മംസചലനബോധം മാനസികമായ ഇന്ദ്രിയബോധജന്യമാകുന്നു. അപ്പോൾ മാനസികശക്തിയാണ് പ്രചലനബോധത്തിനു കാരണമെന്നു പറയാണ്ടിവരുന്നതു്. മാനസികശക്തി എവിടെനിന്നു ഉണ്ടായി എന്നു നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷേ ഈ മാനസികശക്തിയെന്ന പദമതത്പരമെന്നും, അതു സ്വയംഭവമായി ഭാവങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു ഭൂമി ജനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും പറയുന്നതു് ബോധത്തിനു് അവിഷയമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അത്രയകുന്നു പ്രചലനം, അതായതു്, ഒരുപ്രധാനമായവയെ വേ

റെ, ബ്രഹ്മം, അതായതു, ഉപാധിവാർജ്ജിതമായ തതമൊന്നു വേ
റെ, എന്നുള്ള ദൈവേധീഭാവം സ്വീകരിക്കയല്ലാതെ രണ്ടും ഒന്നാ
മെന്നു സാധാരണ മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു ബോധിക്കുന്നതു സംഗ്ര
മല്ല.

എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ. എം. ഏ; ബി. എൽ.

എന്നൊ സ്വപ്നം

ഇരവു പകുതിപോയി; ഞാനൊണ്ടാൻ
തരമണയാതെ കിടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടി;
നിരവധിവളരും വിചാരചീചീ
നീറയിൽ മനം നിലവിട്ടു നൃത്തമാടി.

൧

“കെട്ടതിയിതിലുമെന്തു? നാട്ടിൽനെല്ലി;—
ല്പുട്ടുണിയില്ല;വിളക്കിനെണ്ണയില്ല;
ഒട്ടുവിലിത! മുടിഞ്ഞ മേടമാസ—
ക്കൊട്ടവെയിലിൽക്കടിനീരുമില്ല കഷ്ടം!

൨

വരതി വരതിയെന്നുചൊല്ലുവേരീ—
യരകലരന്നുടെയാർപ്പു കേട്ടിടാതെ
ചെറുതുമാരീടമില്ല;ലോകമേ! നിൻ
നിരകയിലെക്കടുരവെ നീണ്ടുപോയി!

൩

എതുവരെ നിലമാറി! കാലഃഭാഷ—
പ്പതുവിനകൾക്കതിരില്ലൊരൊമില്ല;
ഇതുമാത്ര വിധിയോ? പരേതരാജ—
ശുഭവിനശിഞ്ഞ പശുക്കൾ ഭാരതീയർ!

൪

നലമരളിട്ടുവാൻ നൂരമ്പ്രാർ മേന്മേൽ-
 പ്പല മരണകൈകൾ പഠിച്ചതൊക്കെ നോക്കാം;
 ഫലമെന്തിടെ വരും? ജഗത്തു ഹാലാ-
 ഫലകുഖളീകൃതമായ് കഴിഞ്ഞു വല്ലോ!

൭

ദിനമനു ധനനാഥനാലുമിപ്പോ-
 ഉനശനശാസ്ത്രമധീതമായിരിക്കേ
 ജനകൃമി ജനനം ഭരിദ്ദനയ്യോ!
 കനലിതിൽനിന്നു കരയ്ക്കു കേന്ദ്രമുണ്ടോ?"

൮

തെരുതെരു വരുമീവിചാരവായ്യിൻ
 വിരുതിനു ഞാൻ വിളയാട്ടമായ്ക്കിടക്കേ
 ഒരു കൊടിയ കിനാവു കണ്ടു; തെല്ല-
 കുരുമനയെക്കടലാസിപ്പാക്കിനോക്കാം.

൯

അരുവയൊരാൾ പെൺകിടാവു പാങ്ങ-
 ലിരുപതിലേറെ വയസ്സിരിപ്പെയില്ല;
 തരണിയവളതിന്നു മുൻപു ഹാ! ഹാ!
 നിരുപമനിർദ്ധനതയ്ക്കു റുത്തരംഗം!!!

൧൦

അവികല മചരതൻ വപുസ്സുകാല-
 സ്ഥവീരതയെന്നു കരിങ്കരയ്ക്കു കേരി
 അവിടെവിടെ മുറിച്ചു കീറി. മാന്തി-
 സ്സചിത്രസുതാർപ്പണയോഗ്യമാക്കിടുന്നു.

൧൧

ഉടൽ വിളറി വരണ്ടു; കൂന്തൽ വെള്ളി-
 ചുട്ടിപ്പടിവാർന്നു; കവിർത്തടം ചുറ്റിങ്ങി;
 സ്വീകൃതമചര തവയെഴുത്തത്തിലിശൻ
 ചുട്ടലയിൽ വെച്ചു തൂത്തേരാസമിക്തം!

൧൨

ഒരു ചെറുശീശുവുണ്ടുവെടിക്കു കൈയിൽ-
 കുരുണമിരുന്നു കുരഞ്ഞിടുന്നു പാവം;

കേരള കവി കണികളോടുകൂടി കൂനിൽ-
 കേരള മിഴികൾക്കു കൂടെനില്ക്കുമെന്നും. ൧൧൧

വിവിധമുഖകിലെസ്സുഖത്തിനെല്ലാ-
 മവിഷയമശ്ശിത്രവിനവസ്ഥകളോൽ
 പചിയുടെമുറയു, ദ്രവിച്ചുപോകും;
 കവിയുടെ പുനവനീതമെത്ര പിതന? ൧൧൨

ഭവനമിതൊരു കാലമെന്നു കട്ടി-
 ചുവരുകൾ കൊണ്ടറിയേണ്ട കൊട്ടിലൊന്നിൽ
 അവശയവൾ ചെറുനിലത്തിരിപ്പു
 ധമമുതിവന്നു സഹായശൂന്യയായോൾ. ൧൧൩

പരമഹെ! ബുദ്ധിമുട്ടു മേന്മേൽ-
 പ്പരവശനായ് കരയുന്ന ചൈവരൽതന്നെ
 കരപെരുകി വരുന്ന കണ്ണനീരിൽ-
 കരകൃതകം ജനയിത്രീ മുക്കിടുന്നു. ൧൧൪

പടുരദിത പരൽ മകനെന്നു യംസ്യ-
 ത്തുടചനിനീർമലരികലങ്ങുമിങ്ങും
 ചെട്ടമൊരു നായനാംബു മാപ്പതിന്നും
 ചുട്ടനടുചിർപ്പിടുമമ്മയോർപ്പതില്ല. ൧൧൫

ഉടയവനെ നിനച്ചുയർന്നിടും ക-
 ണ്ടൽ ചൊരിയു ശിശുവിന്റെ നേർക്കു താഴും;
 ഉടന്നപരി കരഞ്ഞു തള്ളിയടക്ക-
 ണ്തടീറിന തൊണ്ണൂറുയാടേങ്ങിയേങ്ങിനോക്കും; ൧൧൬

ചെരിയകു വിവശനായ് പ്പിടിച്ചിടും ത-
 ന്നരിമ മകന്റെയചസ്ഥയായ് വീണ്ടും
 തപരിതമവൾ പൊഴിക്കുമശ്ര മേന്മേ-
 ലെമല തച്ഛശിലാദ്രവം കണ്ടുക. (യുഗ്മകം) ൧൧൭

കേരളീയരെയാണിതെന്നു മനസ്സിലാക്കൂ

ഒട്ടാകെ മണിനെയ്യെടുത്തു പെണ്ണിനിലെ കൈകൾ;

കേരളീയരെന്നു മനസ്സിലാക്കൂ; സാക്ഷി-

യ്ക്കുതന്നെ നിരീക്ഷിച്ചു വന്നതുകൊണ്ട് താതൻ.

മുഖ്യ

ചുഴിയുന്നതടവിലെ കരങ്ങി വേണ്ടും

വഴിയറിയാതെ കഴങ്ങിയമ്മ നില്ലേ

അഴിയില്ലാത്തതും കിടന്നു ചാടുകയും

മിഴികളടങ്ങാതെ രക്ഷണം കിടന്നു.

പ്രഭ

അകത്തുനിന്നു വന്നുവെള്ളം തണുത്തു

പ്രകടവിചാരമിടാനിടമില്ലാതെ,

മകനെയഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു-

ശ്ലക്കളിതങ്ങളെക്കൂടി സാധുവിയേവമോതി:—

മുഖ്യ

“അരിമമകനാട്— ഉറക്കമെന്നോ

പറിയൊന്നി! ഞാനൊന്നു ചാടുകയുണ്ടാകുമായി!!

ദുരിതമെഴുതുന്നതൊന്നു തല്ല-

പ്പെരിയവർത്തൻമെഴി—നീ മയങ്ങു കണ്ടേ!

മുഖ്യ

മടിയിൽ മമതയാൽ കിടന്നിടത്തു-

പ്പെട്ടാടിയരിയിട്ടു തിളച്ചു കഞ്ഞിയുട്ടി

കുടിയീലിലെവിടെയും കിടന്നുളളതൽ-

പടിമെടിക്കു ജനിതൃമാരകം.

മുഖ്യ

നിയതിയിതരർത്തൻ നിലയ്ക്കു വായും

വയറമണച്ചു നിയക്കുമെൻ കിടന്നുവേ!

നിയതമെഴുതുന്നതൊന്നു കൈരൊരവരറിൻ

മയവു മീറുകിടന്നു മൗരമില്ല!

മുഖ്യ

പെരുമാറ്റം വെറുപേരുകൊണ്ടുമാത്രം

പെരുശിശുവിന്നു ജനിതൃമാരകമില്ല;

പൊരതിയുമതളേണമല്ലായന്നാൽ
 മരതമറിച്ചുപഥം മോത്രവേഷമാർന്നോൾ. ൨൪

ഇവളതറിവതു,ണ്ടറിഞ്ഞുവന്നാൽ
 ശ്രവമതുതകാണ്ടുപടേംഗമാനാമില്ല;
 ദിപസമന മനോരഥദ്രുമത്തിൻ
 ചുവടിനു വെണ്മഴു വയ്പു ദുഷ്ടുവൈവം. ൨൫

ഗുണനിധി കുറവറു വേലചെയ്യൻ-
 കണവനിതന്നു കമാര! നിന്റെ താതൻ;
 മന്നമെഴുമലരാളമാമരത്തിൻ
 തന്നചിൽ പിശകുമാങ്ങി ധന്യയാം ഞാൻ. ൨൬

പരിഷ്കസമളജങ്ങൾ ചീശി മെയ്യിൽ-
 പ്പരിണകുറഞ്ഞാളി ചുർമ്മവിന്ദു ചാത്തി
 അരീകിഖിരയിൽ വന്നെന്നിക്കു സർവ്വോ-
 പരി പരിതൃഷ്ടി പകർന്നു കാന്തമനകി. ൨൭

വരമണിസന്ദേശത്തെ വിട്ടു ചൊവ്വ-
 പ്പരയിൽ വസീർപ്പു തഥാർത്ഥരംഗമാനായ്
 ചിരമലകിൽ വീളങ്ങമപ്ലവാക്കിൻ
 പരമനിദർശനമായിതന്നു ഞങ്ങൾ. ൨൮

“നരനാദക കരമാന്മരക്ഷണോടൻ;
 വരകരമാമവധുടിവെപ്പുലർത്താൻ;
 കരയുഗമിതുമെട്ടുന്ന ഗംത്രം
 ധരണി തഴന്ന ധനങ്ങളിൽ പ്രധാനം. ൨൯

ശ്രവമവനമരംഗതയ്യുദേഹി-
 പ്പുവനിയിലക്ഷയപാരമമാനും” എന്നായ്
 ധവനതളിന വാക്കു കേൾക്കവെ ഞാൻ
 നവനിധിമുക്കുമധീശായന്നു തോന്നി. ൩൦

പ്രണയമകൃതകം ജയിച്ചു; നെല്ലും
പണവുമവസ്ഥയല്ലെല്ലെല്ലെന്നോട്;
കുണ്ടാണു മനതാരിൽ ഞാനെന്നർന്നു,
കണവനൊടൊത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടി കാലം.

ജ.

ഘനതരചരിദപാഷ്ട്രമവമേന്തി-
ദ്രിനമനു വാച്ചു തഴച്ചു രാഗവല്ലി
അനഘപലധിശിഷ്ടമായി; നീയെൻ
തനയ! ജനിച്ചു; ജയിച്ചു നിൻപിതാക്കൾ.

ജ.

“ഇവനെയാതെ നിലയ്ക്കുയർത്തുവൻ ഞാ-
നിവനെതവന്നിനിതയെൻറ ഖാക്കി ജനം;”

തവ മുഖകമലം മുക്തനൊക്കൊണ്ടേൻ-
ധവനിതുമട്ടുതലമെയ്യു ധന്യധന്യൻ.

ജ.

ഉലകിതിലുയിർമാത്രമൊന്നിരുന്നാൽ
സുലഭമെന്നു തുടലും സുതൻറ ഭവ്യം;
ഫലമിനിയതിലൊതു? ചൈതന്യ! നിൻ
തലയിലെഴുത്തു മരിച്ചിരുന്നവല്ലോ!

ജ.

സുനിദ്രസുഖശാലി രോഗലേശം
ജനിമുതലോറ റിയാജെന്റരപ്പമനം
ശനിദേശ തകരാണുച്ചു; ഖോവേ-
പ്പനി പിടികൂടി; പരാപരൻ ചതിച്ചു.

ജ.

ഉടയവർ ചിലർ വന്നുടൻ പിണഞ്ഞെ-
ച്ചുടലയിലേക്കു ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി;
കടശിഖരെയുമെൻ പുറത്തുതൃന്ത-
കടകനേക്കനലിൽ കരിഞ്ഞിടൊട്ടു!

ജ.

ഒരു പിടിയരിയില്ല കഞ്ഞിപ്പൊയ്ക്കാ-
നൊരു ചെറുചില്ലിയുമില്ല നെല്ലു വാങ്ങാൻ

പണമയിടെയിരിക്കെ, മായതാർന്നോൻ
 ധിണനിലപുണ്ടു പിറന്നപോലെ പോകും;
 ക്ഷണവുമതിയിടയ്ക്കുടച്ചിറപ്പിൽ-
 ഘോഷമയനിലു - കൃതാർക്കുസർപ്പം!

൭൦

തലയിൽ മറുവിയണിഞ്ഞ ദന്ദക-
 തലവനമർന്ന കളിദന്ദകയെത്ത
 സുലളിതസുരയാപിയാക്കുവോരി-
 ക്ഷമലരെയുമുഴി കരാളരൂപമാക്കും:

൭൧

അവരവരുടെ ക്ഷിപ്രമുഖീകര-
 ചുവരജനസ്സുകളുടെസ്യസുകരങ്ങൾ
 ദിവസമനു ഭജിച്ചു തൃപ്തിതേടും
 ഭവനപുരിഷ്ഠിതൈത്ര പുതിഗന്ധി!

൭൨

ഖൊരതികരയുമുഴി നാജ്ഞി വാജ്ഞം
 തുറ; കവിവൃന്ദമുഴിച്ചിടുന്ന തോട്ടം;
 അറകലകൾവെട്ടും സുരദ്ര; ദൈവം
 നരമലരിൽ പൂഴുവീഴ്ത്തി നാശമാക്കി!

൭൩

സുലഭസുക്രതർതൻ സുഖത്തിനായി-
 പ്പല ഭവനം പണിചെയ്തു പത്മനോനേ!
 മലമുടയ ജനം മഹിഷ്ണുകം പോയ്
 വലയണമെന്നു വരച്ചു വിട്ടുവോ റീ?

൭൪

അതിനൊരു തടചില്ല; ദൈവമേ! ഞാൻ
 ഗതിവരുവോളമിരിൽക്കിടന്നുകൊള്ളും;
 പുതിയൊരു നീധികാത്ത ഭ്രതമാവാൻ
 കൈതി ചെറുതല്ല കലാമനാണെ സത്യം!

൭൫

കടൽമകൾ കഴുവേറിടുന്ന കള്ള-
 ക്ഷമമിഴി കണ്ടുവേരിൽ കലർന്നിടട്ടെ;

കടശിവരെയെന്നിങ്ങ കാഞ്ചനാദ്രി-
 കടവിലടുക്കണമെന്നു കാംക്ഷയില്ല. കൃ

ശരി കരുതലിനെങ്കിലും വിശപ്പാ-
 മെരിക്കനലെന്നുദേത്തിൽ നീരിടുമ്പോൾ
 തിരിച്ചൊരു കരൾ പേർത്തുമാതമഹത്യാ-
 ദുരിതമേത്തിൽ വിറപ്പു തൂമ്പിപ്പോലെ. കെ

ശകലമതിലുമില്ല താപമമ്മ-
 ദ്രകരുണനാണഖിലേശനകിലാട്ടെ;
 'സകലവുമായിട്ടെല്ലാധീന'മെന്ന-
 ന്നകതളിർ ശാന്തി നിതാന്തമേന്തി നിൽപ്പു. കെ

തകരുമപരർത്ഥൻ മനസ്സു ദൈവ-
 പ്പുക പലമട്ടു പരീക്ഷയെയിടുമ്പോൾ;
 ഞകലുഷ്ഠത്തിൽ ഞാൻ; ഞനാഥനാമീ-
 മകനുടെ ചിന്ത മദേകമമ്മശല്യം. കെ

ഭവനവനവേണി ഞാനിതാ നി-
 ന്നിരുവദിതോടു വിഭോ! തികച്ചുമിപ്പോൾ
 ഞരതു വിവേമന്നരച്ച നന്ദാ-
 ലരുളണമല്ലമൗനം നേർന്നിടുനേൻ! കെ

സകരുണനവിടുന്നു സന്ധ്യയായ്-
 ശകലനഖഞ്ചദ്രഗഞ്ചലൻ ചരിച്ചാൽ
 പകരമിനമില്ല ചോദ്യം-അങ്ങൻ-
 മകനെയുമൊന്നു മനുഷ്യനാക്കിനോക്കൂ. കെ

പലവഴി ഭഗവൻ! കിടപ്പു മർത്ത്യ-
 ള്ളകിതിലുത്തമജീവിതം നയിപ്പാൻ;
 പലതരമനുശാസനങ്ങൾ തങ്ക-
 പ്പലകകളിൽ കുറ്റി കൊത്തുവാനിരിപ്പൂ. കെ

പ്രതിവദ്യുതഗുപ്രലോഭനീയ-

പ്രതികൃതിയിശ്ശിതൃ പാരിടം വിളക്കി
പ്രതിദിനമുയരട്ടെ സൽപഥത്തിൽ
പ്രതിനവകാന്തിപരമ്പരാപരീതൻ.

പ്രശ്ന

കരചലിതകരാളഖഡ്ഗനായ്ത-
ന്നരചനവേണ്ടിയടർക്കളത്തിലെത്തി
സിരവഴി അധിരം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടേൻ
ധരയെ മകൻ ചമിതാർത്ഥയാക്കിടട്ടെ.

പ്രശ്ന

ഒരുപാഴുതുയിർകൂടി വേണമെന്നാൽ
കുഴതികൊടുത്തുമിവൻ സപധർമ്മനിഷ്ഠൻ
നിരപമമരുളട്ടെ നിഷ്ക്രിയാർത്ഥം
ഖിതദധനം മമ വീരമാത്രസംജ്ഞം.

പ്രശ്ന

നിരപധികകലാനിവാസഭൂവായ്
ഗുരുപദമോളുമിവൻ കുമാരപുത്തിൽ
ഇരുളകലെയൊഴിച്ചിടറിടട്ടേ
സുരചിരബോധസുധാകരപ്രകാശം.

പ്രശ്ന

തിരമൊടു പണിചെയ്തു ശീഘ്രമോരോ-
തുറയിലുയർന്നു മകൻ സുമന്ത്രിയായി
നിരപകളൊളി നീളെ വീശി നാട്ടിൻ-
കര മുഴുവൻ കഴുകിക്കളഞ്ഞിടട്ടെ.

പ്രശ്ന

പരിചിതപരിപുലനസപഭാവൻ,
പരിമുദിതാമരപാദോപവലേചൻ,
പരിചിൽ മമ സുതൻ യശോമതല്ലി-
പരിമളധോരണി പാരിൽ വീശിടട്ടെ.

പ്രശ്ന

നളിനജവധു നാവിൽ നവ്യുന്മത-
ക്കളി തുടരുന്ന കവീന്ദ്രനായ്ക്കിശോരൻ

കളിരലകിനിയാറിടട്ടെ നൽവൈ-
കിളികളിളക്കുമിളകളുസപനത്തിൽ.

വൃന്ദ

അകതളിരപരന്നാരല്ലമെങ്ങാൻ
തകരകിൽ നൽഘനസാരധാര കോമാൻ
ത്രികരണപരിശുദ്ധനെത്തിടട്ടെ
മകനലകിടന്നാര മംഗലപ്രദീപം.

നം

ശ്രുപശ്രുകസനകാംബരീഷകായാ-
ധവരുടെ പദ്ധതിതാൻ സ്വകീയമാക്കി,
ഇവനിഹ പരതപസ്യക്ഷുചിന്താ-
കവചിതനായ്ക്കലിഖ്യാധ തീർത്തിടട്ടെ.

നം

സുഗന്ധമാതൃധിയാ സ്വമാശ്രുഭൃമീ-
ഭാവതിതൻ പരിചയ്ക്കയെന്നുവന്നാൽ
നൃഗണമണിയവൻ നിതാന്തവന്ദ്യൻ;
ജഗതി ജയിച്ചതവന്റെ ജന്മമേകം:

നം

അകലുക്കമഹിമാചിതന്ന സാക്ഷാ-
പകമ്പരചിക്രമചന്ദ്രഗുപ്തമുഖ്യർ
പുഷ്പാളാടനഭവിച്ച ഭൃമിയല്ലോ
മകന ജനാത്രി; യിവൻ മഹാകുലീനൻ.

നം

ഇടവലുമടിയങ്ങൾ നിന്റെ പൊൽത്തർ-
വടമിനിതത്ര ചലിക്കുവാൻ കീടല്ല!
തെടണമവയിലൊന്നിപ്പന്റെ കൈ പോയ്;
രടചണമുൾഗതി ധാത്രി! തൽക്ഷണം നീ.

നം

ഉടമകടമുടഞ്ഞ മൺകടത്തിൻ
കിടയിൽ വെടിഞ്ഞ പുരാന്റെ പിൻനടക്കേ
സ്സുമിനൊരു പൊട്ടവെഞ്ചിതൽപ്പു,
റടമയിൽ മിന്നുമുദ്രേണസാന!

നം

അരുതിയിലളവൊ കമ്മ്പാശം
ചെറ ചെറ തുണ്ടുകളൊ മറ്റിച്ചുഴുങ്ങി
മരകിന ഭവമാം മഹാർണ്ണവത്തിൻ-
മരകർ പുക്ക മദോന്മജൻ സുഖിക്കും.

ആൻ

ഉണരുക മകനേ! നമുക്കു ദൈവം
തുണ, യവിടുന്നു ദുഃഖനല്ലൊരാൾക്കും;
ഉണരുക കരയാതെ; കപ്പലോളം.
ഗുണമുടയോരു കമാരനല്ലയോ നീ?

നര

അരുതിനിയതിനേതുളമന്നു നീയെ-
ന്തെളിവതക്കി മിഴിച്ചു കണ്ണിലുണ്ണി?
ദുഃഖപശമതജാതിദ്രുമം നിൻ-
തിരുവുരു ജീവമതത്തു വിട്ടിടുന്നോ?

നവ്യ

മതിമതി മകനേ! മന്ദക്കുമെന്തി-
പ്രതിഭേനിദ്ര? പശേതനാകയോ നീ?
ചതി കരുതരുതേ! ചലിക്കുണ നി-
ന്നതിമുദ്രലാംഗകം! അമ്മ സംധുവാണ്ണേ!

നനു

ഇനിയതിനിടയില്ല തെല്ലുമെന്നി-
ല്ലനിയൊളിമെയ് പായുന്നു; പാപമയ്യോ!
അനിയതമസുദേഹയേഗേമാർക്കും;
ജനി മൃതി തൊട്ട ചടങ്ങു ജന്തുധർമ്മം!

പ്ര

സുലഭമിവൾ സുതന്റെ ഭായി നോക്കി-
ല്ലലപടി കണ്ട പകൽക്കിനാവരേയും
നിലയിളകി നിതാന്തമേന്തിടുന്നോ
ജലലിചിതൻ ജനിമൃത്യുയൗഗപദ്യം?

പ്ര

വടിവിൽ വളരെ ഞാനുയർത്തി വാനിൻ-
മുടി ചരയാക്കിയ മോഹരത്നസൗധം

ഇടി പൊടി തവിടായ്ത്തകർന്നു മണ്ണി-
 ന്നടിയിൽ മറിഞ്ഞു മറഞ്ഞു മാഞ്ഞിട്ടുനോ? പ്രൗഢ

വളരെയുദ്ധഗണം വഹിച്ചു മിന്നി-
 പ്പുള്ളകമിളക്കീന പുത്തനന്തരീക്ഷം
 ജളതയിലൊരു പൈതൽ തീച്ചളയെങ്ങും
 തുളകൾ തുളച്ചു തുലച്ചു തുണ്ടുതാളോ? പ്രൗഢ

ശരിശരി! കഥതീർന്നു; വൻവിശപ്പാ-
 മെരികനലിന്നകമെൻമകൻ ദഹിച്ചു;
 തിരികെ വരികയില്ല പോയ നീ; നിൻ-
 ചരിതമിനി സ്മരണീയമാത്രമുണ്ണി! പ്രൗഢ

വടവിടപി വളർന്നു വാച്ചു കേൾ-
 നിടവരികിൽ തണലിച്ഛുപോലെ നൽകും;
 നടവിൽ നതവകന്നു നമ്പു വാട്ടം
 തടവുകിലത്തണൽ താമരതന്നെ! പ്രൗഢ

പലകുറി കയറിപ്പരാക്രമം പൂ-
 ണ്ടലകുകൾ വെല്ലുമൊരൂഴിപന്നുപോലും
 അലപ്പുതരജയത്തിനാദിമ്പീജം
 മുലകുടിനാളിൽ മുതിർന്ന കുക്ഷിയോശം! പ്രൗഢ

ഉണരരുതു കലാമ! നിന്റെ ദൈവം
 തണലുലകിന്നു; തീനക്ക ദാഹകാശി;
 ഉണരുവതിൽ മികച്ചതോമതേ! നിൻ
 ബ്രണകഥ ധിട്ടവിശിഷ്ടനിദ്രതന്നെ, പ്രൗഢ

അരുതരുതുണരേണ്ട വത്സ! നിന്നിൽ-
 കരുണ ചിധിക്കു വരുന്ന കാലമില്ല;
 ഒരു ചൊഴുതുമുണർന്നു ഭൂമിയായി-
 പ്പൂതുമിതാസ്യവിൽ നീ പുലർന്നിടേണ്ട! പ്രൗഢ

മരിച്ചതി ജരം പൊരിഞ്ഞു നീയി-
ഷ്ടിയിലിരുന്ന, തിന്മനിരീപ്പ ക്ഷേമം?
ഇതിനതിരിത കാണു! നീയിദാനീം
മൃതിമുഴുപാണിതൊരവലംബശാലി.

൧൦൩

കരളിനിയുരുകേണ്ട; കണ്ടെട്ടിൽ-
ക്കരവെക്കുകിടയോണ്ട കണ്ണിൽ വെള്ളം;
കരണപട്ട കനിഞ്ഞു മൃത്യു നിന്നു-
ക്കരവിലസൽകമനീയകണ്ണമാക്കി.

൧൧൦

ഗദമൊരുലവമില്ല; കാണിപോലും
കനേവുമില്ല; കടക്കകപ്പം നീ;
മുദമരുളിടയാൻ മുതിർന്നുദിപ്പു
ചിദ്രേതദിധിത। ശിഷ്ട ചിത്തഹാരി.

൧൧൧

ഭവവിഷയചി പഠിപ്പുന്നതിനുമുൻ-
പവനിയിൽനിന്നകലുന്ന ഭാഗ്യവാൻ നീ
ഭൂമനപതി പുരോണവൃക്ഷൻത-
ന്നവധിവെടിഞ്ഞ കൃപയ്ക്കുവുർവപരം!

൧൧൨

പരവശതയണച്ച പാഴ്കിനാവിൽ
പരമിവരം തേടിന പാരമാർത്ഥികതപം
തപരയൊടിത മറഞ്ഞു; സുകൃതത്വം
കരവദരപ്പടികണ്ടു കൺകളിത്തു.

൧൧൩

മറയുക മകനേ! മനീഷി കൾക്കി-
ക്കരയെഴുമുഴി കടുത്തുരങ്കതന്നു;
ചിറകു വിധി തരന്നു; ചോക സൂര്യൻ
നിറകുതിർ വീശിന നീലവൃഷ്ണരത്തിൽ.

൧൧൪

കയറിത മകനേ! പിടിച്ചു മെല്ലെ-
ക്കയറുക; കപ്പൽ കരയ്ക്കടുത്തുനിൽപ്പു;

നിയതമതിള വിട്ടു നീക്കി ചേഗാ
 നിയതി നയിച്ചു നിനച്ചഭിക്കിൽ നിന്നെ. ൧൧൩

വരുവനവിടെ ഞാൻ ക്ഷണത്തിലെന്നെ-
 കരുതി നിനക്കുഴൽ വേണ്ട കണ്ണിലുണ്ണി!
 ഇരുവരുമൊരുമിച്ചു നിൻപിതാചിൻ
 തിരുചടികുന്വിട്ടുചാൻ തിരിക്കതെന്ന! ൧൧൪

അവനമരുളുവാൻ മടിച്ചു നിന്നു-
 ലചധിവെടിഞ്ഞെഴുമാടലിന്നശേഷം
 അവധിതിയിത വന്നൊന്നെനിൻനിന്നെ-
 നവനി! നിനക്കുചസാനമിപ്രണയം! ൧൧൫

അവളതുമിരുമിപ്രകാരമോതി-
 ശ്ലോവശിവ! പാണി ധൃതാർദ്രകാംഗയാനി
 ശവനിലയിൽ മറഞ്ഞു താഴെ വീണാൾ
 ചുചടികീടിന ശൃംഗുദാരപാലല. ൧൧൬

മതിമതിയിതു കണ്ടതെന്നു വിദ്യു-
 ല്ലതിക പിളർന്ന വിധത്തിൽ ഞാൻ നടുങ്ങി
 ധൃതിയിൽ മിഴികൾ പൊങ്ങി; ദൈവമപ്പോൾ
 പ്രതിഭാമെന്നുടെ പാഴ്ക്കിനാവു മാറ്റി. ൧൧൭

കരുമനയിതു കണ്ടു കാലമൊട്ടായ്;
 പെരുകിന ചിന്തകൾ പേർത്തുമുണ്ടു വേറെ;
 വിരുതെഴുമതു വീണ്ടു മെന്നിൽ നില്ല-
 ണൊരുനിലയായാഴിയാഞ്ഞു വാധപാലല! ൧൧൮
 ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. എ., ബി. എൽ;
 എം. ആർ. എ. എസ്സു.

ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യം

‘ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യം’ എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഉപന്യസിക്കുമ്പോൾ, ഒന്നാമതായി, സാഹിത്യം എന്നാൽ ഏതൊരു പശ്ചാദ്യോപാധിഭാഷണീയീരിക്കുന്നു— അതുപോലെ നമുക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അല്പം ആലോചിക്കാം. പരിണാമവാദികളുടെ പക്ഷപ്രകാരം പറയുന്നതായാൽ പ്രകൃതിയെഴുതുന്നതുമാണ് സാഹിത്യം എന്നു നിർദ്ദേശിക്കാം. നാനാരുപമായ നാട്യരൂപത്തിന്റെ പരിണാമമായ പ്രകൃതിയുടെ പ്രഥമവികാരം ‘ഭാഷാഗദ്യമാകുന്നു. അതു ആകാശാദിഭൂതപഞ്ചകന്തിന്റേയും സൂര്യോദിജ്ജ്വാതിർഗോളസമുച്ചയത്തിന്റേയും ആധാരമായ് ഭാഷിക്കുന്നു. ജ്യോതിസ്സുകളുടെ ഭ്രമണത്തിലുള്ള നാട്യകോണാണ് പ്രകൃതിഭാഷ, ദിവ്യങ്ങളായ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയുടെ പ്രഭാഭാസങ്ങളായ വിഭാസങ്ങൾ വാസനാസുരഭിലമായ മനോമനസ്സിനെ ഉത്തേജനം ചെയ്യും. പരമ്പരാപ്രാപ്തമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾകർമ്മങ്ങളും പലമേളിയുമായ വിജ്ഞാനസമ്പത്തിയാലും വിശാലവും സംസ്കൃതവുമായിത്തീർന്ന മനോമനസ്സിന്റെ മനസ്സിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു പ്രകൃതികവിലാസം വാസനാമുദ്രിതമായി വാഗ്മുഖണ ബഹിർഗമിച്ചു. അതാണ് സാഹിത്യം എന്നു പറയാവുന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസം വിജ്ഞാനം എന്നിവയുടെ ഉത്തരോത്തരമായ ഉൽകർഷവും, മനോധർമ്മകൾമൂലമുണ്ടാകുന്ന വികാസവും അനുസരിച്ചു സാഹിത്യം ക്രമേണ സമൃദ്ധിമത്തായിത്തീർന്നു.

ഭാഷയുടെ ഭാഗപരമായ ‘ഭാവഹാവ’ങ്ങൾ വിളമ്പുന്നതു സാഹിത്യത്തിലാകുന്നു. വിനോദവിയാഗങ്ങളെ നമുക്കുപോലെ

വിജ്ഞാതഭാഗങ്ങളും സാഹിത്യത്തിൽ സുഖങ്ങളാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ വിനോദവും വിജ്ഞാനവും നൽകുന്ന കലയാണെന്നു വ്യവഭാസിക്കുന്നത്. ഈശ്വരന്റെ സ്വപ്നം ക്ഷരവിചിതമായ പ്രകൃതിയെന്ന പ്രബന്ധത്തിന്റെ വിശിഷ്ടമായ വ്യാഖ്യാനമാണ് സാഹിത്യം—പ്രകൃതിയിലെ ഭംഗിയേറിയ ഭാഗങ്ങളെ വിവരിച്ചു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ടത്രെ വിജ്ഞാനവിനോദപ്രദമാണ് സാഹിത്യം എന്നു പറയാവുന്നതു്. പ്രകൃതിയെ അനുകരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സാഹിത്യത്തിനു കലാത്വം ആകലനീയമാകുന്നു, സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ നിവ്വചിക്കുമ്പോൾ വ്യാപകമായിട്ടുള്ള അർത്ഥത്തിൽ 'ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം' എന്നൊരു വിവരണം നൽകാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വ്യാപ്യമായ അർത്ഥത്തിലാവട്ടെ 'രസഞ്ചയകമായ വാക്യം സാഹിത്യം' എന്നു ചേണം വിവരിക്കുവാൻ. വാചാഭിപ്രായത്തിൽപ്പെട്ട രസാത്മകങ്ങളായ പ്രസംഗാദികൾക്കു സമർപ്പിതകോടിയിൽ അന്തർഭാവവും, വരമാഭിപ്രായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ശൃംഗാരങ്ങളായ പ്രബന്ധാദികൾക്കു് അന്തർഭാവവും ഈ നിവ്വചനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ സർവ്വാൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ള പ്രയോജനം രസപ്രദാനമാകുന്നു. എന്തൊരു വാക്യസമുച്ചയത്തിന്റെ അർത്ഥാനുസന്ധാനത്തിൽ, സഹൃദയന്റെ ചാസനാസുരഭിലമായ മനസ്സിൽ വികാരങ്ങൾ തരളീതങ്ങളായി, ശ്രദ്ധസത്വം ഉളിച്ചു ബ്രഹ്മാസഹൃദസഹോദരമായ ആനന്ദാനന്ദഭൃതിയുണ്ടാകുന്നുവോ, ആ വാക്യസമുച്ചയം സാഹിത്യം എന്നു ചേരിനെ അർഹിക്കുന്നു. രസസമുച്ഛകളെന്ന് ശ്രദ്ധസത്വമയമായിത്തീരുന്ന ഹൃദയത്തിനുണ്ടാകുന്ന ചിച്ഛപ്രകാശാനന്ദമാണ് 'രസം' എന്നു വ്യവഭാസിക്കാവുന്നതു്. ഏതാദൃശമായ രസത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുക എന്നു സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രയോജനം.

സ്വരൂപത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സാഹിത്യത്തെ പദ്യം ഗ

ദ്വം എന്ന രണ്ടാതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. പദ്യം എന്നാലെന്ത്? ഗദ്യം എന്നാലെന്ത്? ഇവയുടെ യഥാർത്ഥമായ വിന്ദുരോപപാധ ഏത്? എന്നാദിയായി പല ചോദ്യങ്ങളും ഇവിടെ അവതരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു ശരിയായൊരുത്തരും പറയാൻ കഴിയാതെത്തീർന്നിട്ടുണ്ടാകാം. അത്ര കൃത്യസാധ്യമായിട്ടുള്ളതല്ലെങ്കിൽ അത്ര സുഖസർവ്വസ്വമോയ്ക്കുള്ളതല്ല. വർണമന്ത്രാദികളുടെ ക്ലിപ്തമായ വ്യവസ്ഥകളാൽ നിരന്ത്രിതമായിട്ടുള്ള ബന്ധവിശേഷത്തിനു കഴിഞ്ഞു വാക്യസമൂഹമാണ് പദ്യം എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. വൃത്തനിബന്ധനങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങാതെ ബന്ധത്തോടുകൂടിയ വാക്യസമൂഹം അത്രേ ഗദ്യമാകുന്നത്. ഈ വിവരണകേന്ദ്ര പദ്യഗദ്യങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തിലുള്ള ഈഷ്ണതയെ വെളിപ്പെടുത്താനും മാത്രമേ വെളിപ്പെടുത്താമെന്നുള്ളൂ. കേവലം വർണവിശ്വാസക്രമം അല്ല പദ്യഗദ്യങ്ങളെ പൂർണ്ണമാക്കിയിരിക്കുന്ന വിഭാഗംപര്യായമായിട്ടുള്ളത്. പദസംഘടനയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്ന പദ്യത്തിലേപ്പോലെയല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ഗദ്യത്തിലും ചില നിബന്ധനകളുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മജ്ഞന്മാരുടെ സമക്ഷം ചിരിച്ചുപിടിക്കേണ്ടതില്ല.

സംസാരബന്ധത്തിൽ പദ്യത്തിനും ഗദ്യത്തിനും തമ്മിൽ തെല്ലൊരതരമുണ്ട്. പദ്യം വായിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ നമുക്കു് അനുകമ്പിഷ്ഠമായിത്തീരുന്ന ആനന്ദവിശേഷം ഗദ്യം വായിക്കുമ്പോൾ കൈമാറ്റം വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. ആനന്ദപ്രദതയിൽ പദ്യത്തിനേക്കാൾ വെളിപാടും ഗദ്യത്തിനില്ല. പദ്യവും ഗദ്യവും കവിതകളാകുന്നു. ഏകിലും ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ശാലീനമായ വിലാസവിചേഷിതങ്ങളാൽ സുരഭിലമായിട്ടുള്ള താഴ്മയാർന്നുൾക്കൊള്ളുന്ന മോഹനംഗിയായ മുദ്രകന്യാകൾ, പ്രേമവും കൃത്രിമവുമായ വിലാസവിജ്ഞാപനങ്ങൾ വിളമ്പുന്ന പരിപൂർണ്ണയൗവനത്താൽ അലംകൃതമായിട്ടുള്ള പ്രേമലതതന്നിക്കു് ആകർഷണവിഷയത്തിൽ വല്ല തരമൊന്നുമുണ്ടാകും.

ഉണ്ടെങ്കിൽ, അതു പദ്യകവിതയും, ഗദ്യകവിതയും തമ്മിലുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. ഭാഷാപ്രയോഗവും പ്രയോഗശാസ്ത്രവും സുന്ദരിമാരായ സ്ത്രീകളാണ്. എങ്കിലും ആകർഷണശക്തിയിൽ അവർക്കു വ്യത്യാസമുണ്ട്. അവരെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു സ്ത്രീപഥമല്ല; ആകർഷണശക്തിയുടെ ഉൽകർഷാപകർഷങ്ങളാകുന്നു. ഇതുപേരെ പദ്യഗദ്യങ്ങളെ പ്രാവർത്തിച്ചുനിൽക്കുന്ന മൂലോപാധികാവ്യപഥമല്ല; രസപ്രദായകത്തിലുള്ള ഉച്ചനീചരൂപങ്ങളാകുന്നു. ആംഗലേയചിന്തകനായ “കോളറിജ്” (Coleridge) എന്ന വിദ്വേഷരത്നൻ പറയുന്നതെന്താണെന്നു നോക്കുക—“കവിത ഗദ്യത്തിന്റെ മേലെയെ എതിർക്കുകയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒന്നല്ല; ശാസ്ത്രമാണ് കവിതയിൽനിന്നു ഭിന്നിച്ചുനില്ക്കുന്നത്. ഗദ്യം പദ്യത്തിൽനിന്നത്രേ വിഭിന്നമാവിയെപ്പൊന്നത്” കോളറിജിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ഗദ്യപദ്യങ്ങളുടെ അത്യന്തസൂക്ഷ്മമായ വിലക്ഷണതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇനി നമുക്കിവിടെ ആലോചിക്കുവാനുള്ളതു രസാങ്കുരണവിഷയത്തിൽ പദ്യഗദ്യങ്ങൾക്കിടയിലെ അന്തരം വരുവാനുള്ള കാരണമെന്തെന്നാകുന്നു.

കാവ്യബലമുള്ള രസത്തിന്റെ അനുസ്മൃതമായ സ്ഥിതി രണ്ടിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കവിതാപദവാച്യങ്ങളായ പദ്യഗദ്യങ്ങളിൽ അതുണ്ടാകാതെ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ വായനക്കാരന് ഗദ്യത്തിലേക്കാൾ എഴുപ്പത്തിലും വെലത്തിലും പദ്യത്തിൽനിന്നാകുന്നു രസാസ്വാദമുണ്ടാകുന്നത്. പദ്യത്തിൽ രസം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്നതിനുള്ള അത്ര എഴുപ്പത്തിൽ അനുസ്മൃതമായി അനുഭവിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഗദ്യത്തിലാകട്ടെ വായനകഴിഞ്ഞിട്ട് ആലോചിച്ചതിനുശേഷമാത്രമേ രസാനുഭവിയുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. ഇതിനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കാം? പ്രകൃതിയുടെ വണ്ണനം, പ്രകടനം, വിജ്ഞാപനം എന്നിവിടങ്ങളിൽ കാര്യം കൊണ്ടു ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ രണ്ടും തുല്യകക്ഷ്യങ്ങളിൽത്തന്നെയാണു്

സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ വണ്ണിക്കുന്നതിലും, പ്രകടിക്കുന്നതിലും, വിജ്ഞാപിക്കുന്നതിലും പദ്യഗദ്യങ്ങൾക്കു പ്രകാരമേ ലം പ്രകടമായുണ്ടു്. വികാരങ്ങളേയും വിചാരങ്ങളേയും വണ്ണിച്ചുനടയപ്പെടുത്തുന്നതിനു പദ്യകാരനേപ്പോലെതന്നെ ഗദ്യകാരനും ചുമതലപ്പെടുവന്നുണ്. വികാരവിചാരങ്ങളെ പദ്യത്തിലേക്കാളധികം സൂക്ഷ്മമായും വിശദമായും ഗദ്യത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നതാണു്. 'ചിത്രയാഗ'ത്തിലേക്കാളും 'ഉമാകേരള'ത്തിലേക്കാളും കേമമായി 'ഇന്ദുലേഖ'യിലും 'പ്രേമാമൃത'ത്തിലുംനിന്നു നമുക്കു പ്രകൃതിയെ പഠിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്. എന്നുപോലും ചിത്രയാഗാദികളുപോലെ ഇന്ദുലേഖാദികൾക്കു സഹൃദയഹൃദയത്തിനു ചകചകായമാനമായ രസനന്ദവിശേഷത്തെ അനുസ്മൃതമായി ഉളവാക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല.

പദ്യം പ്രകൃതിയെ വണ്ണിച്ചുകാണിച്ചുതരുന്നതു സംക്ഷിപ്തരൂപത്തിലാണു് അതായതു പ്രകൃതിയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും പദ്യത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടേണ്ടതില്ല. പദ്യം വെറും ഭാവനാശക്തിയുടെ ഒരു നിർമ്മാണമല്ലെങ്കിൽ കേവലം ഹരന്ദോബന്ധത്തിന്റെ ഒരു പരിണാമരൂപവുമല്ല. പദ്യത്തിനു് ഭവണമെങ്കിൽ പ്രകൃതിയെ മാറാനും മാറ്റാനും സാധിക്കും. ഗദ്യത്തിനാകട്ടെ വസ്തുസ്ഥിതിയെ വിട്ടു രേടിപോലും വെക്കുവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. പദ്യകാരൻ വർണ്ണവിഷയത്തിന്റെ മർമ്മങ്ങളിൽ ചൂണ്ടുക മാത്രമേ ചെയ്തയുള്ളു. വിഷയത്തിന്റെ സ്വരൂപസ്വഭാവോദികളെ താവദബദ്ധ്യനായും സാമഗ്ര്യേണയും വർണ്ണിക്കേണമെന്നില്ല. പദ്യകാരൻ വിഷയത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗങ്ങളിൽ കൈവെക്കുകയേ ചെയ്തയുള്ളു. നിപുണനായ യന്ത്രപ്രവർത്തകൻ യന്ത്രത്തെക്കൊണ്ടു പ്രവൃത്തിയെടുപ്പിക്കുന്നതിനായി അതിന്റെ ഏതാനും ചില ശലാക (Spring)കളിൽ കൈവെക്കുന്നു. യന്ത്രമാകമാനം ചലനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രവൃത്തി നടത്തുകയും ചെയ്യും. ഇതുപോലെ പദ്യകാരൻ വിഷയത്തിന്റെ മർമ്മത്തിൽമാത്രം ചൂ

ണ്ടന്നു. വിഷയം ആകപ്പോടെ വായനക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുകയും ചെയ്യും. തോഴുക—

ആലസ്യമാണ്ട മുഖമൊട്ടു കനിച്ചു, വേർത്ത
 ഘർലസ്ഥലം മുദ്രകരങ്ങളിരളെ താങ്ങി;
 ചേലഞ്ചി മിന്നമൊഴു ചെൺകുളിർകൽത്തൊഴു-
 മേലങ്ങു ചാരുമുഖി ചാരിയിരുന്നിടുന്നു.

(പള്ളത്തോൾ)

മുഖം കനിച്ചു, ഘർലം കരലത്തിൽത്താങ്ങി കൊണ്ടുള്ള ചാരിയിരിപ്പുമാത്രമേ കവി കാണിച്ചിട്ടുള്ളുവെങ്കിലും വായനക്കാരന്മാരായ നായികയുടെ താല്പര്യമേകമായ വേഷവും മറ്റും മറ്റും പ്രകാശമാം വണ്ണം മനോഹൃദയം വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടുണ്ട്. ഗദ്യകാരന്മാർ ഇത്രയും കുറച്ചു വാക്കുകൾ കൊണ്ടു് ആ ചിത്രത്തെ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിത്തരുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

വൃത്തബന്ധവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സംഗീതസ്വർഗ്ഗത്താൽ പദ്യത്തിനെന്നപോലെ ഗദ്യത്തിന്നു വായനക്കാരന്റെ ആകർഷണം കഴിയുകയില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. പിന്നെ, പദ്യത്തിനെന്നപോലെ ഗദ്യത്തിന്നു് അലങ്കാരങ്ങൾ അണിയുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ആഹാര്യസൗന്ദര്യം ഉണ്ടാക്കുവാനും അത്ര തരമില്ല. ദേശസംഗതിതന്നെ പറയുന്നകാര്യത്തിലും പദ്യകാരന്മാർ ഗദ്യകാരന്മാർ തമ്മിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്.

അംഗത്തിനെങ്ങുമണിയാത്തൊരു ഭ്രഷണംതാൻ,
 മദ്യാപ്യയെന്നിയെ മദത്തിനെന്ദ്രേഷുധതാൻ,
 കാമന്നു പൂമലമരശിഞ്ഞൊരു സായകം താൻ,
 ബാലും കഴിഞ്ഞൊരു വയസ്സുവളാത്രയിച്ചാൻ.

(കുമാരസംഭവം)

‘അംഗത്തിനെങ്ങുമണിയാത്തൊരു ഭ്രഷണം’ എന്നും മറ്റും മായി പ്രതിരേകവിധത്തിലുള്ള രൂപകാലങ്കാരംകൊണ്ടു കവികളു

വിടെ നായികയുടെ യൗവനത്തെ വിശിഷ്ടമായി വർണ്ണിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു നോവലെഴുത്തുകാരൻ, ഏതൽസ്ഥാനത്ത് 'അഭിനവവും ദർശ്യവുമായ ആരോണമായിട്ടുള്ള യൗവനം' എന്നു പറയുവാനോ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുണ്ട്. 'അംഗത്തിനെങ്ങുമണിയാത്ത' എന്നു പറയുന്നതിനു വാസ്തവത്തിൽ വശതഗദ്യകാരനായിട്ടില്ലാത്തതും ഉണ്ടായാൽത്തന്നെയും അങ്ങിനെ പറയുന്നതിനു സഹായകമായിട്ടില്ല.

“നാട്ടാരല്ലാം വിഷുചീലഹളയിലുതിരും-

കാലം; അഭിനവമാണ്തൻ-

കൂട്ടാളിയോ! കഴിഞ്ഞീടിന കഥ; വലുതാ

യുള്ള വർഷാനിശീലം;

കേട്ടുലാഭംഭയംകൊണ്ടിളകിമറിയുമീ

ചേളയിൽകഷ്ടമായാൾ

നീട്ടാനുംകൂടി വയ്യാതെയുമൊരു വിള-

ക്കിന്റെ നേരിട്ടിരുന്നു,

(വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപുണിക്കർ—(കവനകൗമുദി)

ഇതിലെ മൂന്നാംപാദംവരെയും ഉള്ള ഭാഗം പദ്യകാരനല്ലോ ലെതന്നെ ഒരു പക്ഷെ ഗദ്യകാരനും പറഞ്ഞുവെന്നു വന്നേക്കാം. എന്നാൽ, 'നീട്ടാനും കൂടിവയ്യാത്ത' പദ്യകാരന്റെ വിളക്കു ഗദ്യകാരന കിട്ടുന്നതല്ലെന്നു വെണ്ണിച്ചുപറയാം.

ഏതുഭാഷയിലും ഗദ്യസാഹിത്യം ആവിർഭവിക്കുന്നതു പദ്യസാഹിത്യം ഉണ്ടായതിനുശേഷമാകുന്നു. ഇതുതന്നെ, ഭാഷ ആദ്യം കേവലപദ്യാത്മകമായിരുന്നുവെന്നും, പിന്നീടാണ് ഗദ്യാത്മകവുംകൂടിയായത്ത്വീർന്നതെന്നും ആരും തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സംസാരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുതരം നാടോടിഗദ്യഭാഷ ഭാഷയുടെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ. ആ നാടോടിഭാഷ പരിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിട്ടാണ്

രുന്നതു പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠക്കുശേഷമാണ്. എ
 തുടങ്ങിയുടെ ചരിത്രംനോക്കിയാലും ഈ തത്വം അനുഗതമായി
 കാണുകയും ചെയ്യും. 'ഗദ്യം കവീനാം നികഷം വദന്തി' എന്നു
 ജ്ഞാനദേവന്റെ കവിതയുടെ രഹസ്യംതന്നെ അതാണല്ലോ! പദ്യം
 ഏഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിന് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതിലധികം പ്ര
 കൃതിപരിചയവും വർണ്ണനനൈപുണ്യവും, വിഷയവിജ്ഞാനവും
 ഗദ്യമഴുത്തുന്നതിനുമായിരിക്കണം. വൃത്തവൈചിത്ര്യം വിളി
 ങ്ങുന്ന ബന്ധവിശേഷംകൊണ്ടും, അകലത്തുനിന്ന് ആകർഷിക്കു
 ന്നതിനതകുന്ന അചങ്കാരങ്ങളുടെ ആധാരംകൊണ്ടും പദ്യമെ
 ന്നപോലെ ഗദ്യമഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്:—ക
 വികർമ്മത്തിൽ തഴക്കവും പഴക്കവും, പ്രകൃതിയോടു പരിചയവും,
 ഭാവനാശക്തിയുടെ വൈഭവവും വർദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾമാത്രമേ ഗ
 ദ്യകാവ്യം നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയൂള്ളൂ:—വിദ്യാഭ്യാസം, പരിഷ്കാരം,
 വിജ്ഞാനം, മനോധർമ്മം എന്നിവ മനുഷ്യപരമ്പരക്കു മേല്പോ
 ടു മേല്പോട്ടു കൂടിക്കൊണ്ടുവരുന്നോരും ഭായയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടു
 കൊണ്ടിരിക്കും. ഏതൊരു ഭായയാണോ അഭിവൃദ്ധിയില്ലാതെ
 കേവലം ബാലിശാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്നത്, ആ ഭായ സംസാരിക്കു
 ന്ന നാട്ടുകാർക്കും വിദ്യാഭ്യാസാദിവിഷയങ്ങളിൽ ഉൽകർഷം ഉ
 ണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. ഇതിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നതു, മനുഷ്യന്റെ
 വിജ്ഞാനാഭ്യുദയവുമായ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഭായ ഉൽകൃ
 ഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ കുറിച്ചുപുട്ടുത്തുന്നതിനു തക്ക ശബ്ദസമു
 ഛിതയുടെയും പ്രയോഗഭംഗികളുടെയും സൗഖ്യമുണ്ടായി അഭിവൃ
 ഛിതപ്പെടുവരുന്നതെന്നാകുന്നു.—വിനോദപ്രദാനത്തിനു സൗക
 ഷ്യംകൊണ്ടിട്ടുള്ള ബന്ധരീതിയ്ക്ക് ഭരിതമായിരിക്കുന്ന ഗദ്യസാ
 ഹിത്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തി ഭായയുടെ ആ അഭിവൃദ്ധിദശയിൽമാ
 ത്രമേ, ഉണ്ടാകുകയുള്ളുവെന്നും വ്യക്തമാക്കല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടു
 ത്രേ ഭായയിൽ പദ്യസാഹിത്യം അഭ്യുത്തിലും, ഗദ്യസാഹിത്യം
 പിന്നീടും ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു ഭായാശാസ്ത്രതത്വജ്ഞന്മാർ സിദ്ധ

ന്തിക്കുന്നത്.

ഈ നിലക്ക്, കേരളഭാഷയിൽ പദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ആവിർഭാവം എപ്പോഴാണെന്ന് അറിയുന്നതിനു കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും ആവിർഭവിച്ചതെപ്പോഴാണെന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നമ്പൂതിരിമാർമാത്രമേ പരക്കെ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ. അതുതന്നെ സംസ്കൃതഭാഷാമുഖനായും ആയിരുന്നു. മലയാളം സംസാരിച്ചവന്മാരുടെ മനോഭാവങ്ങൾക്കുള്ള ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസംചെയ്യാൻ സൗകര്യവും അവകാശവും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ഭാഷക്കും ഉൽക്കർഷ്ടങ്ങളാകുവാനിടയായില്ല. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഉത്തമങ്ങളായ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ മരുന്നിനുപോലും ഉണ്ടാകാതിരുന്നതിനുള്ള കാരണവും അതാകുന്നു. പിന്നീട് ഏതുകാലത്താണ് സാഹിത്യം എന്ന പേരിനെ അർഹിക്കുന്നതായ ഗദ്യം ഭാഷയിൽ ആവിർഭവിച്ചത്? കാലത്താലെ അത് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവന്നതെങ്ങിനെ? അഭിവൃദ്ധിയിൽ പൂർവ്വരൂപത്തിനുമേലായ മാറ്റങ്ങളെന്തെല്ലാം? ഇപ്പോൾ അതിന്റെ അവസ്ഥയെങ്ങിനെ ഇരിക്കുന്നു? തൽക്കാലത്തെ സ്വന്തകളും അവയെ പരിഹരിച്ച പരിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും എന്തെല്ലാമാണ്? എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പലവിഷയങ്ങളും ഇവിടെ വിചിന്തനീയങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം പലപ്പോഴുമായി പല മഹാനാഥരും പഠഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാകയാൽ എല്ലാറ്റിനേയും സംക്ഷിപ്തമയൊന്നു പരാമർശിക്കണമെന്നേ ഞാനിപ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

മലയാളഭാഷയെ 'ആദ്യമലയാളം', 'പഴയ മലയാളം', 'നവീനമലയാളം' എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു കാലഘട്ടങ്ങളിലായി വേർതിരിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ആദ്യമലയാളം എന്നുപറയുന്നത് ഏകദേശം ക്രി.വർഷം 2500 മുതൽ 926 വരെയുള്ള കാലത്തിന്റെ പരിധിയിൽപ്പെട്ട ഭാഷയെയാണ്. പഴയമലയാളം എന്നതു

കൊല്ലവർഷാരംഭം മുതൽ കൊല്ലം 600 വരെയുള്ള മലയാളമാകുന്നു. കൊല്ലവർഷം 600-ന് ഇപ്പുറത്തുള്ള മലയാളത്തെ 'തമിഴ് മലയാളം' എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യമലയാളകാലത്തുതന്നെ വരമൊഴിയിൽ ചേരത്തക്ക ഗദ്യം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഭാഷാചരിത്രകർത്താവു പറയുന്നു. കലിവർഷം 3300-നു ഇപ്പുറത്തു് ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിലും കോവിലകങ്ങളിലും മാരം എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള ചില ഗ്രന്ഥവരികളും താമ്രശാസനങ്ങളും മരം ഇപ്പൊഴും ഉള്ളതായറിയുന്നു. ഇതുകളിൽ ചിറയ്ക്കൽ ഗ്രന്ഥവരി, തലശ്ശേരിഗ്രന്ഥവരി, കൊച്ചിഗ്രന്ഥവരി, തിരുവിതാംകൂർ ഗ്രന്ഥവരി എന്നീയ പ്രത്യേകം പ്രസ്തുതയോഗ്യങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിലെ ഭാഷാതീതിസാമാന്യം സാഹിത്യചാര്യരുള്ളതാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്.

പഴയ മലയാളകാലം അല്ലെങ്കിൽ മധ്യമലയാളകാലം തുടങ്ങിയതാടു കൂടി ഭാഷാശാസ്ത്രം വ്യാപ്തം വിട്ടു കൌമാരത്തിൽ കാലുവെച്ചു. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ഉണ്ടായ മാറ്റം അക്കാലത്തെ ഗദ്യരൂപരചനയിനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കൊല്ലവർഷത്തിന്റെ ആരംഭഭാഗത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള 'കേരളോല്പത്തി' എന്നൊരു ഗദ്യഗ്രന്ഥം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതുതന്നെ വിഷയത്തിൽ അല്ലാതെ രൂപഭേദത്തോടെ തെക്കേ മലയാളത്തിലും, മധ്യമലയാളത്തിലും, വടക്കേ മലയാളത്തിലും വെച്ചുവെച്ചു കാണപ്പെടുന്നതിനാലും ഗദ്യരീതി ഭാരോന്നിതം വളരെ വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഇതിലെ ഗദ്യരീതിയെ പുരസ്കരിച്ചു കൊണ്ടു അക്കാലത്തെ ഗദ്യരൂപരചനയെ നിരൂപണം ചെയ്തു വിശദീകരണങ്ങൾ നിവൃത്തിയില്ല. എന്നാൽ, കലിവർഷം 3800-

കൃത്യം 700-ൽ ഇപ്പുറത്തു്, ജൂതന്മാർക്കും സുവിചാരികൃഷ്ണൻ്റെ കർമ്മം മരം എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള മൂന്നു ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളിലെ ഗദ്യസരണിയെ ഏതാണ്ടു മാതൃകയാലെടുക്കാമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ഈ പട്ടയങ്ങളുടെ കാലത്തെപ്പറ്റിയും പല തർക്ക

ങ്ങളുമുണ്ട്. മിസ്റ്റർ ലോഗൻസായ്ക്ക്, കൃഷ്ണപഞ്ചം 700-ൽ ഉണ്ടായതാണെന്നു സിദ്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും, ഭാസ്കരരവിചന്ദ്രപ്പുരവാർ ജൂതന്മാർക്കുഴതിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ളതും ആയ ഒരു പട്ടയത്തിലെ ഏതാനുംഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു് അക്കാലത്തെ ഗദ്യരീതിയെന്നു നിരൂപണം ചെയ്തു നോക്കാം.

“ഹരിശ്ശ്രീ ഭാസ്കരരവിവർമ്മരാജൻ ചെങ്കോൽ
ചെലുത്തിയാളാനിൻ്റെ ഇരണ്ടോമാണ്ടക്കെതിർ
മുപ്പത്തൊമാണ്ടു മുപ്പിറക്കോട്ടു് ഇരുനരളിയ
നാർ ഇസുപ്പു ഇറപ്പുന്നുക്ക്” * * *

“അരിയേൻ യേണാട്ടു ഉടയ ഗോവർദ്ധനമാർണ്ഡൻ”
* * * * * ”

ഇങ്ങനെയൊണ് പ്രസ്തുതപട്ടയത്തിന്റെ പ്രാരംഭം. ഇതിലെ ‘ആളാനിൻ്റെ’ ‘ഇരണ്ടു’ ‘ഇരുനര’ ‘ഇറപ്പുന്നുക്ക്’ ‘അരിയേൻ’ എന്നിവയ്ക്കു പ്രയോഗങ്ങൾ അക്കാലത്തെ മലയാളം തമിഴിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു കീഴെ വിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ‘ആളാനിൻ്റെ’ മുതലായ പേരെച്ചങ്ങൾ തമിഴിലെപ്പോലെതന്നെയാണു് കാണപ്പെടുന്നത്. രഘദിശബ്ദങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഇകാരമോ അകാരമോ ചേർത്തുള്ള തിഴിവെ പ്രയോഗരീതിയെ കാണിക്കുന്നതാണു് ‘ചുരണ്ടു’ എന്നുള്ളതു്. ‘ഇരുനര’ തുടങ്ങിയ വിനയച്ചങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു് ഇരുന്ന് എന്ന രൂപത്തിലായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഉദ്ദേശികാവിഭക്തിയിൽ, നകാരത്തിനു പിമ്പു വരുന്ന ‘ക്ക്’ എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയത്തിനു് ഇക്കാലത്തു് ലോപം വന്നുകാണുന്നതുപോലെ (പരാമൻ+ക്ക്=പരമൻ) അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ‘ഇറപ്പുന്നുക്ക്’ എന്ന ഉദ്ദേശികാവിഭക്ത്യന്തപദം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതു തമിഴരീതിയെ ആശ്രയിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ‘അരിയേൻ’ എന്നതിലെ പുരുഷപ്രത്യയം തമിഴരീതിക്കു യോജിച്ചതു് ണു്. പുരുഷപ്രത്യയം, ലിംഗപ്രത്യയം (ചൊന്നാൻ), വചനപ്രത്യയം

ക്രമം (ചൊന്നാർ) മുതലായ തമിഴ്നിയമങ്ങൾ ഇക്കാലത്തെ ഭാഷയിൽ പദ്യങ്ങളിലല്ലാതെ ഗദ്യങ്ങളിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നു അനുകൂലമായി ചിലർ ചിലർ ചിലർ ചിലർ ഇക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം അത്രേ വ്യക്തമായിട്ടു മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ ഇപ്പോഴും ഭാഷയിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നാം കണ്ടുപോകുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തു തീർന്നു നടപ്പിലാക്കിയ വാക്കുകളും ആക്കാലത്തെ ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്. 'വെട്ടി' (കടത്തുവള്ളത്തിരുവ), 'അന്തോളം' (മേനാവ്), 'വട്ടകപ്പം' (നകരാവ്), 'തരിച്ചെത്ത' (വന്തൽപിത്താനം), 'ചാവുമി' (അകമ്പടിയായ് വില്ലുമ്പു ചെണ്ടുപോകുന്നവ്), 'ഉഴു' (ചുങ്കം), 'അ' (ആധാരവീട്) തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ ഇതിലേക്കു തെളിവുകളാണ്. ഇതിലെ 'അന്തോളം' എന്ന വാക്ക് 'അന്തോളം' (അന്തോളിക) എന്ന സംസ്കൃതവാക്കിന്റെ തത്സമരൂപമാണ്. അന്തോളം, തമിഴിൽ കൂടാതെ നേരിട്ടു തന്നെയോ മലയാളത്തിലേക്കു പകർന്നു വന്നതല്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

മിസ്റ്റർ ലോഗൻ മതൽപ്പർ എ. ഡി. 774-ൽ ഉണ്ടായതാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പട്ടയത്തിലും, മിസ്റ്റർ ബർണൽ, ഡാക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട് മുതലായവർ എ. ഡി. 824-ൽ ഉണ്ടായതാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പട്ടയത്തിലും യഥാക്രമം കാണുന്നു—

“മകത്തേവർ പട്ടണത്തെ ഇരവികത്തനാകിഴ ചേരമാൻ ലോകവെരും ചെട്ടിക്കു മണിഗ്രാമപ്പട്ടം കൊടുത്തോ” എന്നും,

“നാലു വാതിലകത്തും വിളക്കും വൃമിയാകകാരാണെ കൊടുക്കുമെത്തും കൊല്ലതപാരം അഞ്ചുവണ്ണവും മണിക്കീരമവും കൊടുവതാക” എന്നും മറ്റുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ഉള്ള ഗദ്യരീതികൾ 700-ലെ ഗദ്യരീതിയിൽനിന്നു തെല്ലൊ പ്രത്യേകമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. ഉദ്ദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുഴുവൻ ഒരേനിലയിൽ തന്നെയാണ് ഇങ്ങനെയെന്നും ഈ പട്ടയങ്ങൾ പരിശോധി

കുടുംബം പെട്ടെന്ന് പെട്ടെന്നാണ്.

ആദ്യലോകമൊന്നു ബാല്യവും, പഴയ ലോകമൊന്നു കൈമാറ്റവും കഴിയുന്നതുവരെ ഭാഷാഭാവങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തിനും സ്വഭാവത്തിനും പഠനത്തോടു ചേർന്നുവെക്കേണ്ടതായില്ല. ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും രക്ഷകർത്തൃസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതു ജ്യേഷ്ഠസഹോദരായ തലമുറയാണ്. പഴയ ലോകകാലം തുടങ്ങിയതു കണ്ണശ്ശിപ്പണിക്കരുടെ കാലത്തിനിപ്പുമാണ്. ഭാഷാഭാവങ്ങളെ പഴയപുസ്തകങ്ങളിലെപ്പോലെയും ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ പിടിയെടുത്തു വിട്ടു സംസ്കൃതമാകുന്ന വരവ് രക്ഷകർത്തൃസ്വരൂപത്തിൽ കീഴിലായി പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽനിന്നു പല തരത്തിലും മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരും ലോകം മാറ്റം സംഭവിച്ചിരുന്ന മറ്റുജാതിക്കാരും തമ്മിൽ ഇടപഴകുവാൻ ഇടയാക്കിയാണ് അതിനു കാരണം. അതോടുകൂടി പല സംസ്കൃതവാക്കുകളും തൽഭവരൂപങ്ങളും തത്സമരൂപങ്ങളും ഭാഷയിൽ ചേർന്നു കൂടിയുണ്ടായി. സംസ്കൃതവാക്കുകൾ ഭിന്നിച്ചു തൽഭവങ്ങളായിത്തീർന്നുവെന്ന് കാരണം, തലമുറയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ലോകം മാറ്റത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ അതിവെറുത്തുപോയിവർണ്ണങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ ആവക അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചു ശീലിപ്പോയ ലോകകാലം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വന്ന വാക്കുകളിലെ അക്ഷരം അക്ഷരങ്ങളെ തെറ്റിച്ചു ചേർക്കുകയും, തെറ്റായ അക്ഷരങ്ങളെ ഭിന്നിച്ചുപോകുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയായ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്ന വാക്കുകളെയാണ് നൽഭവങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഗ്രാമം=പുഴ; ഗ്രാമം=കിരീടം; ഹാരം=ആരം; കണ്ണം=കണ്ണം; എന്നിങ്ങനെയായി ഇവിടെ അക്ഷരങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചു വാക്കുകളാകുന്ന തൽഭവങ്ങൾ. ഇതുകൊണ്ട് ഉണ്ടായതു യാതൊരു പ്രവചനവും ആശ്രയിക്കാതെല്ല. തൽഭവങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ പൂർണ്ണ ഭാഷയിൽ

നടപ്പിലായി. അതിന്റെ പ്രധാനഹേതുതേൻ തുഞ്ചത്തു രാമാനുജാചാര്യപാദങ്ങളാണെന്നു പുളകോഴ്ഗമത്തോടുകൂടിയത്രേ നാം സ്മരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങൾ നടപ്പിൽ വന്നപ്പോഴത്രേ തത്സമങ്ങളാവിർഭവിച്ചത്. ഇക്കാലത്തു വേദാന്തനേരമ്പോക്കുകൂടി ഉണ്ടായി. ആദ്യം, സംസ്കൃതപാക്കുകളെ പ്രാവിശ്യാലം കെട്ടിക്കേൾക്കാനുള്ള ഉണ്ടായത്. എന്നാൽ പിന്നീടു പ്രാവിശ്യാലങ്ങളെ സംസ്കൃതവേദം കെട്ടിച്ചുതുടങ്ങി. സാക്ഷ, ശ്രോതര, അതിശയം തുടങ്ങിയ പല വാക്കുകളും ഈ വിഷയത്തിൽ ഉദാഹർത്തവ്യങ്ങളാണ്. ശിക്ഷ, രക്ഷ, മുതലായ പുതുവേദങ്ങൾ വന്നിറങ്ങിയതു കണ്ടപ്പോൾ അവരുടെ വേഷപ്പകിട്ടു കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു സ്വന്തം വേഷം കളഞ്ഞു മോടിവേഷം കെട്ടിയ ചകക്കാമാണ് ഇക്കാണിക്കപ്പെട്ട വാക്കുകൾ. താഴ്കഴ എന്ന പ്രാവിശ്യാലവും ആദ്യം 'താഴ്കഴ' എന്ന വേഷം കെട്ടിത്തന്നു. കാമുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിനും പകിട്ടിപ്പോയി. ഉടനെ അവയവങ്ങളിൽ ചിലതു മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. 'താഴ്കഴ' എന്ന പുതുരൂപം വൃണ്ടു. പിന്നേയും പരിഷ്കാരം ചോരണമായി. തല (ഴ) മുറിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു തൽസ്ഥാനത്തു ഒരു വിദേശീയവയവം (ഷ) തുണിപ്പിടിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ 'താക്ഷ'യായി. അതു കണ്ടുമായില്ല. തല മുറിച്ചതുപോലെ കടയും (ത) ചെത്തിക്കളഞ്ഞു. പകരം പകിട്ടുള്ള ഒരവയവം ചേർത്തുവെച്ചുകെട്ടി. 'തേളുലസാനം ഭന്തഃ' എന്ന സ്ഥാനസൗമ്യപ്രമാണിച്ചുകാരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു സകാരം വന്നുചേർന്നു. അപ്പോഴാണ് 'സാക്ഷ' എന്ന രൂപം കിട്ടിയത്. ശേഖരം, 'ചേകരം', എന്നപിന്നെയും, അതിശയം, അതിചയം എന്നതിന്റേയും രൂപാന്തരങ്ങളാണ് എന്നു തോന്നുന്നു.

ഇങ്ങിനെ സംസ്കൃതഭാഷാശ്രയണംകൊണ്ടു വാക്കുകൾക്കു ചില മാറ്റമുണ്ടായെങ്കിലും വാക്യരീതിക്കു പറയാത്തതുപോലീപൃത്തിയെന്നു മുണ്ടായില്ല. 'ഇപ്പടിക്ക' 'ഇന്ത' 'ഇല്ലാമൽ

മുതലായ അപൂർവ്വം ചില ദ്രാവിഡശബ്ദങ്ങൾ പിന്നെയും വളരെക്കാലം ഭാഷയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ചേർച്ചയും തേർച്ചയും ഉണ്ടായിട്ടും ഗദ്യസരണിയെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ദ്രാവിഡമായ തീരെ വിട്ടുപോവുക ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ ശക്തിയും പ്രൗഢിയും വളരേയധികം കൂടിയ ടൂണെന്റാതെന്ന ചേണം പറയുവാൻ.

“അങ്കത്തട്ടി, അങ്കമാടിക്കരേരി, കടുത്തില, ഇടകടഞ്ഞ, മുനകടഞ്ഞ, മൂനയിൽ കതിരചനേയും തെളിയിച്ചിട്ട് നീട്ടകിൽ നെഞ്ചുചിളർപ്പുൻ, അടുക്കുകിൽ, കളരിക്കു പുറത്തേരിഞ്ഞമാനമാടുവൻ * * * * * ”

ഇത്യാദിഘദ്യങ്ങളും പ്രൗഢങ്ങളുമായ അനേകം നല്ല നല്ല ഗദ്യങ്ങൾ അക്കാലത്തുതിനെയച്ചിട്ടുള്ള പലേ ഇഴുടുവെപ്പുകളിലും സൂലങ്ങളുണ്ട്: പുരഷപ്രത്യയാദിദ്രാവിഡഭാഷാതിയമങ്ങളിൽ ദർശ്യം ചിലതുമാത്രമേ അക്കാലത്തെ ഗദ്യസരണിയെ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുളളൂ.

കൊല്ലവർഷം 1391-ൽ ജേസ്യപാതിരിമാർ അച്ചടിയത്രം മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു അച്ചടിയേർപ്പാടു നടപ്പിൽ ചര ഇതുവരുംസാഹിത്യം സുറിയാനിഭാഷയിൽ നിന്നും മാറുമായി പല ചേരപുസ്തകങ്ങളുംമലയാളത്തിലേക്കു ഗദ്യരൂപണ തർജമ ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആ വക തർജമകളിലെ ഗദ്യരീതിയിൽ സാഹിത്യമായ നിഴലിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും അതുകുറവഴിയായി ഭാഷാഗദ്യസരണി തെല്ലൊന്നു വിശാലമായ് ചമഞ്ഞുവെന്നു പറയാതെ കഴിയുന്നതല്ല.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാണ്. ഭാഷാനൈഷധചമ്പു, രാജരണാവലീയം, ചമ്പുഭാരതം, ഉത്തരരാമായണം, നാരായണീയം ഭാഷാപ്രബന്ധം തുടങ്ങിയ സരസങ്ങളായ കാവ്യങ്ങൾ സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന ഓരോ ജ്യോതിർഗോളങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

‘ഗദ്യപദ്യമായി വാണി ചമ്പുരി, തൃഭീധീയകൈ’ എന്ന പ്രമാണ പ്രകാരം സംസ്കൃതചമ്പുക്കളുടെ കരവിൽ വാർത്തെടുത്തിട്ടുള്ള ഭാഷാചമ്പുപ്രബന്ധങ്ങളിലെ ഗദ്യങ്ങളെ ലൗകികഗദ്യകോടിയിൽ ഗണിക്കുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പദ്യങ്ങൾ സംസ്കൃതചമ്പുക്കളിലും ഗദ്യങ്ങൾ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ തരമുള്ളു. ഗദ്യമെന്നപേരിൽ അതുകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന വാചാവസ്ഥങ്ങളാണ് പിന്നീടു തുളുൽപ്പാടുകളായിട്ടും മറ്റും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതായതു തുളുൽകവിതകളിലെ ചില വൃത്തങ്ങൾ ചമ്പുഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഗദ്യങ്ങളോടു ധാരാളം യോജിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ചില ഗദ്യങ്ങൾ കഥകളിപ്രബന്ധങ്ങളിലെ ഭാഗങ്ങളോടു യോജിച്ചു ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുണ്ടോണ്ട് ചമ്പുഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഗദ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി ഭാഷാഗദ്യരീതിയെ നിരൂപണം ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു.

കൊല്ലവർഷം ദമ്പതം ഗതാബ്ധത്തിൽ അദ്ദൈവതപിഷയ ക്ഷാമി ചില ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴുകൃതികളുടെ തർജ്ജിമയായും മറ്റും ലേയാളത്തിൽ ആചിർവേിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൈവലുനവനീതം, ര.തപബേധം, സഭാധിയോഗം എന്നിവയാണ് അവയിൽ പ്രധാനങ്ങളായിട്ടുള്ളത്.

റിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണങ്ങൾ ലേയാളത്തിനുമുമ്പായ നാൾക്കു ചിലപ്പറയൊന്നുമല്ല. പ്രെന്ദസവിഷയങ്ങളായ ചില ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ അന്നു തീരെ നശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്.

പത്താംശതവർഷത്തിന്റെ അവസാനം മുതൽ ലേയാളഭാഷക്കു വലുതായ മറ്റേതും മേൽക്കുമേൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. മിഷ്യനറിമാർ അച്ചുകൂടങ്ങൾ അവിടവിടെ സ്ഥാപിച്ചു ഗദ്യപുസ്തകങ്ങൾ പലതും നിർമ്മിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. വേലുത്തമ്പി ഭട്ടവയുടെ വിളംബരത്തിലെ ഗദ്യത്തിനുള്ള ഉൾജസുപതയോ, രാജാ കേശവദാസന്റെ നീട്ടിലെ വാക്യങ്ങൾക്കുള്ള ധൃദ്യമായ ശക്തി

വിശേഷമായും, കൃത്യീയവൈദികവ്യസ്മകങ്ങളിലെ ഗദ്യരീതിക്കി
 ഖ്യാനങ്ങളു തപം ആദ്യം അപലപനീയമല്ല. മംഗലാപരതതു
 സ്ഥാപിച്ച ബാസൽമിഷ്യനും കോട്ടയത്തു സ്ഥാപിച്ച ചെപ്പു
 മിഷ്യനും ഉദ്ദേശം മതപ്രചാരണാദേശകങ്ങളായത
 ന്നാൽകൂടിയും ഭാഷാൽകർഷത്തിനുകുന്ന ചയാതിർന്നി
 നാൽ സവിശേഷം സംസ്കരണീയങ്ങൾ തന്നെയാകുന്നു. ചാണ്ടി
 ഗുണ്ടർട്ട്, മിസ്റ്റർ ഗാന്തുവൈവാറ്, മുതലായ മഹാനാർ പ്യാകര
 ണാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയതും, മദിരാശിസർവ്വകലാശാലക്കാർ
 മലയാളം ഉപഭാഷയായംഗീകരിച്ചതു മറ്റും നിമിത്തമായി ഭാഷ
 ക്കു സാരതരങ്ങളായ അഭ്യന്തരങ്ങൾ ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭാഷകു
 വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പരിഷ്കാരം വരുത്തിയതു മറ്റ
 നാട്ടുകരാണെന്നുള്ള പ്രവാദത്തിനു കേവലം ഖണ്ഡനമായിട്ടുള്ള
 'ലീലാതിലകം' എന്ന മലയാളവ്യാകരണശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം
 മലയാളികൾക്കു പ്രത്യേകം അഭിമാനജനകമായിട്ടുള്ളതാണ്. കോ
 വണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെ വ്യാകരണഗ്രന്ഥം അപഭ്രംശസംകലമാ
 ണൈകിലും ഈ ഘട്ടത്തിൽ സ്മരണീയം തന്നെയാകുന്നു.

കേരളീയസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ സർവ്വമുഖമപദത്തി
 ലിതന്നു ധർമ്മച്ചങ്കോൽ നടത്തിയ കേരളകാളിദാസാഭിമിനദ
 വിരാജമാനനായ തിരുപ്പട്ട കേരളമുഖമലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ
 തിരുമനിയുടെ ഭാണകാലത്താണ് ഗദ്യസാഹിത്യമാകുന്ന ശാ
 ഖാനഗരം വിസ്തൃതമായും പരിഷ്കൃതമായും തീർന്നത്. യശസ്വ
 രീരശേഷനായ തിരുമനിയുടെ സാഹിത്യവാല്മുഖ്യം വളരുകോ
 ഭംഗത്തോടുകൂടി സംസ്കരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യസാ
 മ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധിപതികാടുപിടിച്ച ഇരുട്ടുടഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന
 തിന്നവെട്ടിത്തളിയിൽ വെട്ടുപ്പാക്കി വിശാലമായ രാജമന്ത്ര
 ങ്കൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ അവിടുത്തെ പരിശ്രമം എത്ര തുടങ്ങാൻ
 കഴിയുമായിരുന്നു! അവിടുന്ന് ഭാഷാഭിമാനികളെ തട്ടിയുണർത്തി
 പരിശ്രമിപ്പിക്കുകയും, സ്വയമേവ നാനാമുഖമായി പരിശ്രമിക്കുക

യും ചെയ്യുതിന്റെ ഫലമാണ് ആധുനികഗദ്യസാഹിത്യം എന്ന് വെണ്ണിച്ചു പറയാവുന്നതാണ്. അതിനുള്ളിൽ 'ആഴ്ച' മുതലായ വിശിഷ്ടകൃതികളുടെ ആവിർഭാവം കേരളീയസാഹിത്യലോകത്തിലെ ദീപ്രപ്രഭമായ സുപ്രഭാതം തന്നെയാകുന്നു. അതു മുതൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന് ഹൃദ്യമായുള്ള ഭരദ്യദയം ഉണ്ടായിപ്പോകുന്നതുപോലെയായിട്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. അതിനോടൊപ്പം തന്നെ നീളപ്പോയി. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സർവ്വാധികാരങ്ങളും ഭാഷയിൽ അനുവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. മണിപ്രവാളമലയാളം മണ്ണുളമായ വേദത്തോടെ വിളങ്ങിത്തുടങ്ങി. സംസ്കൃതത്തിലെ മായനസരിച്ചുവരുന്ന വിശേഷങ്ങൾക്കു ലിംഗവചനാദികളിൽ പൊരുത്തം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇല്ലാതായിപ്പോയവയെ വലിയകോയമ്പുരം രിശമേനിയുടെ ഗദ്യങ്ങളിൽ കൃത്രിമമായ ലിംഗവചന തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതഭാഷാപ്രിയമങ്ങൾ സുലഭങ്ങൾ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ പ്രചാരവും, ബി. എ. ക്ലാസ്സിലെ പഠനവും, അധികപ്പെടുത്തുന്നപ്പോൾ ആവക രീതികൾ ക്രമേണ ലഭ്യങ്ങളായി. ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്മേൽ സംസ്കൃതത്തിനോടൊപ്പം അധികാരം വിട്ടുപോയി. തൽസ്ഥാനത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ സാധികാരം ചെയ്യുന്നവൻ ആരും ഉണ്ടായില്ല. അതിന്റെ പല അത്യന്തസുരഭിലമായിട്ടാണ് തീർന്നതെന്നുതന്നെ വേണുപറയാൻ. ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സംരക്ഷണം ആരും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഫലമായിട്ടാണ് ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ 'നോവലുകൾ' എന്ന ഒരു പ്രത്യേക വകുപ്പുണ്ടായതെന്നു പറയാനാകാതെ ലോകവും മടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖ, ശാരദ, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, ധർമ്മരാജ മുതലായ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി പലതരത്തിലും ഭാഷാപരിഷ്കരണത്തിന് സാധകമായുണ്ടായി. 'ഇന്ദുലേഖ'യുടെ വിഭാഗ സുഗമമായ വേഷപ്പകിട്ടു കണ്ടു കണ്ടു പല 'കല്യാണിക്കുട്ടി'മാരും, 'കലാപരിഷ്കരണം' 'മീനകുട്ടി'മാരും തലപൊക്കിത്തുടങ്ങി. അധികം താഴെയാകുന്ന, ഇങ്ങനെയുള്ള 'ചിരതേയി'

‘ചക്കി’ ‘പാങ്ങാടി’വരെ സകലാപരം ‘നേവ’ലുകളായി സാഹിത്യരംഗത്തിൽ ധൈര്യംകെട്ടി ആടിപ്പൊട്ടുവാൻ ആരംഭിച്ചു. അത്രയുമായേ? ഇംഗ്ലീഷ്‌വൈശാലികളും വാക്കുകളും ക്രമരീതിപ്രധാന ഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങി. സംസ്കൃതവൈശാലികൾ മിക്കതും അകന്നുപോയി. ചരിത്രം, രാജ്യനീതി, അർത്ഥശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം മുതലായ നാനാവിഷയങ്ങളിൽ അവരുടിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിന്റെ സാഹായ്യം അവലംബിക്കുന്നവയാണ്. സാങ്കേതികങ്ങളും ശാസ്ത്രീയങ്ങളുമായ പദങ്ങളെല്ലാം ഇന്നും കൈട്ടത്തുംകൊണ്ടു മലയാളഭാഷയെ പുലർത്തിവരുന്നതു സംസ്കൃതഭാഷയാകുന്നുവെന്നതും സ്മർത്തവ്യമാണ്.

പരേതനായ പ്രൊഫ് സർ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കാരുണ്യംകൊണ്ടു ഭാഷകണ്ടാർയിട്ടുള്ള ഗുണഗണങ്ങൾ അവരിടമേങ്ങളാണല്ലോ. കേരളപാണിനീയംഭിപ്പാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിമ്മിച്ചു ഭാഷയുടെ അടിനിലയെ വലമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യസാഹ്യം മുതലായ വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അദ്ധ്യയനങ്ങൾക്കൊന്നുപോലെ അദ്ധ്യയനകന്മാർക്കും അത്യധികം ഉപകരിക്കുന്നവയാണ്. സാഹിത്യസാഹ്യം കേരളീയഗദ്യസാഹിത്യം നില വിമർശനശാഖക്ക് അടിത്തറകളായി ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വിപരീത ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. അതിന്മേലാണ് നാം വിമർശനസോപാനം കെട്ടിപ്പുട്ടത്തുയർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നത്.

‘മലയാളനോരമ’ ‘കേരളചരിത്രം’ മുതലായ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങളുടേയും, ‘ഭാഷാപോയിസി’ ‘രസികരഞ്ജിനി’ ‘വിദ്യാപനോദിനി’ തുടങ്ങിയ മാസികപത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ആവിർഭാവംകൊണ്ടു ഗദ്യസാഹിത്യം അത്യുന്നതമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തുവാൻടിയായിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ ചിലതെല്ലാം നിന്നുപോയി എങ്കിലും മറുപലതും പകരമെന്നനിലക്കുണ്ടായിപ്പു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ തൽപ്രയുക്തമായ ഗദ്യരീതികൾ അഭിവൃദ്ധി

ജ്ഞാപകർഷം ജനിച്ചിട്ടില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. പരമേശ്വരൻ
 ത്തിൽ പത്രങ്ങളും മാസികകളും ആണ് ഇന്നു ഗദ്യസാഹിത്യ
 കത്തെ പുലർത്തിവരുന്നത്. രാജ്യതന്ത്രം, മതം, സമുദായം, നി
 ത്തമാർഗ്ഗം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം, അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം,
 കഥ, സാഹിത്യം എന്നിങ്ങിനെ ഉച്ചാചയങ്ങളായ ഉത്തമവ
 ഴയങ്ങളെ ഉപവാദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾമൂലം നമ്മു
 ടെ ഗദ്യസാഹിത്യം അർത്ഥകരമായ അദ്വൈതത്തെ അധിഗമി
 ച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സഭിമാനം സമുദേശോഷിക്കാവുന്നതാണ്.

വണ്ണനം, വിവരണം, ഉപവാദനം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വി
 ഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട പല പ്രത്യേകഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇനിയും ഉണ്ടാകേ
 ണ്ടിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷാഗദ്യത്തിലെ വിമർശനസരണി ഇപ്പോ
 ഴും ആശാസ്യമായ പരിഷ്കാരത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും
 ഇതിന്റെ ആദ്യഘട്ടങ്ങൾ പലതരത്തിലും പ്രസ്തുതങ്ങളായിട്ടു
 ണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. രാജരാജചർമ്മകായിതമ്പുരാൻ തിരു
 മേനിയാണ് വാസുവന്തിൽ ഉത്തമമായ ഒരു വിമർശനസരണി
 സാഹിത്യശ്രീയിൽ ചെട്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത് എന്ന് ആദ്യം
 സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവിടുത്തെ അനുസരിച്ച് ആ വഴി
 യിൽക്കൂടെചെന്നു അതിനെ വിസ്മൃതവും ഭീഷ്മവും പരിഷ്കൃ
 തവും ആക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ അഗ്രഗണനീയനായി
 മിക്കന്നത് പരമേശ്വരൻ രാജശ്രീ കെ. രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള അവർക
 ളാണ്. നിഷ്പക്ഷപാതമായും പരിഷ്കൃതമായും ഉള്ളശീതിയിൽ
 ശ്രീമാൻ രാമകൃഷ്ണപ്പിള്ള അവർകൾ വിമർശനവകുപ്പിനെ പ്രതി
 ഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിന്നെ ആവിഷയത്തിൽ പ്രസ്താവയാഗ്രമായ
 ടുള്ളതു ശ്രീമാൻ സി. പി. അച്ചുതമനോൻ, രാജശ്രീ പി. കെ. ന
 രായണപ്പിള്ള എന്നീ മാന്യന്മാരുടെ നാമധര്യങ്ങളാണ്. ച
 രിത്രവിഷയകരമായ ഉപന്യാസാദികൾകൊണ്ട് ഗദ്യസാഹിത്യ
 ത്തെ സഹായിക്കുന്നവരിൽ അഗ്രഗണന്മാർ, ബ്രഹ്മശ്രീ ഉള്ളൂർ
 എസ്. പരമേശ്വരയ്യവർകൾ, ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണ

പിള്ള അവർകൾ എന്നീ മഹാനുഭാവന്മാരുകുന്നു.

ഉത്തമങ്ങളായ ആഖ്യായികാപ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഭാഷാഗദ്യത്തെ അദ്യാപി പൂർണ്ണപ്പെടുത്തിവരുന്ന രാജശ്രീ സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകളുടെ നമുദേയം മലയാളസാഹിത്യം ഉള്ളടത്തോളംകൂടം ലോകരംഗത്തിൽ ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠമാണ്. ഇദ്ദേഹം ലേഖകർത്താവിന്റെ രസികത്വവും സാരസ്യവും മാതൃഭാഷയവൽപ്രഭൃതികളുടെ കർത്താവിനില്ലെങ്കിൽ മർത്താബദ്ധമാംഭിത്തിർമ്മാതാവിന്റെ കഥാഖ്യാനചെയ്യാവുന്നതും ആശയഗാംഭീര്യവും ഉല്ലേഖഭേദവും കല്പനാചാതുര്യവും ഇദ്ദേഹം പ്രബോധനമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ധർമ്മരാജ, പ്രേമാമൃതം, രാജരാജബഹദൂർ എന്നീ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യഭണ്ഡാരത്തിലെ അക്ഷരങ്ങളും അനർഗലങ്ങളുമായ നിക്ഷേപങ്ങളാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഇദ്ദേഹം കേരളീയഗദ്യസാഹിത്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി വന്നത്. വിഷയത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിനോടും ശബ്ദങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിനോടും കടപ്പെട്ടും കൊണ്ടുതന്നെയാണ് നമ്മുടെ ഗദ്യസാഹിത്യം വളർന്നുവന്നത്. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ വിഷയത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിനേയും, വിഷയപ്രതിപാദനത്തിന് വേണ്ട വാക്കുകൾക്കായി സംസ്കൃതത്തേയും, ആണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. പത്രങ്ങളും മാസികകളും ദിനപത്രം എന്നിവയും വർദ്ധിച്ചുവന്നതിലും അധികപ്പെട്ടുവന്നതും ആശംസനീയമാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ മലയാളവിദ്യാഭ്യാസോന്നതിയും, പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവവും, ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളികളിൽ മലയാളത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യവും, അച്ചുകൂടങ്ങളുടെ വർദ്ധനവും, ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരുടെ ആധിക്യവും കൂടിയാണ് കേരളഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യത്തെ ഇന്നിങ്ങിനെ രൂപത്തിൽ ആക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇത്രയും അധികം വിസ്മരിക്കാതെ കഴിയാതെ.

ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന് ഇ

നിയം ആശാസ്യമായ ഭരണനില വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പത്രങ്ങളുടെയും പുസ്തകങ്ങളുടെയും നിമിഷങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വർദ്ധനക്കനുസൃതമായ ഉന്നതീയം പരിഷ്കാരവും ശുഭസാഹിത്യത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിനുള്ള കാരണങ്ങളെന്താണെന്ന് ആർക്കും ആലോചിച്ചാലറിയാവുന്നതാണ്.

സാഹിത്യത്തെ സംസ്കരിക്കുകയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ആഗ്രഹമനുസരിച്ച ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം വഴിയായുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ എല്ലാവരും ഏർപ്പെടുന്നതു നന്നായിരിക്കുമല്ല. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിനു തക്ക കോപ്പും കെൽപ്പുകളില്ലാത്ത ചർക്കുടി അതിനായുത്സാഹിച്ചാൽ അത് അസ്ഥാനത്തിൽ പരിണമിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? എഴുതാനും വായ്ക്കാനും കഷ്ടിച്ച ശീലമായിട്ടുള്ളവരെക്കൊണ്ടു എഴുത്തുകാരും കവികളുമൊക്കെ പാൻ കോപ്പിട്ടാലാണെന്ന് സ്ഥിതി എത്ര ഭയങ്കരവും നിശ്ചയിച്ചുവായിരിക്കും?

ഏല്പാഴും എല്ലാറ്റിനും കടം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു വെണം കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ എന്ന് വരുമ്പോൾ എങ്ങിനെയാലും ഒരു സത്വര്യവും ഭരണത്വവും ഉണ്ടാകുവാൻ ചലിയ പ്രയാസമാണ്. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ തൊട്ടുതന്നെ പിടിച്ചുതൂങ്ങാതെ ഭരണത്തിനും വേണ്ടിയും മറ്റു സാഹിത്യങ്ങളോടു കടംകൊള്ളുക എന്നൊരപ്പോഴു പണ്ടേമുതൽക്കുള്ളത് ഇന്നും അങ്ങിനെതന്നെ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട വകയില്ലെങ്കിൽ കടമേടിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞുകൂട്ടുവാൻ തെരക്കമാണ്. ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും അതിനു ചോദിക്കുന്നത് അനുശാസ്യമാണെന്നല്ലേയോ? കടം മേടിക്കുക എന്നുള്ള ഏർപ്പാടു കഴിയുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാലും മലയാളത്തിന്റെ നില ഉയർന്നു വരുന്നതാണ്.

എത്ര ഭാഷയേയും സ്ഥിരമായി സംരക്ഷിക്കുന്നതു വ്യാക

ണഗ്രന്ഥങ്ങളും നിഘണ്ടുക്കളുമാണ്. രാജരാജവർമ്മതിരുമേനി യുടെ കീഴെപ്പോകാണ്ടു ചുറ്റുംകരണത്തെപ്പറ്റിയുടത്തോളം നമുക്കിതി വലിയ തിട്ടക്കും കേട്ടവു വരുവാനവകാശമില്ലാതാ യിട്ടുണ്ട്. ആ വസ്തുപുരുഷശ്രേഷ്ഠൻ കുമാരകാലത്തേക്കുകൂടി പ്രപഞ്ചരംഗത്തെ അലങ്കരിച്ചുനളതരക ഭാഗ്യം നമുക്കുണ്ടായി തന്നുവെങ്കിൽ നിഘണ്ടുഗ്രന്ഥമാരിദ്ര്യംകൊണ്ടുള്ള ക്ലേശവും നമു ക്കുൻവെദിക്കണമിവിന്നിപ്പ. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഫലംഃ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ സുഗമമായ വിധത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കു ന്നതിന്നാവശ്യമായ സാങ്കേതികപദങ്ങളും മലയാളത്തിൽ അവ ടവിടെ നടപ്പുള്ള സഭ്യങ്ങളായ എല്ലാ വാക്കുകളും മറ്റും സൂട ണിയിട്ടുള്ള ഉത്തമമായ ഒരു നിഘണ്ടുഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുവാനുള്ള കാലം കടന്നിരിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ സ്വന്തമല്ലാതെകു ണ്ടുള്ള വാക്കുകളുടെയല്ലാം ആഗമനം, രൂപാന്തരപ്രാപ്തി, അർ ത്ഥച്യത്വാസം മുതലായ വിവരങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതും ആ നിഘ ണ്ടുപിൻറെ ചുരുക്കമാണ്. പുറമേ, ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളനിഘ ണ്ടു, സംസ്കൃതമലയാളനിഘണ്ടു, തമിഴ് മലയാളനിഘണ്ടു എ ന്നിയൊക്കെ ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്.

സാഹിത്യരത്നങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥ ണ്ടുകൾക്കുള്ള ചൈവരജ്യവും തീർന്നിട്ടില്ല. തർക്കശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ യൊതാനും ഇല്ലാത്തതു ഗണനീയമായ ഒരു ന്യൂനതയെന്നയാ ണ്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, രസതന്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിജ്ഞാനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥ ണ്ടുകൾ ഇനിയും എത്രയധികം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു? എ ന്നാൽ, അവ പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളുമായ സഭാസ്ഥലങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കിയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിയും കൊണ്ടാണ് നിർമ്മിക്കു വേണ്ടതെന്നു പ്രത്യേകം ചർച്ചകളായിരിക്കണം. ഉൽകൃഷ്ടചി ്രയാഭാസം മന്ത്രഭാഷാമുഖ്യം നടത്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇത്തരം ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളും വിശിഷ്ടവിദ്യാർത്ഥസമൂഹം കൂടി ആചർദ്ദവി

കുറയ്ക്കുകയും ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളും ദേശം സ്വലഭയോണ്ടായാലേ ഉൽ
കൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം മലയാളഭാഷാമുഖന നടത്തപ്പെടുവാൻ
സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്നതിനാൽ ഇവ രണ്ടും ആന്വേന്ത്യാവേക്ക
ങ്ങളായിട്ടുണ്ട് ഇരിക്കുന്നത്.

ഇപ്പോഴുള്ള ന്യൂനതകളെല്ലാം നീക്കി ഉത്തമങ്ങളായ പർ
ഷ്കാരമർഗ്ഗങ്ങളും പരിപോഷണോപായങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തി ഭാ
ഷാസാഹിത്യത്തെ ഉയർന്ന നിലയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനായ്
ഏവനും തൊഴിലുണ്ടാക്കി പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ഭേ
ദരീതിയിൽ, ഭാഷാപരിപോഷണവിഷയത്തിൽത്തന്നെ പരിശ്ര
മിക്കത്തക്ക സമയവും സൗകര്യവും ധാരാളമുള്ളവരില്ലെന്നില്ല
അവർ സ്വീകരണപരിശ്രമിക്കുകയും മാറ്റമില്ലാത്തവിധം
ഗ്രന്ഥസംഗ്രഹം പരിശ്രമിച്ചിടുകയും ചെയ്യാലേ കാര്യം ശരിയാ
കൂള്ളൂ. മലയാളത്തെ മനഃപൂർവ്വം സ്നേഹിക്കുന്ന മഹാത്മാ
ടെ മഹനീയമായ കരുണയും ഉത്സാഹവും പ്രയത്നവും സ്വീക
രണമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം അടുത്ത ഒരു കാലത്തുതന്നെ മലയാ
സാഹിത്യം പുച്ഛവും അത്യുന്നതവുമായ ഒരു നിലയിൽ എത്ത
പരിഷ്കരണങ്ങളായ ഇതമസാഹിത്യങ്ങളോടൊപ്പം തലനീച്ചന്ത
നിൽക്കേത്തക്കതായിത്തീരുന്നതെന്നു നമുക്കുശരിക്കാം.

വിദ്വാൻ സി. ശങ്കുണ്ണിനായർ

രണ്ടു കുട്ടികൾ

- പഴകിപ്പഴകിത്തുളഞ്ഞു വല്ലാ-
- തിഴനീങ്ങിടീന മുണ്ടരളു ചുവ്വി,
- കഴിയും വയരോടു വിച്ചു വാങ്ങാ-
- നഴലും കൊച്ചുനെ നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കും.
- ഭവനത്തിലവന്നു ബന്ധുചായി-
- ഒട്ടവനം നാസ്തി-മനുഷ്യർ നിർഭയന്മാർ-

വിവശൻ ചെറുചെട്ടിയെന്നു ചിന്തി-
ച്ചുവനം ചെമ്പ്തുന്നിനാരുമോർത്തതില്ലാ:

൨

ജനനം ശിവനേ! മരച്ചുവട്ടിൽ;
ജനകൻ പട്ടിണിയായ്ക്കരിച്ചുപോയി;
ജനയിത്രീ മഹാദേവി! ദുഃഖ-
ക്കനലിൽപ്പെട്ടു കരിഞ്ഞു ചന്ദ്രലായി.

൩

ദയനീയമവൻ്റെ ദേഹവാട്ടം,
നയനം കണ്ടിലിറങ്ങി മങ്ങലാർന്നു;
വയറിൻനിലകൊണ്ടു കൊച്ചുഗണ്ഡ-
ഭയ്യമൊട്ടുവുമൊട്ടി നാളിൽനാളിൽ.

൪

കടലിൽക്കുറിനം വിശപ്പു കഴി-
ക്കുകയുന്വേദം ചെറുകുട്ടിയയത്രു കാട്ടും?
പിടയും, കരയും, മയങ്ങുമൊന്നും
കിടയത്രുഴിയിൽ വീണു കണ്ണടയ്ക്കും.

൫

തെരുവിൽപ്പല രാജവർത്തകന്മാ-
രുടെസന്തോഷമിയണു സഞ്ചരിച്ചു;
ഒരു മർത്ത്യകിശോരകൻ വിശപ്പും-
ലുരുകും ദുർദ്ദശയാരുമോർത്തതില്ലാ.

൬

തലനോവു നിജാന്തജകുട വന്നാൽ
തലയിൽത്തെച്ചു കരഞ്ഞിട്ടും പണക്കാർ,
നിലയറു വിശന്നുഴന്നു വാട്ടം
കലരും ബാലനെന്തയുമോർത്തതില്ലാ.

൭

ശരിയായ് തൂനകന്നു മരംസമേകി-
പ്പരിപോഷിച്ചുവനം ഭൃഷ്ടക്കളാൽ
പരിതാപമിയണു മന്ത്യാദീപ-
ത്തിരിയിൽ സ്നേഹമൊഴിച്ചതില്ല ലേശം.

൮

മലരൂ പഴവും വഹിച്ചു നിത്യം
 പലരും ചെന്നു തൊഴുന്നിതമ്പലത്തിൽ;
 ഫലമെന്തെ? ലിവാക്കിടാവിലേതും
 കലാരതുളളൊരു ഭക്തിയെന്തു ഭക്തി? ൩൩

‘ഒരു കാശടിയന്നു തമ്പുരാണേ!
 തരുവാൻ തോന്നണമെന്നിരന്നു ഖാലൻ
 ഇരുമകകുട്ടിയൊടു നീട്ടിയപ്പോൾ—
 ളൊരുവൻ ചുരലിളക്കിയുഗ്രമായി. ൩൪

‘ഒരു കുന്തികുഞ്ഞിവെള്ളമമ്മേ!
 തരുവാൻ തോന്നണമെന്നിരന്നനേരം
 ഒരു മാനിനിയെടുപത്തു പെരോൾ—
 അരുതോതാൻ—നിജവീട്ടുവതേൽ പൂട്ടി. ൩൫

ധനദാനമസ്യയതാംവിധത്തിൽ
 ധനധന്യങ്ങൾ നിറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രദേശം
 ജനസങ്കലമാക്കിടാവിനപ്പോൾ
 വനതുല്യം ജനശൂന്യമായിരുന്നു. ൩൬

ധനികാരുജനങ്ങളുടേകുനവം
 തനിയേ ധാടി മയങ്ങുമാക്കിടാവിൽ
 കനിവേറാജിയന്നവന്നു തിന്മാൻ
 ജനിതദോഷമൊരിക്കലുമില്ല. ൩൭

അതിനെക്കൊതിയോടവൻ ഭജിക്കു—
 ന്നതിനെക്കണ്ടു സുശീലനുണ്ണി പിന്നെ
 പ്രതിവാസമമായവന്നു തിന്മാൻ
 മതിമോദമൊടു നൽകുവാൻനമു. ൩൮

ഇരുമ്പാലരമിഷ്ടമായി മേന്മേൽ
 പെരുപ്പം മോദസമുദ്രമഗ്നമായി;

അവൻ ധനവാൻ; പെരക്കിയന്ത്;
കരുണാബന്ധമതീവ ചിത്രമേർത്താൽ! ൧൫

ധനിക്കൻതന്ത്രജനസ്സി പിന്നെ-
പ്പനിയിൽ പെട്ടു കിഴപ്പിലായി കഷ്ടം!
അനിശം പല വെട്ടുപുഴുവെത്തി-
ക്കുനിയോടൊത്തവിധം ചികിത്സചെയ്തു. ൧൬

ഉലകിൽപ്പകളേറുമോ വൈദ്യൻ
പല സിദ്ധോഷധമായവന്നു നൽകി;
ബലമുള്ള പനിയ്ക്കതൊന്നുമേതും
ഘലമായില്ല; മടുത്തൊഴിച്ചു വൈദ്യൻ ൧൭

പല നേച്ചു കഴിച്ചു മന്ത്രവാദം
പലതും ചെയ്തു കുമാരക്കൻതാതൻ;
കലനന്ദിനിയുമവൻതൊമാ-
വുലയിൽപ്പെട്ടവിധം പരം തവിച്ചു. ൧൮

തനയൻതം വപുസ്സുപാലെ കത്തും
കനലായ് ചൂട്ടു സവിത്രിതൻ ഹൃദയം;
ജനകൻ, “ജഗദീശ! കാക്കുക”നായ്
മനമടിച്ചൊഴുതശ്രദ്ധാര തുകി. ൧൯

ജപരപീഡമുഴുത്തു മെത്തയിന്മേൽ
കരപാദങ്ങളെളറിഞ്ഞുരുണ്ടു ബാലൻ;
ഇരവും പകലും പെരുത മാഖിൻ
കരകാണാതെ കരഞ്ഞിരുന്നിതമ്മ. ൨൦

അവനാപ്പനിയിൽപ്പറ്റഞ്ഞു:—“പവന
വിവശൻ കൊച്ചനവൻ വിശന്നു വാടും;
അവനെൻവരവും കൈതിച്ചിരിക്കും;
ശിവനേ! ഞാൻ പനിയിൽക്കടുങ്ങിയല്ലോ. ൨൧

“ഒരുമാസംമാക്കിടാവിനേകാൻ
 കരുതിക്കൊട്ടയിൽനിന്നെടുത്തുവെച്ചുൻ;
 പെരുതാം പനികൊണ്ടുതണ്ടു നന്ദകം-
 നരുതാതായിനിയെന്തു ചെയ്യിടേണ്ടു? ൨൨

“ഇതു തിന്നുക, തല്ലുതരണമെങ്കിൽ
 പുതുതായൊക്കിയെനിക്കു തന്ന റൊട്ടി;
 ഇതുമാതിരി നാളെയും തരാം ഞാ-
 നിതു നന്നോ? മതിയോ? വിശപ്പുപോയോ? ൨൩

“പനികൊണ്ടു വലഞ്ഞു ഞാൻ—നടക്കാ-
 നിനിയായില്ല, നിനക്കു ചേണ്ടതെല്ലാം
 കനിവോടിയെടുത്തു നന്നുചെയ്തു-
 തനിയേ നീ തിരിയേണ്ടു, പേടിയേണ്ടു”, ൨൪

ഇതി ബാലനരച്ചു വഴക്കുശേഷം
 മതിമാൻ വൈദ്യനാറിഞ്ഞിവണ്ണമോളം—
 “അതിയായ വിചാരമൊന്നിവന്നു-
 ണ്ടിനെപ്പോക്കുകിലാമയം ശ്രമിയ്ക്കൂ.” ൨൫

ഉരചെയ്തു ഭിഷഗ്വരൻ:—“മകൻതൻ
 ജ്വരശാന്തിക്കൊരു മാർഗ്ഗമോർത്തിടുനോൻ;
 കരളിൽശ്ശിത്രചാരമേയോ വിനച്ചി-
 തരുമോളന്നു, വിവാദമേതുമില്ല. ൨൬

“ഇവനോളവരുന്ന കട്ടിയാരാ-
 ണവനെക്കണ്ടു പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നാൽ
 ജവരോടു പനിക്കു ഭേദമുണ്ടാം
 നവമാം മാറ്റമീതൊന്നു നോക്കിടേണം.” ൨൭

പതിവിൽപടിയൊന്നുശീലനെത്താ-
 ണ്ണതിയാമാടലിയന്നു ഭിക്ഷുബാലൻ

ഗതിയെന്തിനിയെന്നു ചിന്തയോടും
മതിമങ്ങിച്ചുടുക്കുന്നീർ പൊഴിച്ചു. ൨൮

അവനന്നു വിശപ്പു തോന്നിയില്ലാ
നവമാഷ്ടുവിയോഗദുഃഖമൂലം;
ദിവസംപ്രതിയിഷ്ടനെന്നു മനോർ -
ണവനെക്കൊത്തു കരഞ്ഞിതാകൃതജ്ഞൻ. ൨൯

ഒരനാളഥ സംഭ്രമത്തോടേകൻ
തെരുവിൽച്ചെന്നു തിരഞ്ഞു നാലുപാടും,
പെരുതാഴ്ചലാർന്ന പൊതുവെക്കു -
ണ്ടരളിച്ചെയ്തു “വരേണമെന്തൊക്കൂടെ. ൩൦

“പിഴയൊത നിണക്കു ഭക്ഷണം ത -
ന്നഴലാറീടിന ഞാലനെൻ കമാമൻ
ഉഴലുന്നു പനിച്ചവന്റെ കാല -
പ്പിഴ നീക്കൻ പരികെന്തൊക്കൂടെയുണ്ണി!” ൩൧

ഉടനാമച്ചുറപൈതൽ ഞെട്ടിയുൾത്ത -
ട്ടുടയുപോലെ പിടിച്ചു മേല്ക്കുമേലേ;
തടവേതു മുരച്ചിടാതെ വേഗം
നടകൊണ്ടാനവനശ്രദ്ധാരതുകി. ൩൨

ജപരപാവകൾക്കു തീമൂലമംഗം
വരളും കൊച്ചുതെയക്കിടാവു കണ്ടു;
കരപൊട്ടിത്തട്ടു ബുദ്ധ്യവെള്ളം
പരമരോഗിയിലുഷണം പതിച്ചു. ൩൩

“ഗതിയാറു വിശന്നു ഞാൻ കിടക്കും
സ്ഥിതികണ്ടുള്ളമലിഞ്ഞു കൊച്ചു ദൈവം
ചതിചെയ്യലകം വെടിഞ്ഞുപോയാ -
ലതിനെക്കണ്ടു പൊറപ്പുതെങ്ങിനേ ഞാനി? ൩൪

“അരുതിങ്ങിനെ വാട്ടുമിഷ്ടനെന്നോ-
 ടൊരയാക്കോതുക, കൺമിഴിക്കുകല്ലും;
 പെരതാം പതയിങ്ങിനിക്കു തന്നെ-
 ലൊരഭോഗത്തു കിടന്നു ഞാൻ പൊരക്കോം.”

൩൫

ദ്രവ്യമുണ്ടുവന്നേവമോതിയപ്പോൾ
 നയനം തെല്ലു തുറന്നു രോഗി ബാലൻ
 സ്വപ്നമൊന്നു ചിരിച്ചു കൈകൾ നിട്ടീ-
 ശ്ശയനം തന്നിലിരിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു.

൩൬

ജപരമന്നമുതൽക്കു രാണവന്നു;
 പരമാശ്ചര്യമിയന്നു വൈദ്യചര്യൻ;
 കരളൊത്തിരുമ്പാലക്കും സുഖിച്ചു
 ചിരമാന്ത്യാസുഖാഭിലാഷമോടും.

൩൭

തനയന്റെ സുഹൃത്തിലുള്ളിത്തൊ-
 ഭനവാശിയവനെപ്പരിച്ഛിനാക്കി;
 അനഘൻ വഴിപോലെ വൈദ്യനായി-
 ജ്ജാതസ്തർത്തിയകറ്റി നാൾകഴിച്ചു.

൩൮

തനയന്നുവെന്നുമൊപ്പമായ് അൻ
 ധനമെല്ലാം ധനവാൻ പകത്തുനൽകി;
 മനമൊത്തവരാർത്തരക്ഷണത്തിൽ
 ഘനസന്തോഷമിയന്നു കീർത്തിനേടി.

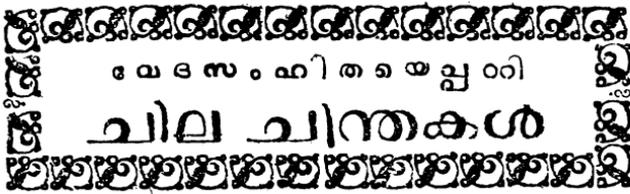
൩൯

എവരാർത്തജനാവനപ്രതത്താൽ
 ഭവനം പാവനമാക്കിയാണിടുന്നൂ;
 അവരാണുലകത്തിൽ വാനുന്മാ,-
 രവരെത്താണു നമസ്സുരീച്ചിടുന്നൻ.

൪൦

പി. ജി. രാമയ്യർ ബി. എ. ബി. എൽ.

 വേദസംഹിതയെപ്പറ്റി

ചില ചിന്തകൾ

“ശം നോ അസ്മദപിചദേ ശം ചതുഷ്ഠഭേ”

പലേ ആചാര്യന്മാരുടെ പേരുകളേയും, അവരുടെ അവശ്യം അറിഞ്ഞേതായ ഓരോരോ അഭിപ്രായങ്ങളേയും നാം നിരകൃതത്തിൽ കാണുന്നതിനാൽ നമ്മുടെ മാതാവായ ഭാരതഭൂമിയിൽ പലരും ഓരോരോ കാലങ്ങളിൽ വേദത്തെപ്പറ്റി സന്തതമായി ചിന്തചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്ക് ഊഹിക്കാം. വേദാന്തമിന്നു വേണ്ടെന്നും ബ്രഹ്മാമണരിൽതന്നെ ചിലർക്ക് വേദാധികാരമില്ലെന്നും ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായത് ഭാരതമാതാവിന്നു സംഭവിച്ച പലേ ആപത്തുകളിൽ ഒന്നാണു് എന്നോ, അതല്ല ഈ വ്യവസ്ഥ ഇന്ത്യയുടെ അധോഗതിയ്ക്കു് കാരണമായിത്തീർന്നു എന്നോ വിചാരിക്കുവാനാണു്. ഇപ്പോഴത്തെ ജാതിവഴക്കുകൾക്കു കുറവുണ്ടാവുന്നതിന്നും, സമബുദ്ധി ജനിക്കുന്നതിന്നും, ഇഹത്തേയും പരത്തേയും യോജിപ്പിച്ചു് ജനിക്കുന്നതിന്നും, സച്ചിദാനന്ദസപരപമായ ബ്രഹ്മത്തേയും അചേതനവസ്തുക്കളേയും യോജിപ്പിക്കുന്നതിന്നു് ഇതുക്കുളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പല അവസ്ഥകളും ഉണ്ടെന്നു് അറിയുന്നതിന്നും നാം ഇനിയും വേദത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേദത്തെത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയാൽ സകലമതങ്ങളിടേയും മൂലാധാരം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു് മനസ്സിലാവുന്നതിന്നുപുറമെ, ഈജിപ്തു്, ഗ്രീസ്സു്, റോം എന്നീരാജ്യങ്ങളിലുള്ളവരുടെ പുരാതനമതവിശ്വാസങ്ങൾ മൂലം വിശ്വാസങ്ങളല്ലെന്നു വേദബ്രഹ്മം വരികയും ചെയ്യും. അന്ധകാരത്തിൽ കിടക്കുന്ന വേദത്തെ വെളിയിലാക്കേണ്ട ചുമതല ലോകത്തിന്നു് അഭിവൃദ്ധിയെ കാക്കിക്കുന്നവർക്കുല്ലാം ഉണ്ടു്. വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ നന്മാദിക്കുവാൻ പണ്ടു വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് കോയ്മയുടെ സഹായം

ഹായകൊണ്ട് ഇന്ത്യക്കു സിദ്ധിച്ച ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്ന് വെടി
 ഗ്രാമ്പുമാറ്റിയ വെളിയിലാക്കിയെന്നുള്ളതാണ്. നവീനഭാഷയി
 ത്താർ വേദത്തെപ്പറ്റി പല അഭിപ്രായങ്ങളേയും പറയുന്ന
 ണ്ടു പക്ഷേ അവർ പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾമാത്രമേ വേദത്തിൽ
 ഉള്ളവയെന്നു വിചാരിച്ചു നാം തൃപ്തിപ്പെടുകയ്യാ. വേദാർത്ഥവി
 ചാരത്തിന്നു നമുക്ക് ഇപ്പോൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള സൗകര്യ
 ങ്ങളെ വ്യഥാചിന്തകന്മാരെ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമം നാം ചെയ്യേണ്ട
 താകുന്നു.

കാലം അനാദിയും അനന്തവും ആകുന്നു. ഏതേതു കാല
 ങ്ങളിൽ ഏതേതു രാജ്യങ്ങളെല്ലാം പരിഷ്കൃതങ്ങളായിട്ടുണ്ടെന്നു
 നമുക്കു തീച്ചയായാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇപ്പോഴുണ്ടെന്നു
 റിഷ്കാരത്തേക്കാൾ വലിയ പരിഷ്കാരസ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്ന
 ങ്ങളു കാലതല്ലവേദം ഉണ്ടായതെന്നു പറയുന്നതിൽ വളരെ
 കൃതി ഒന്നും ഉണ്ടെന്നു കോന്നുന്നില്ല. എത്രയോ ശതവർഷങ്ങൾ
 ക്കുമുമ്പു വേദസംഹിതയും പദപരവും ഉണ്ടായി എന്നു വിച
 റിക്കുക. ഉണ്ടായേസമയത്തു് ഏതു മന്ത്രി ഇരുന്നുവോ അദ്ദേ
 മാന്ത്രിയിലുള്ള ആ സംഹിതയും ആ പദപരവും ഇപ്പോൾ
 മുമ്പെ കൈവശത്തിലുണ്ടു്, ഇനി ഇതിന്റെ അർത്ഥഹിത്ര
 ങ്ങളെന്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളെപ്പറ്റിയുണ്ടു് ചിന്തിക്കേണ്ടതു്.

“അഖിലശക്ത്യാബോധക തേ കപചി-
 ഭജതാത്മാനാമ ചരതോനുഗമേണിഗമേ?”

അർത്ഥം — സകലശക്തികൾക്കും ബോധത്തെ ഉണ്ടാ
 ന്ന ജഗദീശ്വര! നിത്യമായ മായയോടൊന്നിച്ചും ആത്മസ്വരൂ
 പത്തോടു കൂടിയും ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അങ്ങയെ വേദം അ
 ഗമിക്കുന്നു. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപേണ നിത്യമായ ഭവന
 സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരരൂപപ്രവാഹാത്മകമായ വേദം ഒന്നു നി
 വസ്ഥ, ഈ രണ്ടു നിത്യാവസ്ഥകളാണു് വേദപ്രതിപാദ്യങ്ങ
 ള്ള മുഖ്യ കാണിച്ചു ചൊല്ലാതെത്തലുള്ള വേദസ്രുതിയിൽനി

വ്യക്തമാവുന്നുണ്ട്. ഉപനിഷത്തുകളെ അല്പം അടുത്തുവെച്ചു വേദത്തിന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമായും, ബ്രാഹ്മണങ്ങളെ കർമ്മദൃഷ്ടി വേറെ ഒരു വിധത്തിലുള്ള വിവരണമായും നാം വിചാരിക്കേണം. ഓരോരോ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥനിർണ്ണയത്തിലും മറ്റും വളരെ ഉപകാരമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു നിരക്കാ വേദവിദ്വാൻ ത്വികൾക്ക് അത്യാവശ്യമാകുന്നു യഥാശ്രതാർത്ഥത്തിൽ വിവക്ഷയില്ലാത്ത ഇതിഹാസപുരാണങ്ങൾ വേദത്തിലുള്ള ശുദ്ധാർത്ഥങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ട് വേദാർത്ഥമിനുള്ളു ഏറ്റവും ഉപകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതുവരെ കാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം വേദങ്ങളുടെ വാസ്തവമായ വ്യാഖ്യാനമല്ല. വേദത്തിന് പലതരം ഭാഷ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ യോനനന്ദൻ രത്നപരിഭാഷയും സായണാചാര്യരുടെയും ഭാഷ്യങ്ങളാണ് ഇപ്പോൾ അധികം പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നത്. സായണൻ വേദത്തെ കഴിയുന്നതടങ്ങാതെ യാഗത്തിനോടു യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതെങ്കിലും മിക്ക പദങ്ങളുടെയും ധാതുപദങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നാം സായണഭാഷ്യത്തെ അവഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ സഹായം കിട്ടിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. യോനനന്ദൻ സഹായം വാക്കുകളുടെ ധാതുപദങ്ങളെ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. നവീനപണ്ഡിതന്മാർ (പാശ്ചാത്യന്മാർ) വേദത്തെപ്പറ്റി പലതരം എഴുതിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതിൽനിന്നു നമുക്കു പലതരം ഗ്രഹിപ്പാനുണ്ടാകും. ഈ ഉപകരണങ്ങളെ എല്ലാം യഥോചിതം യോജിപ്പിച്ചു നാം വേദത്തെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരിൽ, വേദത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ പൊതുവിലുള്ള അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയല്ലെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യം വരും. ഓരോ പദങ്ങളുടെയും ധാതുപദങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി ഓരോരോ സൂക്തങ്ങളുടെ ആനന്ദം വർദ്ധിപ്പിക്കുമായി അർത്ഥം വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ, ഒരു വിധം ബുദ്ധിസംസ്കാരം വന്നിട്ടുള്ള രോഗിക്ക് വേദത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാവുന്ന അഭിപ്രായം താഴെ കാണിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

ഭൂമിമാർ ശബ്ദംഗീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചില മന്ത്രങ്ങൾ കർമ്മാനുഷ്ഠിതങ്ങളായിത്തീരുന്നുണ്ട്. ശബ്ദത്തെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ. അർത്ഥത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതായാൽ ചിലദിക്കിൽ ഭാഷയ്ക്ക് ലാളിത്യമുണ്ട്. എന്നാൽ വേദ ചിലദിക്കുകളിൽ വളരെ കഠിനവും ഉണ്ട്. മറ്റുകരണനിയമം. ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ലൗകികസംസ്കൃതത്തിലും ചില വാക്കുകൾക്കു വേദത്തിൽ വരുമ്പോൾ അർത്ഥവ്യത്യാസം ഉള്ളതുകൊണ്ടും ലൗകികഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്ത അനവധിശബ്ദങ്ങൾ വേദത്തിൽ ഉണ്ടാവുകകൊണ്ടും മറ്റും ആണ് യഥാശ്രുതത്വം മനസ്സിലാവാൻതന്നെ പ്രയാസമായിത്തീരുന്നത്. പിന്നെ ഭാഷാ സംസ്കൃതകവികളെപ്പോലെ പണ്ഡിതപ്രഭുക്കന്മാർക്കു മഹർഷിമാർ യാതൊരു ഗോഷ്ടിയും കാണിക്കുന്നില്ല. ദീർഘസം, ശ്ലേഷ (അനർത്ഥശ്ലേഷ) ഇതുകൾ സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു വയോരമാലിന്യം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ദൃഷ്ടിയിലുള്ളവയെ വേദത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ചില ഗൃഹാഭിപ്രായങ്ങളെ പലമായി പഠനമുണ്ടാക്കുകയോ പാഠകയാണോ എന്നു തോന്നുംവണ്ണം മഹർഷിമാർ ദേശാതിരി വാക്കുകളോടും ദേശാതിരി പദോജനങ്ങളോടുംകൂടി നദീപ്രവാഹംപോലെ ശബ്ദപ്രവാഹത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വേദത്തിന്റെ യഥാശ്രുതാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുക എന്നുള്ള സംഗതിയെപ്പറ്റിയേടത്തോളം മാത്രമാണ് ഇതേവരെ പറഞ്ഞത്. എന്നാൽ ഇതിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ ഏതു ബുദ്ധിമേന്മയും വിചാരിക്കുവാൻ ധാരാളം വിഷയമുണ്ടാകുന്നു.

സജാതീയമായും വിജാതീയമായും ഉള്ള അനന്തപദോജനങ്ങളോടു കൂടിയായിരിക്കുന്ന ഈ ദൃശ്യരൂപം അദൃശ്യമായ ഒരു അപ്രകാശത്തിന്റെ സൂചകമാണെന്നും, മനുഷ്യപേഷ്ടകിടമുഖിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ ദൃശ്യരൂപം അദൃശ്യരൂപത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, ഈ രണ്ടു

പഞ്ചങ്ങൾക്കും മൂലാധാരമായും വേദക്കിന്നും മനസ്സിന്നും അച്ഛി
 യ്യമായും വേറെ ഒരു വസ്തു ഉണ്ടെന്നും, ആ വസ്തുതന്നെ പല
 അവസ്ഥകളെ സഹിക്കിച്ച് സ്ഥാവരജംഗമായും ഘനമുള്ള പ
 ദാർത്ഥ്യങ്ങളായും ഈ പദേർത്ഥങ്ങളിൽ കാർഷ്ട്യോല്പാദകങ്ങളായ ശീ
 തോണ്ണങ്ങളായും ജീവികളിൽ പ്രാണശക്തിയായും വിചാരശക്തി
 യുള്ള പ്രാണികളിൽ ബുദ്ധിയായും എന്നുവേണ്ട സകലസാധന
 ങ്ങളുമായി പരിണമിച്ച് ശ്രീഡീപ്തനായെന്നും, ഈ ശ്രീഡതന്നെ
 യംഗം ദ്രശ്യദ്രശ്യപ്രപഞ്ചം എന്നും, ദ്രശ്യപ്രപഞ്ചംകൊണ്ട് അ
 ദ്രശ്യപ്രപഞ്ചത്തെ അറിഞ്ഞു് എല്ലാം ഒന്നുതന്നയാണെന്നു മ
 നസ്സിലാക്കി താൻ ഭവങ്ങളുടെ അധീനത്തിൽ അടക്കപ്പെട്ടാ
 രെ ലോകഹിതമായ പ്രവൃത്തികളെ നിഷ്കലപതമാകുംവണ്ണം
 പ്രവൃത്തിക്കുറായാൽ മനുഷ്യർക്ക് അനിർവ്വചനീയമായ പരമാ
 നന്ദത്തെ അനുഭവിക്കുറാവു എന്നും, ഇങ്ങിനെ പ്രചർത്തിക്കാ
 റാവുക എന്നുള്ള സ്ഥിതിയിലേക്ക് എത്തുന്നതിന്നുമുമ്പു പഴുപ്പ
 സോപാനങ്ങളിൽ കൂടെ പോകേണമെന്നും, നിർവ്വിപ്ലവാകുന്മാ
 ണ്ണു ഇതിൽ കൂടെ പോകേണമെങ്കിൽ ഈശ്വരകടാക്ഷംതന്നെ
 വേണമെന്നും, അഹങ്കാരാദിദുർവിചാരങ്ങൾ തുടങ്ങിയാൽ കാ
 രാത്തുകിടന്നു ചുരന്നതുപോലെ ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ കിടന്നു് ചു
 രകമാത്രമേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളിവെന്നും, സകലരേയും ഈ മാർഗ്ഗ
 ത്തിൽ കൂടെ കൊണ്ടുപോയി പരമാനന്ദാനുഭവത്തിന്നുള്ള അവ
 സ്ഥതിലേക്കു എത്തിക്കേണമെന്നാണ് മഹർഷിമാരുടെ ചരമ
 മായും പരമമായും ഉള്ള ഉദ്ദേശ്യം എന്നും മറ്റൊ പല സംഗതി
 കളും അദ്ധ്യാത്മദൃഷ്ടാന്തോക്തിയാൽ വേദത്തിൽ കാണാം. ബീ
 ജഗണിതത്തിൽ ചില സംഖ്യകളെ ഹരിക്കാനും പെരുക്കാനും
 മറ്റുമായി ചില സൂത്രങ്ങൾ (Formula) കാണാം. ഇത്തരത്തി
 റിയുള്ള സൂത്രങ്ങളാണ് വേദം മുഴുവൻ എന്നുതന്നെ പറയാം.
 വാക്കുകളുടെ ധാതപർത്ഥങ്ങളെ വിചാരിച്ച് വേദത്തെ നാം
 എത്ര ശാസ്ത്രത്തോടു തേജിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ ശാസ്ത്രതത്വം വേദ

ത്തിൽ കാണാറാകും. ഞാൻ ഇതേവരെ പറഞ്ഞതിൽ ധാരാളം, ചാസ്യമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുവാൻ വേദത്തിൽനിന്നു മ. ല. ഉദാഹരണങ്ങളുളളും അതുകൾക്കു കലയാളത്തിലുള്ള അർത്ഥങ്ങളേയും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

- 1. “ചതംഗി ശൃംഗാരോ അന്യപാദോ
 ദ്രേശീർഷേ സപ്തഹസ്യാസോ അന്യ
 ത്രിധാ ബലോ വൃഷ്ടോ രോമവീതി
 മഹോദദോചന്ത്യാ ച ആവീചലം”.

നാലു കാമ്പുകളോടും, മൂന്നു കാലുകളോടും, രണ്ടു കലകളോടും, ഏഴു കയ്യുകളോടും കൂടിയവനായും, മൂന്നുവിധത്തിൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവനായും, സകലാഭീഷ്ടപ്രദനായും ഇരിക്കുന്ന ദേവൻ, ബുദ്ധിമുട്ടുകൊണ്ട്, മരണധർമ്മംകൊടുക്കുവാനു വ്യക്തികളെ പ്രാപിച്ചു ഇതാണ് ഇതിന്റെ യഥാശ്രതാർത്ഥം. ഏന്നാൽ ഇതിന്റെ അർത്ഥം വിഭക്താർ പലമാതിരി പറയുന്നുണ്ട്. യാഗപരമം ആദ്യം പറയാം.

നാലു കൊമ്പുകൾ=നാല് വേദങ്ങൾ. മൂന്നു പാദങ്ങൾ=നാലു സവനങ്ങൾ. രണ്ടു ശിരസ്സുകൾ=ബ്രഹ്മണവും, പ്രചർഗ്ഗം ഏഴു കയ്യുകൾ=ഏഴു മന്ത്രസ്സുകൾ. മൂന്നുവിധമുള്ള ബന്ധനം=ശ്രം, ബ്രാഹ്മണം, കല്പം. ഹൃദയമുള്ളതായ കർമ്മം, അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു മോക്ഷപ്രദമാണെന്നു യാജ്ഞകന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകൊണ്ടു യാഗവും സർവ്വാഭീഷ്ടപ്രദമാണ്. വേദോപാദം കൊണ്ടു യാഗവും ശബ്ദിക്കുന്നു. ദൈവികമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടുതലേക്കു പോകുന്നതിന്നു ഉചിതമായ കർമ്മങ്ങൾ എന്നർത്ഥം നാം ഇവിടെ യാഗശബ്ദത്തിന്നു കൊടുക്കുന്നതായാൽ പ്പോൾ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്ന യാഗം പ്രപഞ്ചഗതിയാകുന്ന യാഗജ്ഞത്തിന്റെ അഭിനയമാണെന്നു നമുക്ക് അറിയാറാകാതെ പക്ഷേ അപ്രകൃതമായ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാല്ല. സൂത്രപരമായിട്ടുള്ള അർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നു.

നാലു കൊമ്പുകൾ=നാലു ഭിഷകൾ. മൂന്നു കാലുകൾ=ഋഷി

യജ്ഞസ്സ, സാമം ("ഋഷിഭിഃ പൂർവാഹ്നേ ദിവിദേവേണായതേ" ഇത്യാദി ശ്രുതി:സിദ്ധം). രണ്ടു-രൂപകൾ=രാത്രിയും, പകലും. ഏഴു കയ്യുകൾ= ഏഴു രശ്മികൾ. മൂന്നുവിധമുള്ള ബന്ധം=ഭൃമി, അന്തരീക്ഷം, ദ്വൈതം. വർഷം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് സകലപ്രാണികളിടേയും അഭിഷേകമുള്ള സൂര്യൻ സാധിച്ചിടുന്നു. വൃഷ്ടി ദേശശബ്ദത്തെയും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതി ജീവന്റെ അവസ്ഥയെ ഇതുകൊണ്ടു പറയാം.

നാലു കൊമ്പുകൾ=നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ. മൂന്നു കാലുകൾ=ത്രിഗുണങ്ങൾ. രണ്ടു ശിരസ്സുകൾ=പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗവും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗവും. മൂന്നു വിധമുള്ള ബന്ധം=മാതാവ്, പിതാവ്, ഗുരു. പതംജലി ഈ മന്ത്രത്തെ ശബ്ദബ്രഹ്മപരമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഗ്നിപരമയും എന്നു ചേണ്ട പലവിധത്തിലും ഈ മന്ത്രത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം കാണാം. ഈ വിധം വ്യാഖ്യാനിക്കാവുന്ന മന്ത്രങ്ങൾ വേദത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. വായനക്കാരെ മുഖിച്ചിരിക്കാതിരിക്കുവാൻ അധികം ഉദാഹരിക്കുന്നില്ല. ഓരോരോ മന്ത്രങ്ങളെ ഒന്നൊന്നായി എടുക്കുന്നതെ ഓരോരോ സൂക്തങ്ങളുടെ അന്ത്യോന്ത്യസംബന്ധങ്ങളേയും പ്രത്യേകകേന്ദ്രങ്ങളേയും ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ പലതും കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഇതിന്നു ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു വേദത്തിൽ ഈശ്വരനാനാത്വം ഇല്ലെന്നു കാണിക്കട്ടെ.

2. "ഏകം സദചിപ്രാ ബഹുധാ വദന്ത്യഗ്നിം യമം മാതരിശ്യാനമഹേദ്യം"

അർത്ഥം—സത്യമായ ഒരു വസ്തുവിനെ വിപ്രന്മാർ (അറിവുള്ളവർ) പല മാതിരിയിൽ പറയുന്നു. ഈ സത്യവസ്തു അഗ്നിയെന്നെന്നും, യമനെന്നെന്നും, മാതരിശ്യാവെന്നെന്നും ഇപ്രകാരം ഓരോരോ വിധത്തിൽ പറയുന്നു. ഒരു വസ്തുവിനെ നാനാപ്രകാരമുണ്ടു കല്പിച്ചുവന്നുള്ള കാരണവും വേദത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

2 "പിതാ യജ്ഞാനാമസുരോവിചശ്ചിതാം വിമാനമഗ്നിർവയനം ച വാഘതം"

ആവിവേശ രോഹിണീ ഭൂരിവർപസം
പുരുപ്രിയേഭാഭതേ ധാമഭിഃ കവിഃ?"

അർത്ഥം—യജ്ഞത്തിന്റെ പിതാവും, ബുദ്ധിമാന്മാരിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ബുദ്ധിമാനും, സമസ്യജഗത്തിന്റെ നീർമ്മാതാവും, ഇതപിതൃകളുടെ ബുദ്ധിയും ആയ അഗ്നി ദ്രാവാപുഥിവികളെ ആയേശ്ച. ഇപ്രകാരം പലേവിധത്തിൽ, അനന്തവസ്തുക്കളിൽ ആഗ്രഹമുള്ള കവി, അനേകനാമങ്ങളോടുകൂടി ഒരേ വസ്തുവിനെ സ്തുതിക്കുന്നു.

ഒരു വസ്തുവിനെ ഓരോരോ വിധത്തിൽ സ്തുതിക്കുവാനുള്ള കാരണം സ്തുതിക്കുന്നവന്റെ ആഗ്രഹമാണെന്നതു “പുരുപ്രിയഃ കവിഃ” എന്ന അശേഷകാണ്ഡ സൃഷ്ടിമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു ഓരോ വസ്തുചിലും ഈശ്വരൻ പ്രവേശിച്ചു എന്നുള്ള പൗരാണികാഭിപ്രായവും വേദത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടായതാണ്.

3 “രൂപം രൂപം മഘവാഞ്ചോഭവീതി; വിശ്വരൂപാന്യാവിശൻ”
അർത്ഥം—മഘവാപു പിന്നെയും പിന്നെയും ഓരോരോ ആകൃതിയായിത്തീരുന്നു, സകലരൂപങ്ങളേയും ആയേശ്ച കുന്നു.

ശ്ലേഷ എന്ന അലംകാരത്തിന്നു സാദൃശ്യത്തിലാണ് പദ്യവസാനമെന്ന് ആലംകാരികസിദ്ധമാകുന്നു. ചില സംഖ്യാവചങ്ങളോടുകൂടിയ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള മന്ത്രങ്ങളെ ലോകമുല്പത്തിൽ സൃഷ്ടുപരമായും മറ്റും അർത്ഥം പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം, ഇതും ഒരു മതിരി ശ്ലേഷമാണെന്നും, ഈ ശ്ലേഷകൊണ്ടുള്ള സാദൃശ്യം അനിർവ്വചനീയമായ ഒരു വസ്തുവിന്റെ അവസ്ഥാവശേഷമായ സകലവസ്തുക്കൾക്കും അന്യോന്യം ഉണ്ടെന്നും ആണെന്നു. ഇവിടെ ആദ്യമായി ഉദാഹരിച്ചതിന്റെ താല്പര്യം ലോകത്തിൽ എല്ലാകൂടി ഒരു വസ്തുവേ ഉള്ളവന്നാകുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഉദാഹരണം ആ അർത്ഥത്തെത്തന്നെ ഉദാഹരിക്കാണ്ടല്ലോ

വാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ പറയുന്നു. ആ ഒരു വസ്തുതയെന്ന നാനാപ്രകാരമായിത്തീരുന്നതെന്ന് അലാമതെ ഉദാഹരണം കാണിച്ചു തരുന്നു. നാനാപ്രകാരമാവുന്നതാണു സംസാരാവസ്ഥയെന്നും, സംസാരാവസ്ഥയിൽ സാധാരണദൃഷ്ട്യാ ഈശ്വരനാനാത്വം വേണ്ടി വരുന്നതും മൂന്നാമത്തെ ഉദാഹരണം നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരണം. ഇതിന്റെ ഏല്പാകൂടി താല്പര്യം നോക്കിയാൽ ഈ ലോകം സമൃദ്ധിഭാവനാസ്വരൂപത്തിന്റെ ഒരു ക്രീഡയെന്നുതന്നെ പറയാവുന്നതു വരുന്നു. പലലോകങ്ങളിലുമുള്ള മൂലം വേദംതന്നെയാണെന്നു കാണിക്കുവാനും മന്ത്രങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. ഇന്ദ്രന്റെ കാര്യം ആശ്ചര്യപ്രവർത്തികളെപ്പറയുന്ന “നകിരിത്ര” എന്നസൂക്തത്തിൽ ഒരു മുടന്തനെയും ഒരു കുരുടനെയും ഇന്ദ്രൻ യോജിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ മുടന്തനും കുരുടനും സാംഖ്യന്റെ പുരുഷനും പ്രകൃതിയും അല്ലെന്ന് മരിക്കലും വിചാരിക്കുവാൻ തരമില്ല. മന്ത്രങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യം അല്ലാത്തദൃഷ്ടിയാലോ മാറ്റാനോക്കിയാൽ അർത്ഥവിശേഷം കിട്ടുമെന്നു കാണിക്കുവാൻവേണ്ടിയതായ ചില വേദതകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

അദൃശ്യവസ്തുക്കൾ ദൃശ്യമായിത്തീർന്നു ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള കാര്യങ്ങൾ വസ്തുവും ഒരു അദൃശ്യഭാവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അദൃശ്യസൂചകങ്ങളായ ദൃശ്യപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനങ്ങൾ അഗ്നി, വിദ്യുച്ഛക്തി (ഇടിമിന്നൽ), സൂര്യൻ, മേഘം ഇത്യാദികളാകുന്നു. നമ്മുടെ ദൈനന്ദിനജീവിതത്തിൽ ഈ പദാർത്ഥങ്ങളെക്കണ്ടുള്ള ഉപയോഗം സ്പഷ്ടമാണെന്നു കരുതി ഇവിടെ ഒന്നും ചിന്തിക്കുന്നില്ല. അല്ലാത്തദൃഷ്ട്യാ ചേദാർത്ഥം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അഗ്നാദിവേദതകളുടെ അർത്ഥം ഇന്നതാണെന്ന് അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നുവരുമുള്ളതിനാൽ അതുമാത്രം കാണിക്കുന്നു. വേദത്തിലുള്ള അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ ഈ മൂന്നു പ്രധാനവേദതകളെ

ദൈവം, പുരുഷകാരം, സത്യം എന്നിങ്ങിനെ യഥാക്രമേണ ഗ്രഹിക്കണം. ഭൂമി, ഭൂവാദി, സപദം എന്ന മന്ത്രകളുടെ പറയുന്ന ഭൂമി, അന്തരിക്ഷം, സപർലോകം ഈ മൂന്നു ലോകങ്ങളുടെ അധിപതികളാണ് അഗ്നിയോദി മൂന്നു ദേവതകൾ. ഈ മൂന്നു ദേവതകൾക്കുള്ള ഇരിപ്പിടങ്ങൾ ഭൂമി തുടങ്ങി മൂന്നു ലോകങ്ങളാണ് എങ്കിലും ഇതുകൾ സർവ്വപാപികളാകുന്നു. ഇതിനും പുറമെ ഇ ദേവതകൾക്ക് അന്യോന്യം ജന്മജനകഭാവവും ഉണ്ട്. ദൈവം, പുരുഷകാരം, സത്യം ഇതുകൾ സർവ്വകർമ്മങ്ങളേയും സംസ്ഥിഷ്ഠനവകളും, അന്യോന്യം ജന്മജനകഭാവത്തോടു കൂടിയ കളിത്തുകുന്നു. ചില മന്ത്രോപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ദോഷശൂന്യവരടെ അഭിപ്രായങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഊർദ്ധ്വഗതിയ്ക്ക് അർദ്ധമായ ദൈവാനുകൂല്യത്തെ അഗ്നിയായും, ശ്രേയോജനകത്വം വചികമായും മാനസികമായും കായികമായും ഉള്ള പ്രവൃത്തികൾ അല്ലെങ്കിൽ പുരുഷകാരത്തെ ഇഹ്നായും, സകലസർവ്വഭാവങ്ങളും മൂലഹേതുവായ സത്യത്തെ സൂര്യനായും നാം ഇവിടെ ഗ്രഹിക്കണം. പ്രകൃതത്തിൽ അറിയേണ്ടതായ ചില ദേവതകളുടെ ആഭയാത്മികസ്വരൂപങ്ങളെയും പറയുന്നു. വായുവിൽ പ്രാണശക്തിയായും, പകലിന്ദ്രം അഭിമാനീദേവതയായ മിത്രശ്രേയസ്കരമായ ചിത്തപ്പുഷ്പത്തികളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വായുവും, രാത്രിയുടെ അഭിമാനീദേവതയായ വരണനെ ദുർവ്വരണശക്തമായ ഒരു വസ്തുവായും നാം സ്വീകരിക്കണം. (കൊണ്ടും തെജസ്സുകൊണ്ടും സമസ്യലോകങ്ങളെയും വൃഷ്ട് സപർലോകത്തെ അധിഷ്ഠാനമായി സ്വീകരിച്ച് കർത്താവായി അർത്ഥം വേഗത്തോടുകൂടി മൂന്നുലോകങ്ങളിലെത്തിച്ചുകൊണ്ടും സർവ്വത്ര ശുഭോദർശകർമ്മങ്ങളെ ചെയ്യേണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന രണ്ടു ശക്തികളാണ് അശ്വിനീദേവതകൾ. ദേവതകൾ എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു പ്രത്യേകം ഒരു ദേവഗണം ഉണ്ടായെന്നു സാമാന്യമെന്നോ ആണ് അർത്ഥം. വേദത്തിൽ സര

യെ നദിയായും ദേവതയായും സ്തുതിക്കാരണ്ടു്. പരമമായ സത്യത്തിന്റെ പ്രചാഹിത്രപേണ നമ്മുടെ ചിത്തത്തിലുള്ള ആവിർഭാവമാണു് അല്യാമ്പദൃഷ്ട്യാ സരസ്വതിയുടെ അർത്ഥം. ഇതേവരെ പാഞ്ഞ ദേവതകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെ മനസ്സിൽവെച്ചു് ജഗദപദാരംഭത്തിലുള്ള മുപ്പതു് ദ്വിഘോഷങ്ങളുടെ ആനന്ദപൂർവ്വിക വിചാരിക്കുക.

ആദ്യത്തെ വൈതു് ഋഷികളെക്കൊണ്ടു് അഗ്നിയെ സ്തുതിക്കുന്നു. അതായതു് സർവ്വശ്രേയസ്സിനും പ്രഥമമായിവേണ്ടതു് ദൈവാനുകൂല്യമാണെന്നു താല്പര്യം. പിന്നത്തെ മൂന്നു് ഋഷികളെക്കൊണ്ടു പ്രാണശക്തിസ്വരൂപമായവായുവിനെ സ്തുതിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ കായസിദ്ധിക്കു് പ്രാണശക്തി എത്രതന്നെ ഉപയോഗമാണെന്നു ചാർമ്മ്യങ്ങളിലില്ലാ. ഇത്രനേയും വായുവിനേയുംകൂടി മേന്മിച്ചു പിന്നത്തെ മൂന്നു് ഋഷികളെക്കൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ദൈവാനുകൂല്യവും പ്രാണശക്തിയും ഉണ്ടായാൽപിന്നെ വേണ്ടതു് കായികമായും മാനസികമായും വാചികമായും ഉള്ള പ്രവൃത്തികളാകുന്നു അതാണല്ലോ ശ്രേയസ്സിനു് ഹേതുക്കളായിത്തീരുക. അഗ്നി, വായു, ഇന്ദ്രൻ ഈ മൂന്നു ദേവതകളുടെയും പ്രവൃത്തികളെ ശരിപ്പെടുത്തുവാൻ നല്ല വിചാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന മിത്രന്റെയും ദർശിച്ചിചാരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന വരുണന്റെയും സഹായം ആവശ്യം ആകും എന്ന അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി പിന്നത്തെ മൂന്നു ഋഷികളെക്കൊണ്ടും മിത്രാവരുണന്മാരെ സ്തുതിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ പതിനെട്ടു് ഋഷികളുടെ സംഖ്യയും പഠഞ്ഞു. അഗ്നിയുടെസ്ഥാനം ഭൂമിയാണെന്നും, വായു, ഇന്ദ്രൻ, മിത്രവരുണന്മാർ ഇവരുടെ സ്ഥാനം അന്തരിക്ഷമാണെന്നും വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കണം. സ്വപർലോകത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരും, സർവ്വവ്യാപികളും ആയ അഗ്നിനീദേവകളെയാണു് പിന്നത്തെ മൂന്നു് ഋഷികളെക്കൊണ്ടു് സ്തുതിക്കുന്നതു്. മിത്രാവരുണന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഇന്ദ്രന്റെ പ്രവൃത്തി നമ്മുടെ ചിത്തത്തിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയാൽ ന

മുഖ്യസ്ഥാനം അശ്വിനീദേവകളുടെ എന്നപോലെ സ്വർലോകമായിത്തീരും. ഇപ്രകാരം സ്വർലോകത്തിൽ എത്തിയാലും നാം ഇത്രനെ ഉപേക്ഷിക്കരുതെന്ന് അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമ്പോൾ സ്വർലോകനിവാസികളായ അശ്വിനീദേവതകളെ സ്മരിച്ചു തിരുന്നോടേയും അന്തരീക്ഷനിവാസിയായ ഇത്രനെ പിന്നെയും മൂന്ന് പ്രദേശങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്മരിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ഉപേക്ഷത്തിൽ എത്തിയതിന്റെശേഷം നാം ഇത്രനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതായാൽ സകലദേവതാസംഗ്രഹങ്ങളും നമ്മുടെ ചിത്തത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുമെന്നു കരുതിക്കൊണ്ട് പിന്നെ മൂന്നു പ്രദേശങ്ങളെക്കൊണ്ട് വശോദേവകളെ സ്മരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം സകലദേവതാസംഗ്രഹം നമ്മുടെ ചിത്തത്തിൽ ഉണ്ടായാൽ പരമമായിരിക്കുന്ന സത്യം പ്രചാരപ്രദമാകുന്ന നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രകാശിക്കും എന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുവാൻ ഭക്തിപരമായ മൂന്ന് പ്രദേശങ്ങളെക്കൊണ്ട് സരസപതിയേയും സ്മരിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ദൈവാനുകൂല്യമാണ് നമുക്കു വേണ്ടതെന്നും, സത്യവേദധർമ്മം പരമപുരുഷാർത്ഥമെന്നും, ദൈവാനുകൂല്യം കൊണ്ടുള്ള പരമപുരുഷാർത്ഥപ്രാപ്തി എത്രവിധമാണ് ഉണ്ടാവുകയെന്നു വളരെ ചുരുക്കത്തിൽ പ്രശ്നോത്തരിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രശ്നോത്തരിന്റെ പത്താമത്തെ മണ്ഡലത്തിൽ ഉപനിഷത്തുകളുടെ താല്പര്യങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖ്യഭാഗത്തെ ആരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുകയും, അവസാനത്തിൽ ചെളിറക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതു് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ഒരു സമ്പ്രദായമാണെന്ന് ആലോചിച്ചാൽ പത്താമത്തെ മണ്ഡലത്തിലുള്ള അദ്ധ്യായവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്ക് ആശ്ചര്യപ്പെടുവാൻ ആരംഭിക്കാതെ അദ്ധ്യായം പൂർണ്ണമായും അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി നോക്കുന്നവർക്ക് സ്പഷ്ടമാകും. യോഗത്തിന്റെ ആചാര്യത്തിന്നു വേണ്ടിയ കാര്യങ്ങൾ മറ്റു

മേ വേദസംഹിതയിൽ ഉള്ളു എന്നു പലരും തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണകളെ കാരണവും പറയും.

ജ്ഞാനകാണ്ഡവും കർമ്മകാണ്ഡവും എല്ലാം സംഹിതകളെന്ന യാണ്. സംഹിതയിലുള്ള ജ്ഞാനഭാഗത്തെ ഉപനിഷത്തുകളും, കർമ്മഭാഗങ്ങളെ ബ്രാഹ്മണങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു പറയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ജ്ഞാനവും കർമ്മവും ഭിന്നങ്ങളായിത്തീരുകയും, സംഹിത കർമ്മകാണ്ഡമാവുകയും ചെയ്തു. വേദത്തിൽ, കൃഷിക്ക് അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകേണമെന്നും, പശു മുര.ലായ വസ്തുക്കൾ ലഭിക്കണമെന്നും മറ്റും പ്രാർത്ഥനകൾ ധാരാളമുണ്ട്. വേദത്തിലുള്ള കൃഷിക്ക് ഫലശുക്രമായതിനെ ഫലവത്താക്കുക എന്നു അർത്ഥമാക്കിയാൽ, കൃഷിപ്രതിപാദകസൂക്തങ്ങൾ നമ്മുടെ ചിന്തയെ നന്നാക്കുക എന്നർത്ഥത്തിൽ പശ്ചാത്തലസാഹിത്യം. പശു മുതലായവയെ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ പശു എന്നർത്ഥമായ 'ഗൌ' എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു സാധാരണപശു എന്നല്ല അർത്ഥം. ഗൌഃ= പശു= ജ്ഞാനം= യോഗശാസ്ത്രസിദ്ധസുഷുപ്ത; അശപം=കൃതിഭേദം ക്ഷിച്ചസാധനങ്ങളെ ദഹിപ്പിക്കുന്നതും പ്രാണശക്തിയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ആയ അഗ്നി; ഹിരണ്യം=സപ്തം=ഹിതമായും രമണീയമായും ഉള്ളത്; ഇപ്രകാരം സകലശബ്ദങ്ങളുടെയും ധാരാളമായ ആലോചിച്ചും പ്രകാശനംഗുണയ്ക്കുന്ന യോജിപ്പിച്ചും, വേദാർത്ഥവിചാരം തുടങ്ങിയാൽ വേദസംഹിതയിൽ അല്പാത്മ ചിന്തക്ക് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. വേദത്തിലെ ഖാഹ്യാർത്ഥം സംസാരസുഖത്തിൽ ആഗ്രഹമുള്ളവർക്കും യോജിക്കുന്നതാണ്. ഖാഹ്യാർത്ഥത്തിന്നും ആന്തരാർത്ഥത്തിന്നും വ്യത്യാസമുണ്ടായത് ലോകസുഖമാനസരണം മന്ത്രമാണ്. അതായതു ഖാഹ്യാവിഷയത്തിൽ ദൃഷ്ടിപതിച്ചതിനെ സംശയമേ നാം ആന്തരവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളു. ആയതിനാൽ വേദത്തിൽ ഖാഹ്യാർത്ഥം ഖാഹ്യാപ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളവർക്കും, ആന്തരാർത്ഥം അദൃശ്യപ്രപഞ്ചത്തിലേക്ക് കടക്കുവേ

നാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും ആകുന്നു.

നവീനപണ്ഡിതന്മാർ വേദത്തിൽ ആത്മവിചാരത്തെ കാണാത്തതിനാൽ നാം അവരുടെ വാക്കുകളെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കാതെ വേദചിന്ത തുടങ്ങിയാൽ നമ്മുടെ മതത്തിന്റെ മൂല്യധാരം മനുഷ്യനീമിതമല്ലെന്നതന്നെ തോന്നിപ്പോകാം. വേദത്തിൽ ആത്മചിന്ത ധാരാളമുണ്ടെന്നു മാത്രമേ ഈ അവസരത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. വേദത്തെപ്പറ്റി സവിസ്മയം ഇനി ഒരു അവസരത്തിൽ എഴുതിക്കൊള്ളാം.

വരവൂർ കുപ്പിങ്ങാട്ടു നാരായണൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്

ലക്ഷ്മണപ്രവാസം

ജനകജന്യാടുമൊത്തു രാമഭദ്രൻ
വനഗമനത്തിന്നു വല്ലലം ധരിയ്ക്കേ
ജനനിയൊടനുവാദമേസ്സമിത്രം
തനയനമാർന്നതു കൂടു വുകവനായ്.

എ

മരചിരിയുമടുത്തു, കയ്യിൽ വല്ലം
ശരവുമെടുത്തു, കചം പിരിച്ചുകെട്ടി,
സൗണിയിൽ നിജസോദരന്റെ മുമ്പേ
സരഭസമെത്തണമെന്നു ഘൃതീലോത്തും,

മ

കരടി കിടി തുടങ്ങിടുന്ന സത്തേപരം
കൂരമിടതിങ്ങിയ കൂട്ടിൽ ചേട്ടയാടാൻ
കരകവിയുമുദാരമോമേന്തേട-
കരണമതികലശകമകുരിച്ചു,

ന

ഗുരുസഹജസപത്ന ചെമ്പുവനോർ-
 ഞ്ചൊരു സുധി ലക്ഷണനക്ഷത്രമവീർത്തൻ
 വിരതൊടു നടകൊണ്ടിടുമ്പൊളെന്തോ
 കരുതി മനസ്സവിയുമൊന്നു പിന്തിരുന്നതു. (കളകം) ൪

ബതി മഹിഷി നവോഢം ശാന്തയാകും
 മതിമുഖിയുണ്മിളതെൻറ വാസഭൃചിൽ
 സ്ഥിതി കിമചി കഥിച്ചു ചോരവാനായ്
 ധൃതിയൊടു പുക്കിതു പുഷ്പലംഭോവൻ. ൭

കരളിനു കളച്ചേരുന്ന വീർപ്പം-
 കരയലഘുദ്വൃതി രാഘവാനുജാതൻ
 തരളതടിചെണ്ണകാന്തിയന്തട-
 കരണമഹേശ്വരിതന്നൊ പാർശ്വമെത്തി. ൧൧

സുരഭിലസുമശാലിമാലതിക്കും
 സരസമരന്ദമനോജ്ഞമഞ്ജരിക്കും,
 പരിണതരുചി പൂണ്ട ചന്ദ്രികുങ്കും,
 പരിഭവമാഭിമിത്തമേകവോളായ്,
 മുടി വിരവിൽ വിടർത്തുകൊണ്ടു യോഷ്യാ-
 മുടിമണിമാലിക ബാലികാലലാമം
 കടിതടവിഗളദൃക്തലമോടും
 കിനകചങ്ങൾ തിചോളമോടിളക്കി, ൧൨

മതിമുഖികൾ സചീജനങ്ങൾ തട്ടം
 പ്രതിനവമാകിയ പന്ത്ര തൻപദത്താൽ
 കതിരവരുചിയാം നഖാങ്കരശ്രീ-
 പതിയുതേവീധമംസ്ഥംപുണ്ടടിച്ചും, ൧൩
 സരസമധുരിമാസ്ത്രമായ ഗാന-
 സ്വരമധു തൻമുഖസാരസം ചൊഴിച്ചും,

സരസിജഭവശില്പശാസ്ത്രവിദ്യാ-
 സരണിയിലുള്ളൊരു പാടവം തെളിച്ചും, ൧൦൦
 തെളിയൊടു കളഭയൗതകുട്ടിമോദ്യൽ-
 ന്നളിമമതിന്നൊരു മഞ്ജുഭീപമായി
 നളിനമുഖി ലസിപ്പതക്കുമാരൻ
 കളിരണികണ്ണിണയാൽ സമാസുപദിച്ചു. (കളകം) ൧൦൧
 ധൃതിയൊടു വന്യാത്ര ചൊല്ലിടാനാ-
 ഷിതിയിലണഞ്ഞൊരു രാഘവനോജാതൻ
 മതിമുഖിയുടെ മഞ്ജുവായ ലീലാ-
 സ്ഥിതിയതു കണ്ടിളകാതെ നിന്നുപോയി. ൧൦൨
 വരരുടെ വരവിന്റെ വൃന്തമൊന്നും
 വരതനു ചെറുരമറിഞ്ഞിടാതെതന്നെ
 പരമഭീമതമാരുമായ് സലീലം
 പരഭൃതദാഷിണി നിന്നു പന്തടിച്ചു. ൧൦൩
 നിജഗതിയുടെ കഠ്യാമോർത്തു രാമാ-
 നജനടനേ 'മതി ലീല'യെന്നു മനം
 ഭൂജധൃതനിജശിഷിനിസുനത്തെ-
 സ്സജലഘനാമവല്ലഭായ് മുഴക്കി. ൧൦൪
 വിരതൃടയ സഖീജനങ്ങൾ മൌർവ്വീ-
 വിരതവിധംബന കേട്ടു തെട്ടിനോക്കി
 തരണനെയവിടടതാഥാ നിരീക്ഷി-
 ച്ചുരുജവമസ്ഥലിതന്നിൽനിന്നു മറി. ൧൦൫
 വരസഖികൾ സസംഭ്രമം തിരികേ-
 തരരളമതസ്സെഴുമൺടില്ലതാഹ്നി
 വരതെയൊരു നടനൻ മട്ടിലിന്ദീ-
 ലരമിഴി താപസവേഷമോടു കണ്ടാൾ. ൧൦൬

വരകുടവിഭ്രമിണാദി കൈവീ-
 ട്വരയിൽ ചൈതന്യകീർത്തിയാർ വില്ലാമാതി
 വരനടയ വിലക്ഷണസ്വരൂപം
 വിരവൊടു പാൽവെട്ടിച്ചൊയ് ചിരിച്ചു.

൧൭

കണവന നടസാർവ്വഭൗമപട്ടം
 ക്ഷണമിതിയേകണമെന്നു സോപഹാസം
 ഗുണപരിമളമാളിമസ്സുഗാത്രീ-
 ഗണമണിമലിക കൂപ്പിനിന്നു മുന്നിൽ.

൧൮

പതിയുടെ പുത്രമട്ടു നോക്കിനോക്കി-
 സ്ഥിതി ചെയ്തും തിരിയാതെ സുസ്തിതാസ്ത്വം
 ക്ഷിതിയിൽ വിരൽ കുനിച്ചിളക്കുവോരാ-
 സ്സുതിയൊടു ലക്ഷ്മണനോതി സാവധാനം:—

൧൯

“മതിമുഖി സുഖദുഃഖമിശ്രമാണി-
 ക്ഷിതിതലയാസമസാരമേതവർക്കും;
 ധൃതിയൊടിയുവിധം വിധിച്ച ദൈവം;
 പ്രതീവിധിയില്ല; വരും വരേണമെല്ലാം.

൨൦

സുമുഖി! സുഖമൊട്ടും മഖാഗനശ്രീ-
 സമുചിതസല്ലഭമേകനാർന്നിരിക്കേ
 സമുദിതദുരദൃഷ്ടദൃഷ്ടവാത്സ്യം-
 സമുദയമകൃതിയെക്കൊക്കിടുന്നു.

൨൧

ഭരതവന ശ്രമിണനേരമുണ്ടായ്-
 വരമിതരന്നു വിഷാദമിന്നനേരം
 രതമിഴി! വരമെന്നുമാക്കു ചൊല്ലാം?
 പെരതു സുദർഗ്രഹമിപ്രപഞ്ചതന്ത്രം.

൨൨

ലഘുഗുരത പെടാണു ദൃഷ്ടമവൈം
 രഘുപതിതന്നെടുമത്രം തുടങ്ങി;

അംബലചമിയലാതര രാമഗോത്രം. മംബലമന്ദോജനമഹസ്സ മന്ദോജായം.	൨൩
ജനകജയോടുമൊത്തു രാമദേവൻ വനകടഭൂവിനു യാത്രയാതിനിൽപ്പൂ; മനസിജ വിജയോല്പസൽപ്പതാകേ! മനമുഴിട്ടീനിയത്ര സാധ്യമുള്ളൂ?	൨൪
സമകളടയിൽപ്പുരം പതിന്നാ- ലമരണമസ്സധിയായ രാമചന്ദ്രൻ; ക്ഷമ ഭരതനഹോ ഭരിക്കുമത്രേ; സപമതമിതച്ചറിയാമ തീച്ചയാക്കി.	൨൫
വരയുഗമിതു സത്യസന്ധനാമ- ന്നരപതി നൽകിയതാണു ഹൃത്തിലേതും തരളതകലരാതെ കാട്ടിലേക്കായ് മരവിരി ച്ചാറിയിതാ തിരിച്ചിതാർത്തം.	൨൬
പരമിനിയിവനത്ര ചൊല്ലിടേണ്ടു? പരഭൃതഭാഷിണി! നീ തചിച്ചിടൊല്ലേ; വരതന! വിട നൽകി യത്രയാക്കൂ വരനെ; വരട്ടെ നിനക്ക ഭൂരിഭൂതം.”	൨൭
കളമധുമാഴിയോടു വിരനേവം കളവുപടാതെ കഥിച്ചു തെല്ലടങ്ങി; ഗളഭധികതരാശ്രഗൽഗഭേന്ദർക്കു ഗളമളവറ തടഞ്ഞു ചൊല്ലി വീണ്ടോ:—	൨൮
“നിരു പരമചിപൂർണ്ണമാകമാസ്യാം- ബുതഹമഹേതുകഹാസഭാസുരാഭം കരുതകിളിനിയെന്നു കാണുമനോ ഞാൻ? കരുണ വിധിയിവനോടു തെല്ലമില്ല.	൨൯

കളഭഗതി, കുളായകോമളഭൂ-
 കളരചിരഞ്ചിന ചഞ്ചലാക്ഷിണോട്ടം,
 കളവകലമലിഞ്ഞ വാക്കു്, ഹാമ-
 കളരി!യിതൊക്കെയുമെന്മനം തകർക്കും. ൩൦

കയൽമിഴി! കഴിവെന്തു ഹാ! വിവാഹ-
 ക്രിയയതിനിപ്പുംമല്ലകാലമല്ലേ,
 സ്വയമിവരൊരുമിച്ചു ധാണതുളളു?
 ദയ ചെറുതും ഹതദൈവതത്തിനില്ല. ൩൧

നിറമുടയ തടിൽസ്സോംഗി!യിണൻ-
 പിറവി പിഴച്ചിതു; നമ്മളെന്തു ചെയ്യും?
 കറയൊടു വിധി കുളഭാഗ്യസത്തിൻ-
 പുറവശമ:ണ വിധിച്ചുതിങ്ങിവർക്കായ്. ൩൨

വളയണിയുമൊരിക്കലും ഗ്രഹിച്ചു-
 ളളളവിൽ നിനച്ചതു സർവ്വവും പിഴച്ചു;
 വളരമഴൽ വനരതിൽ ഞാൻ സഹിക്കും;
 വളചൊടു ദർവ്വിധി ചോകിലെന്തു ചെയ്യും? ൩൩

സ്പുഹരയൊടു സഹധർമ്മചാരിണി! തപൽ-
 സ്സഹചരതായ് സുഖകേളി ചേണ്ട, ചോട്ടേ,
 സുഹസീതകമലാക്ഷി! ദുസ്സഹം ദ-
 സ്സഹമയ്! നിന്ദചിരവിപ്രയോഗയാസം. ൩൪

വിതതുടയൊരു പൂർവ്വജൻറ യാത്രാ-
 വരതിരയ ഞാൻ വിലവെച്ചിടേണ്ടയെന്നോ?
 കുരുതിയഭിമതം കഥിസ്തു നിന്ദവ-
 ക്ഷേത്ര നമുക്കയി! തട്ടിമാറിനീക്കാൻ. ൩൫

വകതരിവിതലാത്ത ധൃതന്ദൈവം
വകയൊടു ചെയ്തതു ചെറുതാണതിനാലേ

മകരമിഴി! മരത്തു ദുർവ്വിപത്തിൻ
 പകരമിവഴ്ച രമിപ്പതല്ലി യുക്തം. ൩൩

ദയിതയൊടൊരുമിച്ചു കാട്ടിലാപൽ-
 ജ്ജയി തനിയേ രഘുവെഴുലി പോട്ടെയെന്നോ?
 ഞയി! തവമതമെന്തു കാന്തിസമ്പ-
 നയി! തടയാറ കഥിയ്ക്കു കല്പശീലേ!" ൩൪

കരുണരസമസീമമായ് സ്പുരിക-
 നന്നാരു മൊഴിയും മിഴിനീരുമൊട്ടു തൂകി
 തെരുതെരു നെടുവീർപ്പുമിട്ടുകണ്ടോ-
 തെരുണനഹോ! തടിപൊലെ നിന്നുപൊയി. ൩൫

ചുട്ടുകനലിലണച്ചു തപ്തമക്കി-
 കടുതരതീക്കുന്ത മൃണ കളകൂടം
 കുട്ടുകടെ നിജകാതു രണ്ടിലും ചീ-
 ണ്ടിട്ടുവതുപോലെ വധുടിയൊന്നു തെട്ടി. ൩൬

കടലിളകിയുടെൻ തലയ്ക്കു മീതെ-
 ചുടപടനെന്നു കടന്നു കേറിയെന്നോ!
 സ്സുടമുഡുതിരയാട്ടമന്തരീക്ഷം
 തടവുപെടാതെ തകർന്നുചീണിതെന്നോ! ൩൭

ധരണി തെരുതെരുതെരുതെരുച്ചാടി-
 തരുളതപുണ്ടു തളർന്നു താനിതെന്നോ!
 കരകവിയുമൊരുൾക്കടാധി തിങ്ങും
 കരളിലതേവിധമുമ്മിളയ്ക്കു തോന്നി. (കളകും). ൩൮

വെറുമൊരു പുകപോലെ ലോലഭംഗ-
 കേരനിരയാൾക്കടന്നുള്ളിലും പൂർത്തും
 മറവിധിയകലും മലീമസത്തപം
 മുറകിചരയ്യി കൃശംഗവല്ലി വാടി. ൩൯

ഉടലിലൊരിടവും വിടാതെയ്തുകൊൾ-
 ന്നടനടി വൈദ്യുതശക്തിചേർത്തുപോലെ
 കടലൊളിചികരജ്ജ്വ ഹൃത്തിലത്തൃശ്ശ-
 ക്കടപരിതാപവിമുർച്ഛ സംഭവിച്ചു. ര'൩

വിരതൊടുമഥ വീരപതി പെട്ടെ-
 ന്നരുതരസംഭ്രമസങ്കടങ്ങൾ മാറി
 കരുണമൊടിനിയെത്തു ചെയ്തെന്നെ-
 ജ്ജ്വരകി വന്ദിപ്പൊരു കാന്തനോടു ചൊന്നാൻ:— ര'൪

“രചികുലവിമലപ്രദീപമം ശ്രീ-
 ഭവീകനിയേ! സുധിയും ഭവാനിവണ്ണം
 ഞവീകുലകൃപണത്തപമാർത്തമം ഹൃൽ-
 ഭൂവി കലരുന്നതിനെത്തു ബന്ധമയ്യാ! ര'൫

ജനകനുടെ മതം നട്ടത്തുവാന്റയ്
 ജനകന്ദ്രപാഠമജയൊത്ത രാമഭദ്രൻ
 വനഗമനമുറച്ചുവെങ്കിൽ മുന്വേ
 വനജഭളാക്ഷ! തിരിയ്ക്കു ചേഗമങ്ങൾ. ൧'൩

മനസിജസമകാന്തനെന്തിനേവം
 മനമുഴിപ്പലതും പുലമ്പിടുന്നു?
 ഭിനമണികുലമങ്ങൾ? തുംഗതാപം
 ഭിനമന ചേർപ്പൊരു ദൈന്യാമങ്ങൾ തൃച്ഛം? ര'൭

അരുതരുതു വിശങ്ക തെല്ലുപോലും
 കുരുതരുതേ സപയമിങ്ങു മാറിനില്പാൻ;
 ഉരുതരുവെലിരാമെന്നാത്തു കാട്ടിൽ
 തരുതലയാസമുത ഭവാനു യുക്തം. ര'൮

അജകുലചരനായ്നായ്തൂശീലൻ
 നിജവധുവൊത്തു വനത്തിൽ വാണിടുമ്പോൾ

സുജനമണി ഭവാനമി.ങ്ങ താനേ
സ്വജനമൊടൊത്തു സുഖിക്കയോ? വിശേഷം! ൪൯

ഭരതനവനിയെബുരിച്ചിടട്ടേ;
ഭരതവധുടി രസിച്ചു വാണിടട്ടേ;
സ്തരസദൃശ! നമുക്കു രാമഭദ്ര-
സ്തരണയൊടപ്പമുസവ ചോരമല്ലോ. ൫൦

സ്തനമരിയുചാരഗ്ന കണ്യമോ; വൻ-
കടൽനടുചോ, നെടുതാം കടുത്ത കാട്,
തടവതതു രഘുപ്രവീരനെപ്പിൻ-
തുടരണമസ്ഥലിയേതു ഭിക്ഷമാടുട്ട. ൫൧

ഇതിലണവുമനിക്കു വൈമനസ്വ-
സ്ഥിതി വരുമോ? ഞ്ഞ ശാന്തമിന്നു പാവം!
പുതിയൊരു ചിരവീപ്രയോഗമോർത്തൻ-
പതി പിഴ പൂർവ്വജനോടു ചെയ്യിടൊല്ലേ. ൫൨

സഹ വധുവൊടു വന്നുഭൂവിൽ വാഴും
സഹജന സൽപ്പരിചയ്ക്കുചെയ്തു നി.ത്യാം
മഹഭക്തനാം ഭവാനു വസിച്ചാൽ
മഹമതുതന്ന നമുക്കു മന്തു ബുദ്ധേ! ൫൩

ജനകജലതിയൊത്തു പോകിലെന്തി-
ജ്ജനമിളകാതെ ഭവന്മനസ്സനായി
ജനനിയുടെ സഹയ്ക്കു ചെയ്തുകൊണ്ടി-
ങ്ങന ഘമഹംവ്രതമർന്നു വാണുകൊള്ളും.

സമമമിതൊരു നാലുമിങ്ങു പത്തും
സമകൾ നയിക്കണമത്രമാത്രമല്ലേ
സുരഗരനമ! രാഘവാഭ്രിദസയാ-
സുരഹിരപുണ്യമിവർക്കു കിട്ടുമല്ലോ.

സ്തുടശ്രമിതമാതിരിക്കു കിട്ടാ-

നാടവരികിൽ തടവെന്തിനായുഗാന്തരേ?

അടവിയിലവിടുനു രാമനോടൊ-

ന്നതടനസപയ്യുകൾ ചെയ്തു ഞാനടങ്ങാം.

൧൩

കമലഭദ്ര നീഭാക്ഷ! കാട്ടിൽ വീത-

കൃമയ്ക്ക് രാമനോടൊത്തു പോകിലും കേൾ

മമ മനസി ഭവൽസപത്രപമല്ലാ-

സ്സുമയവുമിങ്ങു സഹായായി നില്ക്കും?'

൧൪

പരമലിഖൊടുഭരചിത്തയരമ-

പ്പരഭൃതഭാഷിണി ദന്തകാന്തിയാല

വരനുടെ സിതമാ; രവപ്പുസ്സിലർച്ചി-

സ്ഫുരണമണച്ചുടനച്ചരിച്ചുടങ്ങി-

൧൫

മഹിഷിയുടെ മരണസുന്ദരശ്രീ-

മഹിതപചസ്സു മനസ്സുപി തൻശ്രവസ്സാൽ

വിഹിതരതിസുഖാദരം നകർണി-

ട്ടുഹിതജനാർത്തിഭനസുതാപനായാൻ,

൧

ഗുളമധുരിമ ചേർന്ന തദ്രചസ്സു-

ഗുളമളവരന നകർണന തൃപ്തനായി

വുളകിതനനു പൂണ്ടു ലക്ഷ്മണൻ തൽ-

ക്കുളമൊഴിതൻറെ കരം പീടിച്ചുരച്ചാൻ: -

൧൭

“മനീമുഖി! ഭയിതേ! മരണബീരു-

ദ്വേതി മൊഴിയിൽ പ്രതിവർണ്ണമാർന്നിവണ്ണ

മതിയിലിഹ തെളിച്ചമകമീ വാ-

കതവിവനഭൃധിലെനിക്കു സിദ്ധമന്ത്രം.

൧൮

തവ വിരഹഹിംസാവിപ്രവന്നു നന്മ-

ജ്ജവമൊടു തീർദ്ദയമാഹരിച്ചിടാസ്സാൻ

നീരാളഗാത്രി വധുതൻ്റെ കടാക്ഷമാലാ-
 നീരാജനതന്ത്രം ലക്ഷണനക്ഷണത്തിൽ
 ആ രാഘവാനികമനന്തരക്രമേർത്തി-
 ട്വാരാലണഞ്ഞു ഗമനത്തിനു സജ്ജനായാൻ. നൃഗൻ

വരാളകവധുടിമാർ പണിയൂ മൂർത്തിലേവീ, തൻ
 വരാഭിമതയാത്രയെങ്ങടയുമശ്രുവിൻലേശവും
 വരാതെ വിഷഹിച്ചു വണേതുനിമിത്തമന്യൂരംഗനം-
 ദ്ദിരാസഭമിയന്നുതേ പെരിയ വീരപത്നീപദം, ൭൦
 പദമനായ പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ

പഴയ പരസ്യം

“എടാ ഭാസ്കരാ! നിനക്കു പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകാറായില്ലേ? സമയം, ഭവതരമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വണ്ടി പടിക്കൽ വന്നിട്ട് എത്ര നേരമായി. അവനെവിടെ?”

ഭാസ്കര—അവനെ ഞാൻ കണ്ടില്ല.
 അവൻ വരാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്നത്!
 അപ്പോൾ ഏകദേശം പത്തു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു ബാലൻ അവിടെ ആഗതനായി.

ഭാമോദരൻനായർ—എടാ അധികപ്രസംഗി! നീ ഇതേവരെ എവിടെപ്പോയിരുന്നു? കുട്ടികൾ എത്രസമയമായി നിന്നെക്കാത്തുനില്ക്കുന്നു.

രഘുനാഥൻ—ഞാൻ അല്പം കുഞ്ഞികടിക്കുകയായിരുന്നു. സമയം പതിവിലധികമായിട്ടില്ല.

ഭാമോ—അമ്പ! നിന്റെ സമയം! എന്തു നിശ്ചയമാണ്!

ജാനകിഅമ്മ—കണ്ട തെണ്ടിപ്പിള്ളരേ വലിച്ചു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടാലിങ്ങിനെ വരും. കണ്ടില്ലേ അവന്റെ വയറു്. അവൻ കഞ്ഞിയാണുപോലും കുടിച്ചതു്. കുട്ടികളായാൽ അവൻടെ പാകത്തിനിരിക്കണം. ഇവിടെവന്നു മൂന്നുനേരം മൂക്കു മുട്ടേ വലിച്ചുകേറിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ നാവു പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി.

രഘു—എന്റെ അമ്മ! ഞാനിന്നു കഞ്ഞിയാണു് കുടിച്ചതു്. പണിക്കരേ വിളമ്പിത്തന്നതു കഞ്ഞിയാണു്. പരമാർത്ഥം പണിക്കരെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചാലറിയാം.

ജാന—പോ അസത്തേ! നിന്റെ അമ്മയാണോ ഞാൻ?
രഘുനാഥൻ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി.

ദാമോ—നിന്റെ കാരണവന്മാരേ സന്മാദിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതിവിടെയാണോ? ഞങ്ങളുടെ ദേവുകൊണ്ടു കിട്ടുന്നതു വാങ്ങി ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം.

രഘു—എനീക്കു് എന്റെ അച്ഛന്റെ അടുക്കൽ പോയാൽമതി.
ദാമോ—ആ പറയനിപ്പോൾ മണ്ണിന്റെ അടിയിലായിക്കൊണം.

ഈ വാക്കുകൾ ആ അനാഥനായ കുട്ടിയെ വല്ലാതെ വേദനപ്പെടുത്തി. അവൻ ഉറക്കക്കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അപ്പോൾ ദാമോദരൻനായർ കൈയിലിരുന്ന വടികൊണ്ടു കുട്ടിയെ രണ്ടുമൂന്നു പ്രഹരിച്ചു.

“നിനക്കു കരയാനും പിഴിയാനുമുള്ളസമയമില്ല. കുട്ടികൾക്കു പള്ളികൂടത്തിൽ പോകുവാൻ തിടുക്കമായി. വേഗം അവരുടെ പുസ്തകങ്ങളും കൊണ്ടു പുറപ്പെടുക. താമസിച്ചാൽ ഇനിയും എന്റെ വടിയുടെ സഹായം?”

ബാലൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പുസ്തകങ്ങളുമെടുത്തു കുട്ടികളുടെ പിന്നാലെ പോയി.

രഘുനാഥൻ ഇവിടെ വന്നിട്ടു നാലുകൊല്ലം തികഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ഒമ്പതുവയസ്സു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അവൻ ഒരു

വലിയ കുടുംബത്തിലെ ഏകസന്താനമാണ്, അച്ഛന്റെ പിതാവും അശേഷം മോശക്കാരനായിരുന്നില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരും മറ്റു ബന്ധുക്കളും വളരെ ലാളിച്ചു വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു കുട്ടിയായ രഘുനാഥൻ. ഈ ഭവനത്തിൽ വരുന്നതുവരെ കഷ്ടതകളെന്താണെന്നു പറയാൻ കഴിയാറില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരെ വേർപിരിഞ്ഞു ഈ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നതു ഏതു വിധമാണെന്നുതന്നെ അവൻ ഓർമ്മയില്ല, എങ്കിലും പിതാവിന്റെ ആകൃതി അവൻ തീരെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. അവർ എവിടെയാണെന്നോ അവരുടെ മേൽവിലാസമെന്താണെന്നോ അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. അവൻ എല്ലാം ഒരു സ്വപ്നപ്രായമായിത്തോന്നുന്നുണ്ട്; അത്രേയുള്ളൂ. രഘുനാഥൻ പ്രായം നന്നെ കുറവായിരുന്നെങ്കിലും നായകം ഭാവം അദ്ദേഹത്തിൽ കാണാൻ എല്ലാവരെയും പണിയെടുപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പാലക്കാട് കോളാരിയൻ്റെ കോളാരിയൻ്റെ ആഹാരം രണ്ടുനേരം വല്ലതും ലഭിച്ചെങ്കിൽ മഹാഭാഗ്യം.

ദാമോദരൻനായകൻ മൂന്നു കുട്ടികളാണുള്ളതു്. അവരിൽ പ്രായക്കൂടിയ കുട്ടി ഭാസ്കരനാണ്. രണ്ടാമത്തെ സന്താനമായ ഗോമതിക്ക് ഏകദേശം ഏഴുവയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാമത്തേതും പെൺകുട്ടിതന്നെ. ഗോമതിയും സോദരനും ഇപ്പോൾ പാറശ്ശാലയിൽ പഠിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ കാലത്തും വൈകുന്നേരവും വായിക്കേണ്ട ചുമതല രഘുനാഥന്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഭാസ്കരൻ രഘുനാഥനെ അശേഷപത്മ്യമല്ല. ഗോമതിയുടെ അവസ്ഥ നേദോ വിചരീതവുമാണ്. പക്ഷേ അവൾ വിചാരിച്ചാൽ എന്തു കഴിയും. വിശേഷിച്ചു പലഹാരങ്ങൾ വല്ലതുമുണ്ടാക്കുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ ഒരോഹരി ആരും കാണാതെ അവൾ രഘുനാഥനെ സമാനിക്കും. അമ്മയോ അച്ഛനോ സോദരനോ അഥവാ അധിവെറുപ്പുകാരൻതന്നെയോ അറിഞ്ഞുപോയാൽ രഘുനാഥനെ സൂക്ഷിക്കും. അന്നു മരണാശങ്കയോ കിട്ടുകയില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ. പക്ഷേ ഗോമതിക്ക്

പ്രായം കുറവാണെങ്കിലും ആ വക വിഷയങ്ങളിൽ അവർക്കു വളരെ കരുതലുണ്ട്. എന്നാൽ ഭക്തിദിവസം അവർക്കൊരമ്പലം പിണഞ്ഞു. അന്ന് അവിടെ വിശേഷപ്പെട്ട ഭക്ത പലഹാരം—നെടുപ്പം— ഉണ്ടാക്കി. ഗോമതിയുടെ വീതത്തിന്നു നാലെണ്ണമുണ്ടായിരുന്നു, അവർ അതിൽ പകുതി രഘുനാഥനു സമ്മാനിച്ചു. ഭാസ്കരൻ ഒളിച്ചുനിന്ന് ഇതു കണ്ടു. അവൻ ഒട്ടും മടിയൊന്നതെ വിവരം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. അന്നു രഘുനാഥനു വെറും പട്ടിണിതന്നെ. ഗോമതിയും മിക്കവാറും അവനെ അനുകരിക്കതെന്നൊണ്ണ ചെയ്യുതു്.

ഗൃഹത്തിൽനിന്നു പാഠശാലയിലേക്കു് ഒരു മൈൽ ദൂരമുണ്ടു്. ദിവസം ആറുപ്രായശ്രമവീതം ശീതാതപാദികളോടുകൂടി രഘുനാഥൻ ഈവഴി നടക്കണം. പരമാർത്ഥത്തിൽ അവൻ പാഠശാലയിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തുചെയ്യാം. വഴിനടക്കുമ്പോളെല്ലാം അവൻ അച്ഛനെ വിചാരിച്ചു കരയുക പതിവാണ്. ഭാസ്കരനും ഗോമതിയും വണ്ടിയിലാണ് പാഠശാലയ്ക്കു പോകുന്നതു്. എന്നാൽ രഘുനാഥൻ കൂടി അവരുടെ അടുത്തു വണ്ടിയിൽ കയറുന്നതു് അപമാനമേ തുകമാണെന്നു ജാനകിഭയമു വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉച്ചയ്ക്കു ഭക്ഷണത്തിന്നുള്ള വകയും രഘുനാഥൻതന്നെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കണം. എന്നാൽ വൈകുന്നേരവരെ അവനവിടെ താമസിച്ചുകൂടാ. നാലുമണിക്കു വീണ്ടും പൊയ്ക്കൊള്ളണം.

കഷ്ടം! കാലക്ഷേപത്തിന്നു വളരെ സ്വതന്ത്രമുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിലെ ഏകസന്താനമാണെന്നു ധിമാനിച്ചതുവെങ്കിലും ഫലമെന്തു്?

ദാമോദരൻനായർ വിദ്യാഭ്യാസവും മനുഃപരിഷ്കാരവും തീരെയില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യനാണ്. യോഗ്യന്മാരായ നാട്ടുകാരിൽ ചിലർ കാണിക്കുന്നതു കണ്ടു് അയാളും തന്റെ പുത്രനെ പഠിപ്പി

ജ്ഞാനം എങ്ങനെയുള്ളു. പക്ഷേ ഭാസ്കരൻ താൻ പാഠശാലയിൽ പോകുന്നതു പഠിക്കുന്നതിനാണെന്നുള്ള വിചാരമയില്ല. ഈ കുറഞ്ഞ പ്രായംകൊണ്ടുതന്നെ അവൻ ദുഷ്ടീലങ്ങൾ പലതും പഠിച്ചു ചെന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ജാനകി അമ്മ, എത്രവിധമോ 'കൊച്ചമ്മ' ചമയുവാനും അ സഭ്യവാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുവാനും ധാരാളം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒത്താ വിന്റെ ഭവനത്തിൽ മഠാഭിജ്ഞാനത്തിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം മുഴുവൻ താനും തന്റെ മക്കളുമാണ് അവകാശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ധനോന്മാദവും അവരെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദീനദയാലുതം ഈ ഭവനത്തിൽക്കുറേയായി.

ദിവാസങ്ങൾ കുറേ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം ഗോമതി രഘുനാഥന്മാർക്കിടയിൽ ചോദിച്ചു. "കൊച്ചമ്മ! ചേട്ടനെ അമ്മനമ്മയും ഇങ്ങിനെ ഗർഭിണിയെന്നതാണ്. ചേട്ടൻ ഇവിടെ എന്തെല്ലാം ചെയ്യും?"

രഘു—എന്റെ അമ്മയമ്മ! എന്റെ വീട് എത്രമാണെന്നിരിക്കട്ടെ നീശ്ചയിച്ചില്ല. ഇദ്ദേഹം എന്റെ അമ്മനല്ല. അമ്മന്റെ ആകൃതി എനിക്കു തല്ലവണ്ണം തോന്നുന്നുണ്ട്. കഷ്ടം! എനിക്കുദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കൽകൂടി കണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്നുണ്ട്" അവൻ പിന്നീട് കുറേയേറെ കേൾക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗോമ—ചേട്ടൻ ഇങ്ങിനെ കരയുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പിണക്കമാണ്. ഇനിയൊന്നും ഞാൻ മിണ്ടുകയില്ല.

ഈ സമയത്തു ഭാസ്കരൻ പിൻഭാഗത്തുകൂടി വന്നു രഘുനാഥനെ നല്ലതുപോലെ ഭജനം ചെയ്തി. അവൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു അവിടെ നിന്നുപോയി.

ഗോമ—എന്റെ ചേട്ടാ! ഇങ്ങിനെ ചെയ്യരുത്. പാവങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു മഹാപാപമാണെന്നു നമ്മുടെ ഗുരുന്മാർ മൗനമായി പറയാറില്ലേ?

ഭാസ്കരൻ—നീപോടീ ചൊല്ലൂ! നിനക്കു വല്ലതു മറിയുമോ? അവൻ

ഒരു കണ്ടിയാടണന്നമ്മ പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചോര കൊടുക്കുന്നതു നമ്മളല്ലേ? നമ്മുടെയെന്നെ എന്നും ചെയ്യാം. ഗോമചേർന്ന കൊടുക്കുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവെക്ക. ചെയ്യാമോ? അതുപോലെ പണിയെഴുക്കുന്നമിട്ടല്ലേ? ജനക-അമ്പടീ! അവളുടെ നാക്കിന്റെ നീളം. ആ അസത്തു ചെറുക്കൻ നിന്നൻ ആരാണു? അവനു ചോര കൊടുക്കുന്നതു മാത്രം ചോര. ഇനി എടുത്തു തലയിൽ വെക്കുന്ന ആല്ലേ? കൊള്ളാം. തരക്കെട്ടില്ല.

അമ്മയുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു ഗോമതിയാടത്താനും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. അവൾ അവിടെ നിന്നു പോയ്ക്കിടഞ്ഞു. "നന്നക്കണ്ടിയാടകിട്ടണം. നന്നായിപ്പോയി" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭാസ്കരനും അവളെ അനുഗമിച്ചു. കാലം മുറുക്കു കഴിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഭാസ്കരന്റെ ഉപാധ്യായന്മാരിൽ ഒരാൾ ഭാസ്കരന്റെ നടുവെ കാണാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു ഗൃഹനായകൻ ആഗതനായ അതിഥിയെ യഥോചിതം സല്ലിവിച്ചു. ഉപാധ്യായൻ വന്നതിനു പ്രത്യേകം ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. രഘുനാഥൻ നല്ല ബുദ്ധിമാനും സമർത്ഥനും വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ തല്പരനാണെന്നു പാഠശാലയിലെ എല്ലാ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ രഘുനാഥനെക്കൂടെ പഠിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ശ്രമം ചെയ്യാൻ കൊള്ളാമെന്നു അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.

ഭാമോ—ഇപ്പോൾ ഇവിടെക്കു പുറപ്പെട്ടതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തായിരിക്കുമോ?

ഉപാ—വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല. കുട്ടികളുടെ പഠനവിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചിലതു പറയാമെന്നു വിചാരിച്ചാണു പുറപ്പെട്ടതു്?

ഭാമോ—ചുളരെ സന്തോഷമായി. ഞാനും ഉണ്ടു കാണണമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഭാസ്കരൻ ഒരു മായനാണെന്നു

നും പലപ്പോഴും എനിക്കു തോന്നാറുണ്ട്. ധാന്യവും ഏതു വിധമാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഉപാ—എകദേശം അതു ധാന്യവമാണ്. പരിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം അവനശേഷമില്ല. കലഹങ്ങളിലും കളികളിലും അതിചിന്താദനാണ്. ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഗുണഭോഷികളാണു്. പക്ഷേ ഫലം വളരെത്തന്നെ ന്നില്ല.

ദാമോ—ഗോമതിയുടെ സ്ഥിതിയോ?

ഉപാ—അവളുടെ അവസ്ഥ നേരേ വിപരീതമാണ്. അവൾ ബഹുസാമർത്ഥ്യമുള്ള കുട്ടിയാണ്. അങ്ങിനെയുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം സന്തോഷമുണ്ട്.

ദാമോ—ഏതു പണമാണ് അവനവകുടവേണ്ടി വ്യയം ചെയ്യുന്നതെന്നു കണക്കില്ല.

ഉപാ—അസ്സരനും ക്രമേണ നന്നായിക്കൊള്ളും. ഇവിടെ താമസിക്കുന്ന രഘുനാഥൻ ഒരു നല്ല കുട്ടിയാണ്. അവനെ പഠിപ്പിച്ച് വളരെ താല്പര്യവും കാണുന്നുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവനെക്കൂടി പാഠശാലയിലയക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

ദാമോ—അവനുള്ളിൽ ഇത്ര ദുർബ്ബലിയായ ഒരു കുട്ടിയെ ഞാൻ തിന്നുമമ്പിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. രണ്ടു കുഞ്ഞുക്കളെത്തന്നെ നാലു കക്കരം പഠിപ്പിക്കാൻ വിഷമിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് ആ ചെയരക്കനെ കൂടി അയക്കുന്നതെങ്ങിനെ.

ഉപാ—അങ്ങിനെ പറയാതതു്. അവൻ വഷളനോ ഘാധികപ്രസംഗതയോ ആണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നല്ല പ്രകൃതി; വളരെ ഉത്സാഹമുള്ള കുട്ടി.

ദാമോ—എങ്ങിനെയായാലും അവനെ പഠിപ്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പണത്തിനു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാലം. വീട്ടുമേലക്കും വേറെ ആളില്ല.

ഉപാ—അങ്ങിനെ നിർബന്ധമാക്കതതു്. അവനെ അടുത്തുവേ

സം മുതൽ പാഠശാലയ്ക്ക് അയക്കണം. കഴിയുന്ന സഹായം ഞങ്ങളും ചെയ്യാം. പാഠശാലയിലെ ജോലി കഴിഞ്ഞാൽ അവൻ ഗൃഹജോലികൾ നോക്കിക്കൊള്ളും. പഠിക്കാൻ താല്പര്യമുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കാൻ തീർക്കുന്നതു മഹാപരപമാണ്.

ദാമോ—ഞാൻ നോക്കിയിട്ട് ഒരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. നിങ്ങളിങ്ങനെ നിർവ്വഹിച്ചാൽ മരത്തുപറയുന്നതിനും മാർഗ്ഗമില്ല.

ഉപാ—സംശയിക്കുന്നില്ല. ഫീസു ഞങ്ങൾ കൊടുത്തുകൊള്ളാം. അക്കാര്യത്തിൽ വിചാരപ്പെടേണ്ട.

ദാമോ—എന്നാലങ്ങിനെയാവട്ടെ. ഭാസ്കരന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു കാൽപ്പയ്യമുണ്ട്.

ഉപാ—കഴിയുന്നതുപോലെ ശ്രമിച്ചുകൊള്ളാം. അനന്തരം അദ്ദേഹം യാത്ര പറഞ്ഞുപോയി. അപ്പോൾ ജാനകി അമ്മ അവിടെ പ്രവേശിച്ചു.

ജാന—കുട്ടോ! നിങ്ങൾ ആ അസത്തു ചെറക്കനെ പഠിപ്പിക്കുമെന്നു സമ്മതിച്ചല്ലോ? പണം എവിടെയാണ്? ഇവിടെനിന്നും ഒരു കാര്യം കാണാൻ എനിക്കു സമ്മതമില്ല. വഴി തിരിഞ്ഞുപോയ പാമ്പിനെപ്പിടിച്ച് തലയിൽ വെക്കുന്നതുപോലെ തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു നടന്ന ചെറക്കനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാനെന്നു പറഞ്ഞതാണ്, വല്ല വഴിയീലും കൊണ്ടുപോയി വിട്ടുകളവാൻ. അപ്പോൾ അത്ര ഇഷ്ടമായില്ല. ഇപ്പോൾ അനുഭവിക്കൂ. കാണട്ടെ.

ദാമോ—കൊള്ളാവുന്നവരു നിർവ്വഹിച്ചാൽ നിരസിക്കുന്നതു യുക്തമാണോ? ഫീസുകൂടി അവർ കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജാന—ഇതൊക്കെ ആ തെണ്ടിപ്പെച്ചെറക്കന്റെ വിദ്വേഷം. വാ

ബ്യാരോടു തീച്ചായയും അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കണം. അവ
നിങ്ങോടു വരാട്ട. കാണിച്ചുകൊടുക്കാം. ഭക്ഷണത്തിനുള്ള
ടി അവർക്കു കൊടുക്കരുതേ? ഇനി ഇവിടെ താമസിക്കാൻ
പാടില്ല. ആ അസത്തുകാരണം ഗോമതികൂടി വഷളായി. വേ
ണ്ടാത്തതൊക്കെ അവൻ അവളെക്കൂടി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.
ഭാസ്കരനോടുമാത്രം അവന്റെ പൂജാച്ചാനം പഠകയില്ല.

ഭാമോ—നീ ഇങ്ങിനെ; ശാസ്ത്രം തുടങ്ങരുത്. കുറേകാലം അ
വൻ പഠിക്കട്ടെ. പിന്നീടു നമുക്കുവേറെ തിരിച്ചുവിളിക്കാം.
അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കിനെ നിരസിച്ചു എന്നു വരികയുമി
ല്ലല്ലോ?

ജാന—അദ്ദേഹം ആരാ? ദൈവമാണോ? അള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ തല
വീത്തുമോ? മണ്ണാങ്കട്ടയാണ്. എങ്ങിനെയായാലും എനിക്കു
സമ്മതമില്ല.

ഈസമയത്തു കുളിക്കാൻ പോയിരുന്ന രഘുനാഥൻ അവി
ടെ വന്നുചേർന്നു. ജാനകീയമ്മ പിടിച്ചെഴുന്നേറ്റ് രഘുനാഥനെ
പ്പിടിച്ചു രണ്ടുമൂന്നു പ്രഹരിച്ചു. “അയ്യോ! അയ്യോ! എന്തൊക്കെ
കൊടുത്തു. ഞാനെന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ. അയ്യോ! അയ്യോ! എന്തൊ
ക്കെകൊടുത്തു. ഞാനെന്നു കേൾക്കും ചെയ്യരുല്ലേ?”

ജാന—അസത്തേ മിണ്ടരുത്. നിന്റെ അച്ഛൻ ഇപ്പോൾ വരും
രക്ഷിക്കാൻ. കാണട്ടെ.

അയ്യോ! എന്തും അമ്മേ ഞാനെന്നു കേൾക്കും ചെയ്യില്ല.
നിങ്ങളും എന്തൊക്കെകൊടുത്തു.

ജാന—എടാ തെണ്ടി! ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയെല്ലെന്നു തിരികുൽ പ
റഞ്ഞില്ലേ? ഇനി അങ്ങിനെ വിളിക്കുമോ?

“അയ്യോ! ഇല്ല എന്തും പൊന്നുകൊച്ചമ്മയില്ല. ഞാ
നിനിക്കൊച്ചമ്മ എന്നു മാത്രമേ വിളിക്കുകയുള്ളൂ.

ജാന—എടാ! നീ വാബ്യാരോടു എന്താണ് പറഞ്ഞത്. സത്യം
പറയണം. അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെക്കൊണ്ടു പറയുന്നേ

കാം എട്ട്! ഭാസ്കര! രണ്ടു നല്ല വടികൊണ്ടുവാ.

“അമ്മേ! ഞാനെന്നും പറഞ്ഞിട്ടേ. പരമാർത്ഥം ഭാസ്കരനോടു ചോദിച്ചാലറിയാം.”

ഭാസ്കര—ഉപ്പ് അമ്മേ! അവൻ ഗുരുനാഥനോടു ഏതൊണ്ടൊക്കെ പറ്റിയെന്നതു ഞാൻ കേട്ടു.

ജാന—എടാ തെങ്ങി! നിന്റെ മടിയിലിട്ടുണ്ടോ അവന്റെ പേരേ ഗോമ—അമ്മേ! ഭാസ്കരച്ചട്ടൻ പറഞ്ഞതു കള്ളമാണ്. ഞങ്ങൾ ഗുരുനാഥനോടു യാതൊന്നും പറയാറില്ല.

ജാന—ചെണ്ണവിടയിനു ചൊല്ലേണ്ടതും അല്ലെങ്കിൽ ഇതു നിനക്കുണ്ടോ സമ്മാനം.

ആ സ്ത്രീയിനും രഘുനാഥനെ രണ്ടു നൂറു പ്രഹരിച്ചു. അസാധ്യവീര്യം സംഗതി എന്തൊണ്ടെന്നു മനസ്സിലായില്ല. ഒടുവിൽ സമീപവാസികളിൽ ചിലർ തടഞ്ഞു കാരണം ആ പേലാശാലയിൽ അവിടെ വിട്ടു കളഞ്ഞു. രഘുനാഥനെന്ന ഭക്ഷണം യാതൊന്നും കൊടുത്തില്ല. അവർ കരച്ചിൽ കൊണ്ടുതന്ന ദിവസം കഴിഞ്ഞു.

ദിവസം നൂറു കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ ഉപദ്യാഭ്യാസം മാത്രം നിർബന്ധമേലും രഘുനാഥനെ പാഠശാലയിൽ അയച്ചു. പാഠശാലയുടെ ചെട്ടിയിൽനിന്നുതന്നെ ആദ്യപാഠങ്ങളെല്ലാം അവൻ വശമാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോദിവസം കഴിയുമ്പോൾ രഘുനാഥന്റെ പഠിച്ചു വർദ്ധിച്ചുവന്നു. ആദ്യത്തെ പരീക്ഷയിൽതന്നെ രഘുനാഥൻ ഒന്നാമനായി ജയിക്കുകയാൽ ഒരു വെളിയ തുക അവനു വേതനമായി സിദ്ധിച്ചു. രഘുനാഥന്റെ പഠിപ്പിനോടൊപ്പം ജാനകി അമ്മയുടെ അസുയാഗിയും ജപലി കൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ വർഷത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും രഘുനാഥനു കൂടുതൽ വേതനത്തുക സിദ്ധിക്കുന്നതിനിടയാക്കി. രഘുനാഥനെ മേലാൽ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ പാർപ്പിക്കയില്ലെന്നു ജാനകി അമ്മ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വേതനത്തുകകൊണ്ടു കഴിച്ചുവന്ന ആഹാരത്തിനുകൂടി തികയുമായിരുന്നു. ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്ന

ജാന_എന്റെ മകനേ! നീ അങ്ങനെ പറയരുത്. അവനു ശമ്പളം കിട്ടുമ്പോൾ നമുക്കും അതിലൊരേപറ്റി എടുക്കാംല്ലോ? അവൻ ഇവിടെ താമസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അച്ഛനു വാലുകൃത്യമായി. നമുക്കു സഹായത്തിനൊരാളും ചേണമല്ലോ. ഭാസ്കരൻ—എങ്ങനെയാക്കിലും കഴിവേണ്ട. എനിക്കു വിരോധമില്ല. ഞാൻ പഠിത്തം നിറുത്തി വിഷമം. എനിക്കുദ്യോഗവും മറ്റും വേണമെന്നില്ല. കാലക്ഷേപത്തിനു വേറെ വായുണ്ടല്ലോ. പിന്നെ എന്തിനു സഹായം തേടാതെ ജോലി ചെയ്യാം?

ജാന_കുഞ്ഞേ! നീ പഠിത്തമുപേക്ഷിക്കുന്നതു കഷ്ടമാണ്. നിനക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം എത്ര പണം ചിലവുചെയ്യും?

ഭാസ്കരൻ_നിങ്ങളോട് അഭിപ്രായമൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. എന്റെ കാഴ്ച ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം.

പിന്നീടവൻ പടിയിറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. നേരിട്ട മദ്യം ലയിച്ചുപോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾതന്നെ അദ്ദേഹം തീരെ ബോധമില്ലായിരുന്നു. മദ്യപാനികളായ ചെങ്ങമകളും അവനു കുറവായിരുന്നില്ല. ഭാസ്കരൻ കൂട്ടത്തോടൊത്ത് അപ്പുറം ചില മോഷണങ്ങൾക്കുടി നടത്താറുണ്ടെന്നു സമീപവാസികളിൽ ചിലർക്കഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു.

ദാമോദരൻനായർ ഇപ്പോൾ ഒരു നല്ല വൃദ്ധനായിത്തന്നിരിക്കുകയാണ്. കുടുംബകാര്യങ്ങൾ അനേകമായിത്തന്നെ ദേഹബലമില്ല, ഭാസ്കരൻറുസമീപി മുന്യതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. കുടുംബത്തിലെ വരവു ക്രമേണ കാര്യകര്യം, ഭാസ്കരൻറു വരവു വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ദിവസം ഭാസ്കരൻ ദാമോദരനായരുടെ പെട്ടിയിൽനിന്നു ആയിരം ഉറപ്പിക എടുത്തുകൊണ്ടുപോയിരുന്നു. കുറെ ദിവസത്തേക്കു ഈ വിവരം വൃദ്ധനറിഞ്ഞു കണ്ടുറണ്ടു വാരം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് കാഴ്ചം മനസ്സിലായത്.

അന്ന് നായർ വരാതെയിട്ട് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു.

പോൾ അസ്തരൻ അവിടെ കയറിവന്നു. ഉടനെ ആ വൃദ്ധൻ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. “എടാ! നീ ആ ചെയ്തിയിരിക്കുന്ന പണമെടുത്തതെന്തിനാ? ആ വശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ വിവരം ഏതന്നാടു പറയാമായിരുന്നില്ലേ? നീ ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ എന്താ ഒരു നിവൃത്തി? കഷ്ടം! എന്റെ ഭാഗ്യദോഷംതന്നെ.”

അസ്തരൻ—മിണ്ടാതെ അവിടെ എങ്ങാനുമിരുന്നുകൊള്ളണം. എന്താ പണമെടുത്താൽ? തല പിടിക്കുകയുമോ? എനിക്കും പണത്തിന്നുവശ്യമില്ലേ? വയസ്സായാലും മിണ്ടാതിരിക്കാൻ വയ്യ. ദോഷം—എടാ മതി പറഞ്ഞത്. ആ വശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ചെലവു ചെയ്യുന്നതിനു നിന്റെകാരണപന്യാർ ഇവടെ സമ്പാദിച്ചു വെച്ചിട്ടില്ല. വേല എടുത്തു കാലക്ഷേപംചെയ്യണം.

അസ്തരൻ—മതിമതി പറഞ്ഞത്. ഏറെയൊന്നും വേണ്ട. എനിക്കും കുറേക്കൂടി കാൽമറിയം, ഒരു വ്യവഹാരംകൊടുത്താൽ മതി. എന്റെ വീതം എനിക്കു കിട്ടും; എന്റെ മയ്യാദകൊണ്ടു ഞാനൊന്നിനും ചോരുന്നില്ല. മാനംവേണമെങ്കിൽ മൊഴിയായിരിക്കണം.

ദോഷദരൻനായർ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അസ്തരൻ വാക്കുകൾ നായരെ വല്ലാതെ വേദനപ്പെടുത്തി പിന്നീട് അവൻ നേരിട്ടു പാപകശാലയിലേക്കുപോയി പുറപ്പെട്ടത്. അസ്തരൻ വീട്ടിൽ കയറിപ്പോയി ഭൃത്യന്മാരും മറ്റും കിട്ടുകിടവിടക്കും, ഗോമതിക്കുമാത്രം ഭയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ പലപ്പോഴും തന്റെ സോദരനെ ഗുണദോഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഫലം നഷ്ടമായിരുന്നു.

ദോഷദരൻനായരുടെ കുടുംബസ്ഥിതി വളരെ കുഴപ്പത്തിലായി. ഒന്നാമതു അനേകപ്പണത്തിനാളിട്ടു; രണ്ടാമതു ചെലവുവളരെ കൂടുതൽ. രാജനാഥൻ ഈ ദുർഘടങ്ങളിൽ പല പ്രകാരത്തിലും അവരെ സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ പ്രതിമാസം ലഭിച്ചുവന്ന ചേതനത്തിന്റെ ഒരോഹരി ദോഷദരൻ നായരെ സഹായിക്കുന്നതിനു വിനിയോഗിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വിമുഖത വിചാരിച്ചില്ല. ഗോമതിക്കു യൗമനരംഭം

യി. ഇതുവരെ തേന്താവുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ യുവതി മനസ്സുകൊണ്ടു രാജനാഥനെ ഭർത്താവായി വരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. മതാപിതാക്കന്മാർ അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം അതിനെ അനുസരിക്കുന്നതിനു രാജനാഥനും വിരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭേദിയാസം രാജനാഥൻ പാഠശാലയിൽനിന്നു വന്ന അദ്ധ്യക്ഷനെക്കുറിച്ച് ഗോമതി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“ചേട്ടൻ ഇവിടെനിന്നു ഭക്ഷണംകഴിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ദിവസമായി? അതിനാൽ ഇന്ന് ഇവിടെയുണ്ണം. രാജനാഥൻ അങ്ങിനെ നിർബന്ധിക്കരുത്. ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ ചോദിച്ചുചോദി ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം.

ഗോമതി കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അവളുടെ ബാല്യത്തിലെ സ്വഭാവം തീരെ വിട്ടുമാറിയിരുന്നില്ല; ഗോമതിയുടെ സങ്കടംകണ്ടപ്പോൾ രാജനാഥനും വ്യസനമായി.

രാജനാഥൻ—നിന്നു നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ എനിക്കു വിരോധമില്ല. നാം ഇപ്പോൾ കുട്ടികളല്ല. ആ വിവരംകൂടി വിസ്മരിക്കരുത്.

ഗോമതി—അതെന്തിനായിരും. ഞാനെന്നും ചേട്ടൻ കുട്ടിതന്നെ. രാജനാഥൻ—ദൈവം അങ്ങിനെ സംഗതവരുത്തുകയാണെങ്കിൽ എനിക്കു സന്തോഷംതന്നെ. ഏതെങ്കിലും അപേക്ഷയും അപ്രകാരമാണ്.

അവർ ഉള്ളുകൊണ്ടു മുഖംതാഴ്ത്തി. പിന്നീടവർ പലവിധ യജ്ഞങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു. രാജനാഥൻ ഇപ്പോൾ പരീക്ഷകൾ ചേർന്നിരിക്കുകയാണ്. തന്മൂലം പാഠശാലയിൽ പോകണമെന്നു നിർബന്ധമില്ല. അവൻ മിക്കവാറും ഗൃഹത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. ദാമോദരൻനായരും പതിയും ഇപ്പോൾ രാജനാഥനോടു പൂർവ്വധികം വാത്സല്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. രാജനാഥനെക്കൊണ്ടു ഗോമതിയെ വിവാഹംചെയ്യിക്കണമെന്നുള്ള മോഹവും ജനകീണമായ ബാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ ആ സ്ത്രീയും ആ വിവരം വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയാ

ടിയുണ്ട്.

അന്നു തികളാഴ്ചയായിരുന്നു. പാഠശാലയിലെ വിശേഷങ്ങളും മറ്റും അറിയാനായി രഘുനാഥൻ അവിടെപ്പോയി. പുസ്തകവായനയിൽ രഘുനാഥൻ വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഗോമതിയും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ തല്പരയായിരുന്നു, പാഠശാലയിൽ ഒരു വലിയ വായനശാലയുണ്ട്. രഘുനാഥൻ അവിടെയുള്ള പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പത്രങ്ങളും പരിശോധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവന്റെ പ്രധാനമായ കുറയും ഗോമതിക്ക് ഒരു പുസ്തകം തേടുകയായിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ ഓരോന്നായി പരിശോധിച്ചപ്പോൾ പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുള്ള ഒരു വസ്തുനപത്രം അവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. അത് ഇംഗ്ലീഷുകാഷയിലുള്ള ഒരു പത്രമായിരുന്നു. രഘുനാഥൻ അതെടുത്തു വിടത്തിനോക്കി. അതിൽ രസകരമായ ഒരു പരസ്യം ചേർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പരസ്യം രഘുനാഥനെ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. അവൻ പെട്ടെന്നുതന്നെ തന്റെ വസതിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. രഘുനാ—അല്ലയോ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവേ! പരമാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ അവിടുത്തെ പുത്രനല്ലെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എല്ലാ പ്രകാരത്തിലും എന്റെ രക്ഷിതാവു് അവിടുന്നാണെന്നും എനിക്കു ഞോംബുയുണ്ട്. എന്റെ വാസ്യചന്ദ്രിതകൾ യാതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല. അതിനാൽ ദയവുചെയ്തു് ഇനി എങ്കിലും യഥാർത്ഥസംഭവങ്ങൾ എന്നെ അറിയിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് വളരെ അർപ്പയായി അപേക്ഷിക്കുന്നു.”

രഘുനാഥന്റെ അസംഗതമായ ഈ ചോദ്യം വൃദ്ധനെ വല്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. വൃദ്ധനും കളത്രവും ഇപ്പോൾ രഘുനാഥനോടു പൂർവ്വാധികം ആനുകൂല്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മുൻപുതന്നെ പ്രസംഗിച്ചുവല്ലോ അദ്ദേഹം സപ്തമനേരം എന്തോ ആലോചിച്ചതിനുശേഷം ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ കുതകാലംമുമ്പു് തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരം കണ്ടെന്ന്

പോയിരുന്നു. അന്ന് അവിടെ ഒരു വലിയ ലഹളയുണ്ടായി. പലർക്കും പല അപകടങ്ങളും സംഭവിച്ചു. എനിക്കും അന്ന് പാർലിമെന്ററി നിയമസഭയിൽ പങ്കെടുക്കാനായി. ഞാൻ പൂർണ്ണമായും അവിടെയിരുന്നതിനായിരുന്നു. അന്ന് അന്താരാഷ്ട്രമായി റോട്ടറട്ടിൽ കരണങ്ങളുടെ നിർമ്മാണ കമ്മിറ്റിയിൽ അന്ന് ഉദ്യോഗം അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. നിന്റെ അടുക്കൽനിന്നുതന്നെ നിന്നോടുകൂടി അച്ഛൻ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വിവരവും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. മറ്റൊരു വിവരവും എനിക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ വിവരം ഞാൻ ജനവിവാഹമന്ത്രണാലയത്തിൽ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളു. മറ്റുള്ളവരെയും നിന്നെ എന്റെ ഒരു ബന്ധുവനത്തിലെ അംഗമായിട്ടുണ്ടാക്കിയെന്നത്, പിന്നീട് രാജനാഥൻ തനിക്കു പത്രമൂലം ലഭിച്ച വിവരങ്ങൾ നായരെ അറിയിച്ചു. തന്നേത്തരം പത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആ പരസ്യം രാജനാഥൻ ഇങ്ങനെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

പരസ്യം

“മാന്യജനങ്ങളേ! ഭാഗ്യവശമായി ഞാൻ കഴിഞ്ഞ മേയ് മാസം 10-ാം തീയതി സപ്തമംസത്തിൽ കല്ലടിക്കുവരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ തൃശ്ശൂർ പേരൂർ പൂരത്തിന് പോകുകയും അന്നേ ദിവസം വാസലൂർ ഭാഗ്യവശമായി എന്റെ ഏകപുത്രൻ രാജനാഥൻ ആർത്തീരക്കിടപട്ടു നഷ്ടപ്പെടുകയും അന്തഃപ്രാണത്തിൽ എനിക്കു യാതൊരു വിവരവും അറിയാൻ ഇടയാക്കാതെ വരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കുട്ടിക്ക് ഇപ്പോൾ അഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമുണ്ട്. വിവരം അറിവുള്ളവർ താഴെ കാണുന്ന മേൽ ചിലാസത്തിൽ മറുവടി അയക്കുന്നതായാൽ തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നതിന് സന്നാഹിതനും മന്ദഗദ്യനുമായ ഞാൻ ഒരുക്കമാണെന്നു വിനയപൂർവ്വം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ചന്ദ്ര സേനമേനവൻ

സബ്ജക്ട് ജസ്റ്റി
കല്ലടം;

പരസ്യം വായിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ വൃദ്ധന സന്തോഷമോ സ്നേഹമോ എന്തൊക്കെയാണുണ്ടായതെന്നു നിശ്ചയില്ല.

രഘു—കുഞ്ഞേ! മകനേ! നീ ഒരു വലിയകുടുംബത്തിലെ അംഗമാണെന്നറിവാനിടയായതിൽ വളരെ കൃതാർത്ഥതയുണ്ട്. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ അറിവില്ലാതെ വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെല്ലാം നീ ക്ഷമിക്കണം.

രഘു—അയ്യോ! ഞാൻ ക്ഷമിക്കത്തക്കവണ്ണം നിങ്ങൾ എന്താണ് എന്നോടു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. അനാഥനായ ഒരു ബാലനെ പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ സ്വപുത്രനല്ലോലെ സംരക്ഷിച്ചതു മഹാപാതകമോ? ഞാൻ എന്നും എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരായ നിങ്ങളോടു കൃതജ്ഞതയുള്ളവനായിരിക്കുന്നതാണ്.

ജാന—നീ, അധികപ്രസംഗിയായ ഭാസ്കരനല്ലോലെ ധിക്കാരിയല്ലേ എന്ദ്രിയാമുതലെന്ന അറിയാം.

ഗോമതിക്ക് എത്രമാത്രം ആനന്ദമുണ്ടായെന്നു കണ്ടുകിട്ടി. ഭാസ്കരൻ ഗൃഹത്തിൽ വരികതന്നെ പതിവല്ല. പിന്നെ വിചാരിച്ചുനടക്കുന്നതെങ്ങിനെ?

രഘുനാഥനെ പരിചയമുള്ളവർക്കെല്ലാം വളരെ ആനന്ദവും അതുതരുമുണ്ടായി. ഈ പരസ്യം അവരിൽ ചിലർക്കു മുൻപുതന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ രഘുനാഥനെ സംബന്ധിച്ച രഹസ്യം അവർക്കറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സന്തോഷസമ്മേളനത്തിൽതന്നെ രഘുനാഥൻ ബി. എ. ജയിച്ചുവിവരവും നടപ്പാക്കുക പഠനം.

അവൻ ഭാഗ്യമേറേ നായകനായും മറ്റും അനന്ദമേറേ കൂടി അന്നുതന്നെ കല്പനകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. അവസരത്തിൽ ഗോമതിയുടെ കാര്യം അവൻ വിസ്മരിച്ചില്ല.

രഘുനാഥൻ പോകാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളോടുകൂടി നേരിട്ടു ഗോമതിയുടെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു.

അവർ പലകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും പിന്നീടു സംസാരിച്ചു. രഘുനാഥനും ഗോമതിക്കും പരസ്്പരം അനുരാഗം അങ്കുരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ബുദ്ധിമാനായ മേനവൻ ഏതുവിധമോ മനസ്സിലാക്കി. അതിനാൽ ആ സംഗതിയും ഉടനെതന്നെ നിറവേറുണമെന്നു് അദ്ദേഹം തീച്ചപ്പെടുത്തി. വിവരം നായരെ അറിയിച്ചു. ജാനകിക്കു മക്കൾ ഈ സംഭവം ഏതു സന്തോഷകരമായിരുന്നെന്നു കണക്കില്ല.

പിന്നീടു് അടുത്ത ഭരദിവസംതന്നെ എല്ലാ ആളുകളുടെയും സമ്മതത്തോടുകൂടി രഘുനാഥൻ ഗോമതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു.

മേനവൻ ലക്ഷംഉറപ്പിക വിലവരുന്ന ഒരു വസ്തു നായരുടെ കുടുംബത്തിലേക്കു ഘരിതോഷികമായി നൽകി.

ഭാസ്കരൻ അപ്പോൾ ഒരു കേസിൽ അകപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. മേനവന്റെ സഹായംകൊണ്ടു് അവൻ ആ കേസിൽ മിന്നു വിമുക്തനായി. ഭാസ്കരന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതം ശരിയായ നിലയിലാണു് നയിക്കുന്നതു്, രഘുനാഥനോടുണ്ടായിരുന്ന നീരസവും മറ്റും ഇപ്പോൾ കണികാശ്ശാനില്ല.

ഗോമതിയുടെ താമസം ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലാണു്. പണ്ടു് അപ്പുത്തിന്നുചേണ്ടി അടികൊണ്ടിട്ടുള്ള സംഗതിയെക്കുറിച്ചും മറ്റും പലപ്പോഴും അവർ സംസാരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

രഘുനാഥൻ ബി. എൽ. പാസ്സായി. അതിനാൽ കല്ല്യാണാ ഹൈക്കോടതിയിൽ വ്യവഹരിക്കുന്നതിന്നു സന്നതു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ആയാംകുടി ശ്രീമാൻ പി. ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ള

എന്റെ ഓമന

പ്രേമപ്ലയംബിരിയാൽ മനോജ്ഞതമഃഃ

മനഃക്ഷഭാവം വെട്ടും

ശ്രീമന്ദുശ്വമുഖഃഃബുജം സരസ്മാ-

യല്പം തിരിച്ചാദരാൽ

സാമജസ്വയമഴും വിമോഹനവിചാ-

സത്താൽ വിചിത്രാമോ-

മോമൽപ്പൂമൃദുമേനിഃഃയാത്തിത! ശയി-

ച്ചീടുന്നിതെന്നോമന.

പ

ആർക്കും പാർക്കുകിലുടഞ്ഞതിലുള്ളാ-

നനം സുസാഗ്രാദരം

ചേർക്കും നോക്കു, മമനകാന്തിവിലസൽ-

ചില്ലീതരംഗങ്ങളും,

ഓർക്കുമ്പോഴു, മപാരമാമഴൽ വഹി-

ച്ചീടുന്ന കാലത്തിലും

ചീർക്കും സൗഖ്യമകുരുന്നില്ലിവനി-

ങ്ങേകുന്നു നീ വസുലേ!

വ

ഉപന്താർകാന്തി കലർന്ന കാന്തമൃദുവാ-

മിക്കൊ ചുക്തയാൽ മുഖ-

ഉപ്പാന്താർമുടി, വിരൽക്കിടക്കിളമിഴി-

ക്കോണൊട്ടിളക്കീടിൽ നീ

ഹന്താനന്ദമരന്ദഗന്ധമതിയാത്
 തീരന്നു ഞാനോമനേ!
 ചിന്താക്രാന്തിനിതാന്തതാന്തകലുഷം
 സ്ഥാന്തചമേന്തുവന്യാഴം.

൩

കാമ്യം കൺകളിർ കാണികൾക്കരുളിമി -
 മെയ്യോടു മരൊന്നിനും
 സാമ്യം കാണവതില്ലിളംതളിരിനേ -
 ക്ഷാളിം പരം കോമളിം;
 സൗമ്യം സ്നേഹരസാമൃതാർദ്രമുദയ -
 ചൈച്ഛത്യം തദോശ്ഠ്യഷിമി -
 ത്താമൃൽഭ്രാമ്യദരച്ചകർക്കശമന -
 സ്സിന്നം പ്രഭോഭ്രപ്രഭം.

൪

തഞ്ചു തോനാടു തുല്യമാംപടി ലസ -
 നാധുന്തു സവ്യസചമേ -
 റരഞ്ചും കൊഞ്ചുലുഭഞ്ചിതമലമനോ -
 ഭാവം ശ്രവിച്ചീടവേ
 നെഞ്ചുനിദ്രമേയമാമൊരു വികാ -
 രത്തിന്നു കീഴ്ചെട്ടുടൻ
 തഞ്ചും തൽപുളകാവ്യകഞ്ചുകമണി -
 ഞതീട്ടന്നു ഞാനോമനേ!

൫

പിച്ചപ്പിച്ച തടന്നുപോമളവിൽ നീ
 വെച്ചീടുമോരോ പദം
 മെച്ചുതപ്പടുമുദംബുരാശിവെമാ -
 മോദാ മഹാചീചിയാത്

മച്ചക്ഷുസ്സിനു ലക്ഷ്യമായിവ ഭവി-
 ച്ചിടുന്നു, വൂർവ്വർജ്ജിതം-
 ത്യച്ചശ്രീഭദമോഘവുണ്ണയമമേ!
 മൽപ്രേമസവ്യസമേ!

ബ

മനം മനമനകാന്തിമസൃണ-
 ശ്രീലോലബാലാംഗുലീ-
 വൃന്ദം ചേർന്ന കരാരചിന്ദയുഗളം
 ചേരതൻകൃഷ്ണതികൽ സി
 കന്ദസപ്തമനോജനമനമസതം
 തുകീട്ട തുങ്ങുവെന്ദാഴം
 നന്ദതാലയി! നിന്നുപോമിവിനവ-
 സ്സന്ദം നരസുഷോയ്.

ബ

“മണ്ണിൽപ്പോന്നു പിറപ്പുതോരമഴലി-
 നെ”ന്നാണു മന്നോരമി-
 നെണ്ണിക്കൊണ്ടുവരുന്നതി, ഞാനുപോ
 നനരേ മിച്ചുണുതൻ;
 ഉണ്ണിച്ചേവടി ചേർന്നിടും നിലമർ-
 നീടുന്ന മണ്ണൊന്നു തൊ-
 ട്ടുണ്ണിതീർപ്പതു സാധ്യമെങ്കിലതുമി-
 ഞാനന്ദ സന്ദായകം

ബ

ചേതോമോഹനമായ നിന്റെ മഹിതം
 രൂപമേതം വസുചേ!
 സ്സീതേൽകണ്ഠമകണ്ഠകൗതുകമഹോ-
 രാത്രം നകർന്നീടിലും

ഏതോ ദിവ്യമതായ ശക്തിനയനം
 ദേവദന്തേ വീണ്ടും സമുൽ-
 ഭൂതോന്മേഷ്യമത്രപ്തഭാവമതിനായ്
 സംഘോദനം ചെയ്തുവുതാൻ.

൩൦

നന്നേക്കോമളമായ വസ്തു പലതും
 ലോകത്തിലുണ്ടെങ്കിലും
 നിന്നോപ്പോലതിരമ്യമാണമവയിൽ
 കണ്ടില്ല ഞാൻ കണ്ടെന്ന്!
 മദനവും മുടിമനനം മഹിതമ-
 ഞെമശ്ചമുർന്നോരുമി-
 ന്നെന്നോപ്പാൽ മനേർഘദിവ്യധനമ!
 സമ്പന്നരായിട്ടുവോ!

൧൦

ഓരോരോ രോമകൂപം സ്പൃരമലതമ-
 തപൺഗതസ്തേഹമാധപി-
 വൃരോദ്രേകപ്രവൃർണ്ണാ മമേതിതമതാ-
 പാരത്രസദ്രതാമ! മേ;
 ആരോമൽപ്രേമവസ്വസ്ഥിരത സിരകളിൽ
 പായുമൻ ശോണിതത്തി-
 നോരോ നേത്രുള്ള ബിന്ദുകുളിലുമതിതമാം
 വ്യക്തമാമ് ഹന്ത! കാണ്യാം.

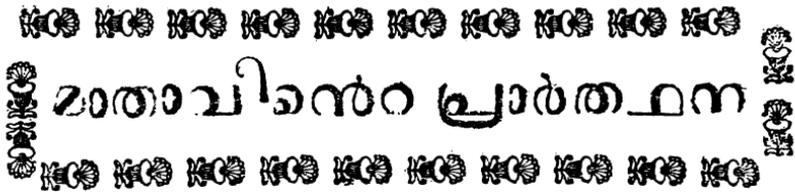
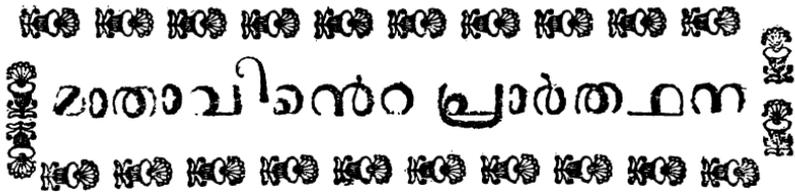
൧൧

നീതാൻ ലോകത്തിലോം മമ സുഖമരളിം
 വസ്തു; വാത്സല്യവിഷേ!
 നീതാൻ തന്മൃഗന്യാദൃശമഹിമ ചെട്ടാ
 ദിവ്യസമ്പത്തനർഘം;

ഭീതവും ലോകയാത്രക്കിടയനെന്നുഭിന്നം
 ശക്തനാകും മഹസ്സം
 നീകാൻ; നീതന്നെ—യെന്നിന്നധികം—അതുലമാ—
 മെന്റം ശസ്ത്രം സമസ്തം.

12

ശ്രീമാൻ ആർ. സി. ശർമ്മ

മാതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥന

ധൃതരാഷ്ട്രർ—നീ ആഗ്രഹിച്ചതു സാധിച്ചു.
 ദുഃഖ്യാധനൻ—എനിക്കു ജയം സിദ്ധിച്ചു.
 ധൃതരാഷ്ട്രർ—നിണക്കു സന്തോഷമുണ്ടോ?
 ദുഃഖ്യാധനൻ—ഞാൻ വിജയിയായി.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—ഞാൻ ഒരിക്കൽകൂടെ ചോദിക്കട്ടെ, ഞാൻ വിഭക്തമാ
 യ കേരളം കീട്ടിയതിൽ നിണക്കു എന്തൊരു സന്തോ
 ഷമാണങ്ങളു?

ദുഃഖ്യാധനൻ—സന്തോഷത്തിനല്ല ഷത്രിയൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്;
 വിജയത്തിനാണ്. തിളച്ചുമാറുന്ന സൂർഭയയിൽനിന്നു
 കുറുകിയെടുക്കുന്ന വിജയമദ്യമാണ് ഷത്രിയൻ്റെ എപ്പോ
 ഴും പ്രിയം. പാണ്ഡവന്മാർ ഭദ്രസുരഭിയെ യഥേഷ്ടം ലോ
 ഹനംചെയ്തു മാണിരുന്ന കാലത്തു് അവർ ദുഃ

ച്ചു തന്നിരുന്ന വിത്തശകലത്തെ കൈക്കൊ
 ള്ലിച്ചെടുക്കണമെന്നു. അന്നു നാം ആ
 യിൽ, ചന്ദ്രനിലെ കളങ്കമെന്നപോ
 യ്ക്കുമിതിയിലാണു നാൾ കഴിച്ചിരുന്നതു്!

ദുഷ്ട്യേനൻ—പൊതുജനങ്ങൾക്കു ധർമ്മമായി തോന്നുന്നതല്ല രാജാക്കന്മാരുടെ ധർമ്മം. ജനങ്ങൾ പരസ്പരസഖ്യത്തിലാണ് അഭിവൃദ്ധിയെ അനേപയിക്കുന്നത്. പക്ഷേ രാജാവിന്നു തന്റെ സമന്മാർ ശത്രുക്കളാണ്. അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രതിവന്ധങ്ങളും, മറവിൽ ഭയഹേതുക്കളിമാണ്. രാജഭവനത്തിൽ ഭൂതാക്കൾക്കോ സ്നേഹിതന്മാർക്കോ സ്ഥലമില്ല. വിജയമാണ് അതിന്റെ ശരിയായ ഘടസ്ഥാനം.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—കുളച്ചുതിൽ ജയം നേടുന്നത് ഞാൻ വിജയമായി കരുതുന്നില്ല.

ദുഷ്ട്യേനൻ—പല്ലാ നഖവും കൊണ്ടുമാത്രം ഒരു പുലിയെ എതിരിടാൻ മടിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യനു യാതൊരു അപമാനവുമില്ല. യുദ്ധമെന്നാണോ നമുക്കു ജയത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമേൽക്കുകയായി തീരുന്നത്, അതാണ് നമ്മുടെ ശരിയായ ആയുധം. ആത്മഹത്യകൂടാകരിക്കുന്ന ആയുധം സ്വീകർക്കരുതെന്നു. അച്ഛാ, നാം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി എനിക്ക് അഭിമാനമാണുള്ളതു്. അരിന്നു പയോഗിച്ച ഉപകരണങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു ക്ലേശിക്കുന്നതു ശോചനീയമായ ദൗർബ്ബല്യത്തെയാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—പക്ഷേ ധർമ്മം—

ദുഷ്ട്യേനൻ—ജയം നേരിടുന്നതിന്നു മുമ്പായി ധർമ്മത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും വൃഥാവിൽ സപറ്റം കാണുന്നതു് വിഡ്ഢികളുടെ ലക്ഷണമാണ്. രാജാക്കന്മാരായിരിക്കാൻ പിറന്നവർ സ്വന്തശക്തിയെയാണ് കാര്യമായി ഗണിക്കുന്നതു്. ഭയാശീലരായ ധർമ്മവിചാരരഹിതരായ അസുസ്ഥരാകുന്നില്ല.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—നിന്റെ ജയംനിമിത്തം നിന്റെ പേരിൽ എത്രമാ

൫൦ അപഖ്യാതിയും ആക്ഷേപവുമാണ് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതും!

ദുഷ്ടന്മാർ—ദുഷ്ടന്മാർ തങ്ങളുടെ രാജാവുണ്ടെന്നും അപഖ്യാതിയെ ചവുട്ടി ഞെരിച്ചുകളവാൻ അധികാരമുള്ള ഒരു പുരുഷനുണ്ടെന്നും ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുവാൻ വളരെ സമയം വേണ്ടിവരില്ല.

പുതരാജൻ—ജിഹ്വാഗ്രത്തിൽ കളിയാടുന്ന അപവാദം ചേഗതയിൽ കലാശിക്കും. അതിനെ ഹൃദയന്തരത്തിലേക്കു തള്ളി അവിടെ സങ്കേതംകൊടുത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക.

ദുഷ്ടന്മാർ—അനുക്രമമായ അപവാദനിമിത്തം രാജാവിനു യാതൊരു മാനദംഗവും വരാറില്ല. ജനങ്ങൾ നമ്മെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ചേണ്ടാ; അതു സംഭവമില്ല. പക്ഷേ ധിക്കാരം ദുസ്സഹമാണ്. സ്നേഹത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതു ദാതാവിന്റെ ഇഷ്ടമാകയാൽ അത്യന്തം ദരിദ്രന്മാർക്കും ഇന്ദ്രനും ഔദായ്യം കാണിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യമകളായ വൃച്ചകളിലും നാസ്തകളിലും നമ്മുടെ ഭ്രാന്തക്കളായ പാണ്ഡവന്മാരിലും അവർ അതു യഥേഷ്ടം ചിലവഴിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എനിക്ക് അതിനെപ്പറ്റി അസൂയയില്ല. പക്ഷേ രാജസിംഹാസനസ്ഥനായ എനിക്ക് അവരിൽനിന്നു ന്യായമായി കിട്ടേണ്ടുന്ന കപ്പം ഭയമാണ്. അച്ഛൻ, അങ്ങയുടെ പുത്രന്മാരെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾ പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന ദുഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചു അങ്ങൻ അനംശാശ്വമായ ദാക്ഷിണ്യത്തോടുകൂടി ചെയ്യിക്കൊടുത്തു. ഈ 'ആഷാവിളതി'കളുടെ ഉപദേശം കേട്ടിരിക്കാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ നാം ഉടനെ രാജ്യംവിട്ടു സഹോദരന്മാരുടെ വനവാസം കൈക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഉത്തമം. കാട്ടിൽചെന്നാൽ സ്നേഹിത

നാർക്കു ക്ഷാമവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ഋതരാഷ്ട്രർ—എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ സദുപദേശം പഴിയായി എനിക്ക് എന്റെ മക്കളോടുള്ള സ്നേഹം കറയുമായി തന്നെങ്കിൽ നമുക്കും ആ പത്തിൽ പെടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഞാനും നിന്റെ പാപകവകത്തിൽ അകണ്ഠം മഗ്നനായി എന്റെ സൽബോധത്തെ തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ആവശ്യർത്ഥം ഏറ്റവും പുരാതനമായ നമ്മുടെ ചന്ദ്രപശുമാഹാരണ്യത്തിന്നും, ഞാൻ കേവലം ആലോചിക്കാതെ, നീ കൊടുത്തു. അത്ര ഭയക്കരമാണ് എന്റെ വാഗ്ദണ്ഡം. നിന്നെ മാറ്റാടണമെന്നു ഞാൻ ഇതരം കൊള്ളിമിന്നുപാലം, അഗാധവും അന്ധകാരപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ഗർത്തത്തിലേക്കു കുതിപ്പിക്കുന്നു. അതുവകാണ്ടു പിതൃസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി നീ ശങ്കിക്കേണ്ട. നരകകൃഷിയുടെ വക്കിൽ എത്തുന്നതുവരെ എന്നേ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു കൊടുക്ക. ജന്മഭേദി മുഴങ്ങുകയും ജന്മവൈജയന്തി പാപകൃഷ്ടം ചെയ്യട്ടെ. വിജയിയായ അധർമ്മത്തിന്റെ ഈ ഉന്മാദമഹോത്സവത്തിൽ സഹോദരന്മാരും സ്നേഹിതന്മാരും തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു' ഒടുവിൽ നരകോൻമുഖനായ പിതാവും അത നിലയിലുള്ള പുത്രനും ജഗദീശപരന്റെ ശാപവും മാത്രമേ ശേഷിക്കുകയുള്ളൂ.

(ഭൃത്യൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഭൃത്യൻ—തിരുമേനി! മഹാമാജ്ഞി തിരുമേനിയെ കാണാൻ സമയം പാഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

ഋതരാഷ്ട്രർ—ഞാൻ തയ്യാറാണ്.

ദുര്യോധനൻ—ഞാൻ പോകട്ടെ. (പോകുന്നു)

ഋതരാഷ്ട്രർ—ഓടിക്കൊടുക്ക! നിന്റെ അമ്മയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമേ

ലയിൽ നിനക്കു നിൽക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

(ഗാന്ധാരി പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഗാന്ധാരി—എനിക്ക് തൃപ്യാദങ്ങളിൽ ഒരപേക്ഷയുണ്ടായിരുന്നു..

ധൃതരാഷ്ട്രർ—പറയേണ്ട താമസമേയുള്ളൂ സാധിക്കാൻ!

ഗാന്ധാരി—അവനെ തൃജിക്കേണ്ടുന്ന കാലമായിരിക്കുന്നു.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—ആരേ?

ഗാന്ധാരി—ദുഷ്ടോധനനെ.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—ദുഷ്ടോധനനേയോ? നമ്മുടെ സ്വന്തംപുത്രനേയോ?

ഗാന്ധാരി—അതേ!

ധൃതരാഷ്ട്രർ—വീരജനനി! ഈ അപേക്ഷ ഭയങ്കരമാണല്ലോ.

ഗാന്ധാരി—ഈ അപേക്ഷ കേവലം എന്നിൽതിന്നുമാത്രം വ്യാജപ്പെടുന്നതല്ല. ദേവലോകത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആദികൈരവന്മാർക്കും ഉള്ളതാണ് ഈ ആഗ്രഹം.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—ഈ ശപഥങ്ങളെ ലംഘിക്കുന്നവന്നു സത്യസൂത്രപന്തെന്ന കൂലികൊടുക്കാം. പക്ഷെ ഞാൻ അവന്റെ അച്ഛനല്ലല്ലോ.

ഗാന്ധാരി—ഞാൻ അവന്റെ അമ്മയല്ലേ? ഞാൻ എന്റെ സ്പന്ദിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്നടിയിൽ അവനെ വഹിച്ചിട്ടില്ലേ? എനിടും ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നതെന്താണ്? അധർമ്മമായ ദുഷ്ടോധനനെ തൃജിക്കേണമെന്നു്.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—അതിൽപിന്നെ നമുക്ക് എന്താണുള്ളതു്?

ഗാന്ധാരി—ഈ ശപഥാനുഗ്രഹം.

ധൃതരാഷ്ട്രർ—അതിൽനിന്നു നമുക്ക് എന്തു കിട്ടാൻ പോകുന്നു?

ഗാന്ധാരി—പുതുക്ലേശങ്ങൾ—നമ്മുടെ പുത്രന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം കൈണ്ടുള്ള സന്തോഷവും അന്യമായി വിട്ടിട്ടുടക്കിയതു്.

രാജ്യലാഭത്തോടുള്ള ഗർവ്വവും നമ്മുടെ ഹൃദയമർത്തിൽ വിചിത്രമായി ഏൽപ്പിക്കുന്ന വേദനയെ നാം എങ്ങിനെ സഹിക്കും? പാണ്ഡവന്മാർ നമുക്കു വിട്ടുതന്ന രാജ്യത്തെ അവർ നമ്മിൽനിന്നു വീണ്ടും സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്നു തീർച്ചയെന്നു, അങ്ങിനെയിരിക്കേ ആ അന്യായകൃത്യത്തിന്റെ ഘടനയെ ശിഥിലീകരിക്കാൻ ത്രാണിയുള്ള വല്ല വ്യസനത്തെയും സ്വയമേവ കൈക്കൊള്ളുന്നതല്ല ഉചിതം?

ധൃതരാഷ്ട്രർ—മഹാരാജതി! മുമ്പുതന്നെ ഭിന്നമായ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഭവതി വീണ്ടും വേദനിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്.

ഗാന്ധരീ—മഹാരാജാജേ! നമ്മുടെ പുത്രൻ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ശിക്ഷ അവനക്കുപേർ അധികമായി നമ്മെയുമാണു് ബാധിക്കുക. അപരാധിയിൽ ഏല്പിക്കുന്ന വേദനയുടെ തീവ്രതയെപ്പറ്റി ന്യായാധിപതി അജ്ഞനായിരുന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ആൾക്കു ന്യായാധിപതിയായിരിക്കാൻ അർഹതയില്ല. അങ്ങു് അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന വേദനയെ ഭയന്നു മകനെ ശിക്ഷിക്കാതിരുന്നാൽ അങ്ങയിൽ നിന്നു് ഇതിന്നുമുമ്പു ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ചരമല്ലാം ഈശ്വരസന്നിധിയിൽവെച്ചു് അങ്ങയുടെനരെ പ്രതികരത്തിന്നു ഉഴിഞ്ഞുടങ്ങും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർക്കും പിതാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ.

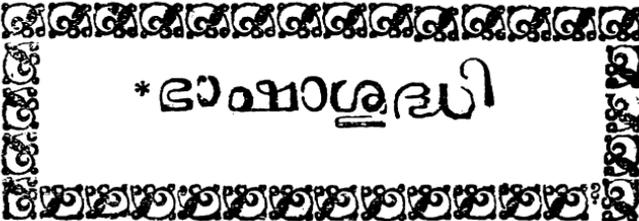
ധൃതരാഷ്ട്രർ—മഹാരാജതി, ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാദം മതിയാക്കൂ. നമ്മുടെ പുത്രനെ ദൈവം കൃജിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് എനിക്കും കൃജിക്കാൻ മനസ്സുവരാത്തതു്. എനിക്കു് അവനെ രക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കാത്തസ്ഥിതിക്കു് അച്ഛന്റെ ഏകബന്ധുവായിത്തീർന്നു് അവന്റെ അപരാധത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു് അവനോടുകൂടെതന്നെ നരകക്കു

ഴിയലേക്കു പതിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുണു് എനിക്കു
ള്ള ഭരണാഠ സമുധാനം ചെയ്യതു ചെയ്യു. ഇനി വ
രാൻ പോകുന്നതും വരട്ടേ (പോകുന്നു)

ഗാന്ധാരി—ഏദയമേ! അടങ്ങിയിരി്കൂ. ഈശ്വരന്റെ വിധി
നമുക്കു ക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കാം. ഇതട്ടടുത്തെ രാത്രി
കഴിയാറായി. വിധിപഠയാനുള്ള പ്രഭാതം അടുത്തുതട
ങ്ങി. മഥത്തിന്റെ ഉഭരനാദം ഇടിമുഴക്കംപോലെകേൾ
പ്പുന്നുണ്ടു്. അല്ലയോ സ്ത്രീ! തലതാങ്ങി നിൽക്കുക. നി
ന്റെ ഏദയത്തെ രഥമർഗ്ഗത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചു് ആ ദേ
വതജ്ജു ഖലികഴിക്കുക. അപ്പോൾ ആകാശത്തിൽ അന്ധ
കാരം നിറയുകയും, ഭൂമി ഇളകുകയും, ഒരു ആർത്തസ്വരം
ആകാശത്തെ ദേദീക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോഴാണു് പ്ര
ശാന്തവും കഠിനവുമായ അവസാനം; ഭയങ്കരമായ പ്രശാ
ന്തത; ഗാഢമായ വാസ്മതി; ഭയാനകമായ മാസയുത്തി
ന്റെ വിനാശം; മരണാഗ്നിയിൽനിന്നു പരശോൽകൃഷ്ടമാ
യ മേക്ഷപദത്തിന്റെ ആവിർഭാവം.

ശ്രീമാൻ വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ വി. എ

 * ഭാഷാശ്രദ്ധി

മനസ്സിലുള്ള വിചാരങ്ങളെ പുറത്തറിയിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം ആണല്ലോ ഭാഷ എന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതിനായി പ്രകൃതിദത്തമായ പല സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും സ്പഷ്ടപോലെ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള നിർവ്വഹമാകുന്നു ഇവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. തിര്യക്കുകളായ പശുപക്ഷിമൃഗാദികൾപോലും അപ്രകാരമുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കുപോലുമൊന്നും കർമ്മപരിപാടികളേയും പരിപാടികളേയും ശബ്ദവിശേഷങ്ങളാൽ പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. യാതൊരു ഭാഷക്കും ശക്തരല്ലാത്ത ശിശുക്കൾ രോഗബാധകൾക്കു വിശപ്പും ദാഹവും മരപദവങ്ങളും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ കാര്യം പുറത്തറിയിക്കുകയും, സന്തോഷത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ശബ്ദാന്തരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. കുറവുണ്ടാവുന്നവയങ്ങളുടെയും മുഖഭാവങ്ങളുടെയും ചേഷ്ടകളുടെയും ഇംഗിതത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കാമെങ്കിലും അന്യരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആശ്രയിച്ചു ആകർഷിക്കുന്നതിന് ശബ്ദസഹായം അപരിഹായ്മായിത്തന്നെ നിൽക്കുന്നു. രൂപസ്വർഗരസഗന്ധാദിവിഷയങ്ങളിൽ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ വ്യാപരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനെ ഹാസൽ ആകർഷിക്കുന്നതിന് ശബ്ദത്തിനുള്ള ശക്തി ഒന്നു പ്രത്യേകമാണ്. അതിനെ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ സൗകര്യം ആജന്മസിദ്ധവും സ്വഭാവവിഹിതവും ആയിരിക്കുന്നു. നാം ജാഗ്രതയായി ഏതുകാര്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ശബ്ദം കേട്ടാൽ അതെന്താണെന്നറിയാൻ ശ്രദ്ധയുണ്ടാകുന്നതു നിശ്ചയമാണ്. അതിദൂരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന നമ്മുടെ നേന്ദ്രിയവും

* പകർപ്പവകാശം ലേഖകനിൽ

ചിലപ്പോൾ അടഞ്ഞു നിരൂപയോഗം ആയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യവേഷം ജനിപ്പിക്കാനുള്ള സൈനികയും അന്യന്റെ സമ്മതത്തോടെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്തോഷം വാക്കുകളെ പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതായാൽ അതു മറ്റുള്ളവർക്കുപയോഗിക്കുന്നതിനും പൊതുയത്രമല്ല. സുഖം ജനിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ഏറ്റവും അടുത്തുവന്നാലേ— തൊട്ടാലേ— സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഗന്ധവിശേഷത്താൽ ഇഹരപോലെ പരബുദ്ധിയെ വശീകരിക്കാൻ എഴുപ്പമില്ല. ബോധം സുസ്ഥിരമല്ല. ഗന്ധാലംബത്തിന്മേലേ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പലപ്പോഴും പ്രയാസമുണ്ട്. ശബ്ദമാകട്ടെ നമുക്ക് സ്വയംതന്നെയും, അതു കടക്കാനുള്ള നമുക്കുണ്ടാകുന്നതിലും സർവ്വദാ തുറന്നുകിടക്കുന്നതും ആകുന്നു. മനോഹരങ്ങൾ മനിച്ചു ഉറക്കത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും ശബ്ദഗ്രാഹിമാത്രം ബഹിർലോകത്തിനഭിമുഖമായി കവാടം തുറന്നുവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് ഇഹയില്ലെങ്കിലും ചെവിയിലുള്ള തനിയെ കടക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു മാർഗ്ഗനിരോധമില്ല. സാമന്തം അകലുന്നതിനോടുകൂടുന്ന ശബ്ദങ്ങളും ചുവടുക്കുടി കൂടാതെ തന്നിഷ്ടത്തിനും സൈന്യരംഗത്തിനും പരിതോഷിപ്പാലും കൊണ്ടുചെയ്യുന്നതിനായി സർവ്വപ്രാപകനായ ആശ്രിതനെന്ന അഞ്ചൽ ഉദ്യോഗം വഹിക്കുന്നു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു അന്യരെ ആകർഷിക്കാനും ആഭിപ്രായങ്ങൾ അറിയിക്കാനും ആദ്യമായി ഉപകരിക്കുന്നതു ശബ്ദമെന്ന ആണെന്നു നിശ്ചയിക്കാം.

അടിവയറിനെ പ്രേരണയിൽനിന്നുപോലും മുഖപോരത്തുകൂടി പുറത്തുവരുന്ന വായുവിനെ കണ്ണനാളത്തിനകത്തേക്കുള്ള മഴജാതന്ത്രക്കല്ലിയേയും വാക്കുകളുള്ള നാവിന്റെയും മുഖകവാടങ്ങളാകുന്ന ചുണ്ടുകളിയേയും സഹായത്താൽ പലവിധത്തിലുള്ള ശബ്ദമായും പരിണമിപ്പിക്കാവുന്നതുകൂടാതെ ശബ്ദത്തിനോടു കൂടെ ഇഷ്ടമുള്ളവയോടുകൂടി ആവശ്യം ഉണ്ടെങ്കിൽ, കഷ്ടതയെ അറിയാതെ മേൽപ്പടി കൂട്ടുംപോലെ, നാസാരസ്യം സ്വന്തമാർഗ്ഗത്തെ ചേർന്നു

ണ്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഒഴിച്ചുകൊടുക്കാനും ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, അപ്രകൃതമായി സുഖദുഃഖബോധസുഖകരായി ആദ്യം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദഭേദമായ, കണ്ഠനാളത്തിലും ജിഹ്വാഗ്രത്തിലും മറ്റും ചെയ്ത വിധിപ്രകാരം ആരാധനചെയ്യാൻ ഉൽസുകനായിരുന്ന നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ, അവരവരുടെ ദേഹപ്രകൃതിയും ദേശപ്രകൃതിയും അനുസരിച്ച് പലവിധത്തിലുള്ള ശബ്ദരൂപങ്ങളെ വാർത്താടുകയും, അവയെ അതഥം അല്ലെങ്കിൽ വിലയും കല്പിച്ച്, ഒരു സമുദായം ഒട്ടുക്ക് നട്ടുപുറത്തുപോലെ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനാലാണ് നാം ഇന്നു കണ്ടുന്ന ഭാഷകളെല്ലാം ഉൽഭവിച്ചതെന്നു ഖേദമില്ല.

പ്രകൃത്യാ നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങളുടെ ശക്തിയാൽ നാം അസ്വതന്ത്രരായി ഓരോവിധം ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചുപോകുന്നു. “ആവു! അയ്യ! അമ്മു! ഹാ! ഹ്ര! ഹേ! ഷ്ല! അയ്യോ! അമ്മേ!” ഇത്യാദിരൂപങ്ങൾ അപ്രകാരം ഉണ്ടായവയാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഉള്ളിലുടിക്കുന്ന വികാരങ്ങളെ പ്രോതിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഏതുരൂപത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നു എന്നുള്ളതു ഏകദേശം നമ്മുടെ കണ്ഠശാസ്ത്രവ്യവസ്ഥയും അവയെക്കണ്ടിട്ടുള്ള പൂർവ്വശിക്ഷണത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, നമ്മുടെ പരിസരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അതിനു ഭാവമേറ്റു വന്നുകൂടുന്നു. നമ്മുടെ അറിവിൽ പെടുന്ന സകലപദാർത്ഥങ്ങളും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ബാധിച്ച് അതിൽ ഓരോതരം വികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അതതുവികാരങ്ങൾക്കനുരൂപമായി ഓരോ ശബ്ദവും പുറപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും നമ്മുടെ മനസ്സിനും ശബ്ദാവയവങ്ങൾക്കുമുള്ള പരിഷ്കാരമേ അനുസരിച്ച് പദാർത്ഥാധികളായ ‘ശബ്ദങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ നിർവ്വഹമില്ലെന്നു കണ്ടു. പരിസരപ്രദേശങ്ങളെ അനുസരിച്ച്

മനശ്ശരീരങ്ങളുടെ പ്രകൃതിക്കും ഭേദഗതി വരാതെയിരിക്കാൻ നി
 വ്യാഹമില്ല. ഇതുനിമിത്തമാണു ദേശംതോറും ഭാഷ വേറെയാ
 യും തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ മനുഷ്യാനുകൂല, സമുദായവാ
 സന്തെ പുലർത്തുന്ന പ്രകൃതിത്തോടുകൂടിയവനുകയാൽ, ഒരു പ
 ദാർത്ഥം ഒരുവൻറെ മനസ്സിൽ ചേരുന്നില്ലെങ്കിൽ വികാരത്തിൽനി
 ന്നാൽകവിച്ച ശബ്ദംതന്നെ അതേസമുദായത്തിൽ അന്യനും
 ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും, ആവനും ആ പദാർത്ഥാവോധത്തെ ജനി
 പ്പിക്കാനായി ആ ശബ്ദത്തെത്തന്നെ ആവർത്തിച്ചുചുരിക്കുന്ന
 തിനും ഇടയുണ്ട്. സമുദായവ്യവസ്ഥയാൽ, മനോവികാരങ്ങളി
 കേയും ഇന്ദ്രിയചൂപാരങ്ങളിടേയും സമീകരണത്തിനു് അധി
 കം ലാഘവമുണ്ടല്ലോ. പരിസരപ്രദേശങ്ങളും, ഒരു സമുദായ
 ത്തിൽ എല്ലാവർക്കും ഒന്നായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നതാണ്. ശബ്
 ദത്തിനു് ആദാനേന്ദ്രിയവും പ്രദാനേന്ദ്രിയവും ഉള്ള സ്ഥിതിക്കു്
 ഇവ തമ്മിലുള്ള ഇടയാടുകൾ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായും സത്യമാ
 യും കൃത്യമായും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒന്നിന്റെ ന്യൂനത മറ്റൊ
 തിനേയും ബാധിക്കും. അച്ചുതമായി കേട്ടാൽ അച്ചുതമാ
 യി ഉച്ചരിക്കും. ഒന്നും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത പിറവിച്ചെങ്കിടൻ മൂക
 നായിത്തീരുന്നതും ഇതിനുദാഹരണമാണ്. അളന്നുചേടിക്കാ
 നും അളന്നുകൊടുക്കാനും “പം” ഒന്നായ്തന്നെയിരിക്കണം.
 അല്ലെങ്കിൽ ഇടയാടുകൾ ശരിയായി നടക്കയില്ലല്ലോ. അതി
 ന്നാൽ ഒരു പദാർത്ഥത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ഒരാളിൽനിന്നും പുറ
 പെട്ട ശബ്ദം സ്വീകരിച്ച പരിമാണത്തിൽതന്നെ, അങ്ങോ
 ടും അളന്നു കൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും, ആയാളെക്കൊണ്ടു വീ
 ങ്ങും ആ പദാർത്ഥം സ്തുരിപ്പിക്കുന്നതീനത്തമായ മാർഗ്ഗം. ചോ
 രെങ്കിൽ, ആ പദാർത്ഥാവോധത്തെ ജനിപ്പിക്കാൻ നൂതനശ
 ബ്ദസൃഷ്ടി ചെയ്യുണ്ടു ഭാഷയും തനിക്കില്ലാതാകും. ഇപ്രകാരമെ
 ല്ലാമാണെങ്കിലും ഒരു സമുദായത്തിൽ പലരും ചിലപ്പോൾ ഒ
 രു വസ്തുവിനുതന്നെ ഭിന്നശബ്ദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു് അവരവരുടെ

ചുറുചുറു നടപ്പാക്കിയെന്നുവരാം. ഇവ തമ്മിൽ കലങ്കമ്പോൾ പ
 ുയങ്ങളായും തീർന്നുകൊള്ളും. ഒരു സമുദായത്തിൽ പാർക്ക
 ന്നവരുടെ ദേശപ്രകൃതിയും ജീവിതരീതിയും ദൈവികതയിൽ
 ആയിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതു കൊണ്ടു്, പലതരം പ്രവൃത്തികളെ
 കഴിച്ചും അവർ നിമ്മിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ എഴുപ്പത്തിൽ പ്ര
 ചരിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം ഉൽഭവിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ
 ല്ലാം പൊതുവേ നടപ്പിലായി വരുമ്പോൾ അവയുടെ സമവാ
 യഫലം ആ സമുദായത്തിനു ഭാഷയായിത്തീരുന്നു. പ്രായ
 ണ മനുഷ്യജീവികൾ ശരീരവസ്തുക്കളായ പ്രകൃതിധർമ്മങ്ങളെ
 പുരസ്കരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും, ആത്മസംസ്കാരം സിദ്ധി
 കേന്ദ്രമായിത്തന്നെ ആവശ്യങ്ങളെ പുറന്തരിച്ചുകൊണ്ട് നിർ
 ബ്രഹ്മസമുദയവരും ആകയാൽ അവരുടെ ഭാഷയും ആരംഭത്തിൽ
 ഒരുതരം "പ്രാകൃതം" ആണെന്നു വ്യവഹരിക്കാം. എന്നാൽ
 ഈ വാഷ്യാങ്കിൾ—തനിക്കും തന്റെ ചുറ്റുമുള്ള പ്രപഞ്ചപലർ
 ത്വങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ശബ്ദസമു
 ച്ചയങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നവിഷയത്തിൽ—പല കുഴപ്പങ്ങളും
 സമ്പ്രദായഭേദങ്ങളും നേരിട്ടിരിക്കാം. ഭിന്നശബ്ദങ്ങളെ സം
 ഘോജിപ്പിച്ചു വിചാരധാരയെ പൂർത്തയാക്കുന്നതിൽ ശബ്ദ
 സംഘടനയെ സംബന്ധിച്ച ഭിന്നരീതികൾ ഏർപ്പെടാം. ഇ
 വ കാലക്രമത്തിൽ സമീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ആകൃ
 ത്തിൽ മേധാവികൾ ഈ വിഷയമായി ചെയ്യുന്ന വിചാരങ്ങ
 ളുടെ ഫലമായിരിക്കാം ആ പ്രാകൃതഭാഷയെ ആഭിമുഖ്യം
 ണനിയമങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നത്. അവരുടെ ഭാഷാസര
 ണി അധികംപേക്കും സുഗമമായി തോന്നിയിരിക്കാം. ആശയ
 വിശേഷംകൊണ്ടും വിഷയപ്രാധാന്യംകൊണ്ടും ചിലരുടെ മെ
 ശ്ശികൾ സകലർക്കും മധുരമായും പക്വമായും തോന്നുമ്പോൾ
 അവയെ ആ രീതിക്കുതന്നെ പഠിച്ചു സൂക്ഷിക്കാനായി ആഗ്ര
 ഹം ജനിക്കുന്നു. ഇതു് ആ ഭാഷയുടെ വാഗ്മാഴിയിലുള്ള ആ

ദിസാഹിത്യവും ഭാഷയിൽ ജനിക്കുന്ന പരിഷ്കൃതഭാഷാശിശുവിന്റെ ഗർഭഭംഗവും ആയ്യിരുന്ന. ഈ സഞ്ചിതപദസമൃദ്ധ്യങ്ങളെ അപഗ്രഥനം ചെയ്തു പദാംഗങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളേയും വർണ്ണങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ആവശ്യമുള്ള പക്ഷതയും മനക്കരുത്തും എപ്പോഴാണോ സമുദായത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലും സിദ്ധിക്കുന്നത്, അപ്പോഴാണ് പരിഷ്കൃതഭാഷ ഉദയം ചെയ്യുന്നത്. ഏതെന്നാൽ ആ ഭാഷക്ക് അതിനുമുമ്പ് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും അതിനുമേൽ ലഭിക്കുന്നതുമായ സങ്കലനങ്ങൾക്കേയും വരമൊഴിയായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഈ വർണ്ണക്കരുക്കളിൽകൂടി ആണ് അവയെ വീണ്ടും വാർത്തപ്പെടുന്നത്. ഇപ്രകാരം പ്രാകൃതഭൂമിയിൽ ജനിച്ച രവ്ഭങ്ങൾ വർണ്ണസംസ്കാരത്താൽ ദ്വിജതം പ്രാപിക്കുമ്പോളല്ലാതെ പരിഷ്കൃതലോകത്തിൽ പ്രചാരക്കുറവുണ്ടായി തീരുന്നില്ല. ഇതുവകാണ്ടത്ര വർണ്ണങ്ങൾ പരിഷ്കൃതഭാഷയുടെ ചുവടായിരിക്കുന്നതും വർണ്ണങ്ങളുടെ ചുവടു പരിഷ്കൃതഭാഷയല്ല; പ്രാകൃതരവ്ഭങ്ങൾക്കുതാൽ ഭൂമിക മാറിപ്പോയി. വർണ്ണസംസ്കാരം സിദ്ധിച്ച ഭാഷയിൽ വരമൊഴികളാകുന്ന സാഹിത്യവും ക്രമേണ വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രാകൃതമായി തുടങ്ങി, പല ശൈലിലാടവികളേയും കടന്നു, കർഷകഭൂമിയെ പ്രാപിച്ചു, വിശിഷ്ടവർണ്ണതങ്ങളിലടങ്ങിയും ഇടക്കിടെ മണിദീപപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ വ്യംകരണസൂത്രപ്പാലങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടും പരിഷ്കരണസമുദ്രതരംഗങ്ങളിൽ അഴിയായിച്ചേർന്നു ലയിക്കുന്ന ഭാഷാതടിനിയുടെ മുഖയാഗരികാശുഭഗ്രഹം നമ്മുടെ വർത്തമാനകാലമലയാളത്തിന് ഇന്നു വരണമിട്ടുള്ളത്.

ഏതാൽ നമ്മുടെ ഭാഷക്കും ശ്ലോകത്തിലെ മറാഠെക്കും ഭാഷകൾക്കും ഗുരുസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന സംസ്കൃതത്തിന്റെ നില ഒന്നു വേറായാണ്. അത് ആത്മസംസ്കാരം സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞ ജനതയിലേക്കു ജനതയിലൊന്നിന്നാണ് ആദ്യമേ ഉൽഭവിച്ചത്.

വിചിത്രങ്ങളും. ബഹിർലോകപദാർത്ഥങ്ങൾ ഇന്ദ്രിയപോരമമായി മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ വാഗ്ദാനമായി നിർദ്ദേശിക്കും. മുമ്പേതന്നെ അതിന്റെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായ മനസ്സും ശരീരാവയവങ്ങളും തത്പരചിന്തയലും തടയാതെത്തീയാലും ശുദ്ധിയാണു സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന. ശബ്ദത്തിന്റെ ഉത്ഭവമത്രയും അതിന്റെ രൂപഭേദത്തിനും സ്വരഭേദത്തിനും നിദാനമായ നിയമങ്ങളും ആമുഖചിന്ത ചെയ്യുന്നവർക്ക് അറിയാതായി വരുന്നതാണ്. ശബ്ദിപ്പിച്ചു ചിഹ്നിക്കുന്നതിനുപകരം വിചാരിച്ചിട്ടു ശബ്ദിക്കുന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ശീലം. ഈ തത്പരതാനിരൂപം ശബ്ദത്തിന്റെ ആവശ്യവും അതു പുറപ്പെടുന്ന മർഗ്ഗങ്ങളും അറിഞ്ഞപ്പോൾ ശബ്ദോല്പത്തിമർഗ്ഗങ്ങളെ ആദ്യമേ ശുദ്ധിച്ചെയ്യയും, എല്ലാകരമെല്ലാമുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ ശരിയായി പുറപ്പെടുവിക്കാൻ എന്നു നിശ്ചയിക്കയും ചെയ്തു. ഈകൂട്ടത്തിൽ സുഖാചങ്ങളും സുശ്രവങ്ങളും ആയവയെ സ്വീകരിക്കയും, മറ്റുള്ളവയെ അവശബ്ദങ്ങളായി അവർ ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. അവർ പദങ്ങളെ അവഗ്രഹനംചെയ്തു വർണ്ണങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുപകരം, ശബ്ദോല്പത്തിനിയമങ്ങളാൽ ഏതെല്ലാതരം സുസ്വച്ഛവർണ്ണങ്ങളെ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയും എന്നാണ് നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അ. ഇ. ഉ. മുതലായ സ്വരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ “ഈ”വും “ഊ”വും ഭീർഘങ്ങളോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, കണ്യാങ്ങൾ, തലച്ചുങ്ങൾ, മുർദ്ധന്യങ്ങൾ, ദന്ത്യങ്ങൾ, ഓഷ്ഠങ്ങൾ എന്നിവകളിൽ ഖരാതിഖരമുദ്രഘോഷഃനനാസികങ്ങളെ അനുകൂലമായി കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതും, ശ, ഷ, സ എന്ന മൂന്നുവർണ്ണങ്ങൾ പ്രത്യേകം തിരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതും കൂടി വിചാരിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഏതെല്ലാതരത്തിൽ മറയാലഭങ്ങളോടുകൂടിയ ശബ്ദശകലങ്ങളെ മുറയ്ക്കി സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയും എന്നുള്ള ഒരു അനേകം ഞ്ഞിന്തിന്നല്ലാതെ സകലം പ്രകാരമുള്ളവു

വസ്ഥയില്ലാത്ത പദാർത്ഥവാചിശബ്ദങ്ങളുടെ അംഗവിഭജനംകൊണ്ടല്ല, ഇവയുണ്ടായതെന്നു തെളിയുന്നു. ഇപ്രകാരം ശബ്ദത്തിന്റെ മൂലതത്വമായ വർണ്ണങ്ങളെ അവർ-അഥവാ അവർഷകല്ലാം ആദിമനായ പിതാമഹൻ-നിർണ്ണയിച്ചതിനുശേഷം, പ്രപഞ്ചപദാർത്ഥസ്മരണയിൽ പുറപ്പെടുന്ന ഓരോ ശബ്ദവും പൂർവ്വനിശ്ചയപ്രകാരം സംസ്കരിച്ചിട്ടുള്ള വർണ്ണസ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂടി പ്രവഹിക്കേണ്ടതായി വരികയാൽ ആ ഭാഷി ആദ്യമേ 'സംസ്കൃത'മായതായിരിക്കാം. ആ വർണ്ണസ്ഥാനങ്ങളിലടങ്ങാത്ത ശബ്ദങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അവയെ രൂപഭേദമെന്തെങ്കിലും തൽഭവങ്ങളാക്കി സംസ്കരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം സംസ്കൃതോച്ചാരണം. അന്യഭാഷകളോക്കട്ടെ ചിലപ്പോഴെല്ലാം ഒരു ആകൃതിയിലെയെ സ്വീകരിക്കുന്നതും അപൂർവ്വമല്ല. നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ പണ്ടത്തെ തമിഴിൽ ഇല്ലാത്ത സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും, ഇടപ്പാൾ ഇംഗ്ലീഷിലെ "f" എന്ന വർണ്ണത്തെ പ്രസവിക്കാൻ 'ഫ' എന്ന ഒരു ലിപിയെ ഗർഭം ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും നമുക്ക് അറിവുള്ളതാകുന്നു. ഹോയാപാദേയവർജ്ജിതയായ ഗൈർവാണി ഇപ്രകാരം ചേർക്കേണ്ടതെന്നുള്ള കാരണം മൃതഭാഷയായതുകൊണ്ടാണെന്നു വാദിക്കുന്നവരോട്, ആയതു ഭൗതികപദാർത്ഥവാചികളായ ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രാകൃതജീവിതപുലർത്താനുള്ള ഒരു ഭൗതിക അല്ലെന്നും, നമ്മെ സ്വർഗ്ഗജീവിതത്തിലേക്കോ നിത്യജീവിതത്തിലേക്കോ നയിക്കാനുള്ള ചുമതലയോടുകൂടി ജഗൽകർത്താവിനാൽതന്നെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഭൗതികഭാഷയാണെന്നും ആദ്യമേ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അതിനാവശ്യമുള്ളതെല്ലാം ആ സ്രഷ്ടാവ് അല്ലെങ്കിൽ ആ സ്രഷ്ടനിയമങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചു തത്പരതാനിരകൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിനാഭിചൈത്യംകരണി ബ്രഹ്മദേവൻതന്നെയാണല്ലോ. ആത്മസംസ്കാരം സിദ്ധിക്കാത്ത പ്രാകൃതവിദ്വാന്മാർ ഇതിനു കൊടുക്കുന്ന പരിഷ്കാരസംഭാവനകൾ ഒന്നും ഇല്ലാത്ത

ഗീകരിക്കയില്ല. അതിനാലത്ര അത് ഇന്നും സംസ്കൃതമായിതന്നെ നിലനില്ക്കുന്നത്. പ്രാകൃതലോകത്തിൽ അത് ഒരിക്കലും ജീവിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ആത്മസംസ്കാരയുക്തമായ സംസ്കൃതലോകമണ്ഡലത്തിൽ, അത് ഒരിക്കലും അസൂമിക്കാത്ത ചൈതന്യപ്രദമായ അമൃതകിരണംപോലെ നിത്യവും പ്രസ്തുതം ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മോന്നമനത്തിലാശയുള്ളവർ വർദ്ധിക്കുന്തോറും അതിന്റെ ചൈതന്യം തെളിഞ്ഞുവരികയും, അവർ കുറയുന്തോറും അതിന്റെ ചൈതന്യവും കുറയിച്ചുവരികയും, അവർ എപ്പോഴുണ്ടോ ലോകത്തിൽ തീരെയില്ലാതായിവരുന്നത് അപ്പോൾ അതു മർത്യലോകത്തിൽനിന്നു തിരോധാനം ചെയ്തും ചെയ്യുന്നു. വിശപ്പും ദാഹവും ജരാനരകളും മുതിയുച്ചിപ്പാത്ത സിലന്മാർ എതുപിധമാ, അതേപിധമണ് അവരുടെ ഭാഷയും. ആയത് ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രാകൃതധർമ്മങ്ങളെ അത് വർത്തിച്ച് അമർത്യഭാഷയായി നിത്യതപത്തോടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സിലന്മാരെ ഗ്രഹിക്കാത്തവർ സംസ്കൃതവും മുതമെന്നു വാദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അതു കൊണ്ട് അതിനു യാതൊരു ഹാനിയും വരാനില്ല.

ഇനി നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് അവളുടെ കുലം ഗോത്രം മുതലായവകൊണ്ടുള്ള നിലയന്താണെന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ട. മലയാളഭാഷ ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിൽ പെട്ടതാണെന്നും, ദ്രാവിഡകുടുംബം ദക്ഷിണഇന്ത്യയിലെ ഭാഷകൾക്കെല്ലാം മൂലകുടുംബം ആണെന്നും ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദ്രാവിഡശബ്ദം “തമിഴ്” എന്നതിനെ സംസ്കൃതീകരിച്ചതിനാൽ ഉണ്ടായതാണെന്നറിയുമ്പോൾ ആ വർഗ്ഗത്തിൽ ‘താമരപ്പി’യായി വംശാധിപതിയായി ഗണിക്കേണ്ടത് രമ്യീയതയാണെന്നു തെളിയുന്നു. തെലുങ്കു കുണ്യാടകം തുല്യ മുതലായവ വശങ്ങളിലേക്കുമാഞ്ഞുപോയ ശിഥിലശാഖകളാണ്. നേരെ മേല്പാട്ടുയന്നുപോയ തായുടിയുടെ തുടച്ചായ ശിഖരത്തെ തമിഴുകൊണ്ടുതന്നെ നിർ

ദേശീകണനതായിരിക്കും യുക്തമായിട്ടുള്ളതു്. മറ്റു ഭാഷകൾക്കു പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽനിന്നും വികാശങ്ങൾ വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നിടത്തോളം തമിഴിനു വന്നിട്ടില്ലെന്നാണു് വിചക്ഷണന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ ഭിന്നഭാഷകൾക്കെല്ലാം മൂലമായ ആദ്യദ്രാവിഡം തമിഴിനാടായിരിക്കും അധികം അടുത്തിരിക്കുന്നതു്. തമിഴിനു 'തെൻമൊഴി' എന്നും "തെൻമൊഴി" എന്നുംകൂടി ചിലർ അർത്ഥം പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു് ആ ഭാഷയുടെ മാധ്യയത്തിൽ ഭൂമിച്ചും, താമൊഴിയെന്നു—മാതൃഭാഷയാണെന്നു—അഭിമാനിച്ചും, ആ ഭാഷാഭക്തന്മാർ അച്ചന്മാർരഥമായി അതിനു കൊടുത്തിരിക്കാവുന്ന സഹസ്രനാമങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കാം. 'തെൻമൊഴി' തെക്കുകിഴക്കിനക്കരയിൽ ആ ഭാഷയുടെ ഉത്ഭവം പേരും ഒന്നിച്ചറിവാൻ അതു പകരിക്കും എന്നു തോന്നുന്നു. പ്രധാനജനപദങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെതാണു് തെക്കെ അറാത്തു എന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടരല്ലാതെ സ്വഭാഷയ്ക്കു് ആ പേരുചൊടുക്കാൻ വഴിയില്ല. ദ്രാവിഡന്മാർ ഇൻഡ്യയിലെ പൂർവ്വനിവാസികൾ അല്ലെന്നും, മറ്റൊരുകൾ പേരെയുംപോലെ അവരും ആഗതന്മാർ ആണെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നതിൽ യുക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഒക്കിണസമുദ്രത്തിൽ മലയദവീപസമൂഹം മുതൽ അഥവാ ആസ്ട്രേലിയായാമഹാദ്വീപംമുതൽ ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കേ തീരംവരെയും വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഒരു ഒറ്റദ്വീപമോ അല്ലെങ്കിൽ അതിലും വിശ്വാസ്യമായി, ഒരു ദ്വീപമൊലയോ, മേഖലാരൂപമായി കിടന്നിരിക്കാം എന്നു ഗാന്ധർവ്വജനന്മാരും പെരുരാണികന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നു. ബന്ധവാഗ്നിപ്രവർത്തകങ്ങളായ ആ ദ്വീപാവലിയുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളായി കലസന്താനംപോലെ മലയദ്വീപശകലങ്ങൾ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവ ആസ്ട്രേലിദ്വീപത്തോടു ഞൊടുക്കൊപ്പമുള്ള ചങ്ങലയുടെ കണ്ണികളാണെന്നു ഇറ്റാലിയൻ കിരീച്ചരിവാൻ പ്രയാസമില്ല. ആ * "മഹാദ്വീപിന്റെ വടക്കുഭാഗങ്ങളെ

* കേരളപാണിനിയം പീഠിക.

ലിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഭാഷകൾക്കും ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കും തമ്മിൽ
 ചില അംശങ്ങളിൽ കാണുന്ന യോജിപ്പ് മാത്രം വക്തവ്യമായിട്ടു
 ണ്ട്. എന്ന് എഴുതിട്ടുള്ള കേരളപാണിനിയുടെ മൊഴികൊ
 ണ് ഇൻഡ്യയിലെ ദ്രാവിഡർക്കു ആദീപവാസികളോടുള്ള സാ
 മ്യബന്ധം ഭാഷയിൽ ശേഷിച്ചതാണെന്നു തീരുമാനിക്കാം.
 മാറഭാഗങ്ങൾ നശിച്ചപ്പോൾ ശേഷിച്ച മലയദീപവാസികൾ
 തെക്കും വടക്കുമായ് പിരിഞ്ഞു് ഔസ്യേല്യർക്കെന്നപോലെ ഏ
 യ്ക്കും പ്രയാണം ചെയ്തിരിക്കാം. ഇൻഡ്യയിൽ പ്രവേശിച്ച
 വർ ദ്രാവിഡരും, കിഴക്കൻവഴിക്കു വടക്കോട്ടു കടന്നവർ ശകർ,
 സിതിയർ, ടാട്ടർ, തുറോനിയർ * ഈ മിശ്രജാതികളുടെ പൂർവ്വപി
 താമഹന്മാരും ആയിരിക്കണം. അതിനാൽ ചെറുമാണിക്യർ
 “പ്ലക്ഷ”പ്രപെന്നു പേരിട്ടിരുന്ന ആ ദീപമാല പൊട്ടിത്ത
 കർന്നു പ്രളയാഗ്നിക്കും സമുദ്രജലത്തിനും ഇരയായപ്പോൾ അവി
 ടത്തെ ജീവജാലങ്ങൾ ദേശാന്തരങ്ങളിലും ദീപാന്തരങ്ങളി
 ലും ചെന്നു തങ്ങി രക്ഷപ്പെട്ടതിന്റെ ഒരു ഉത്തമസ്മാരകമല്ല യോ
 ഭക്ഷിണപഥത്തിലെ ദ്രാവിഡനിവേശം എന്ന് ബലമായി തർ
 ക്കിക്കുന്നതിന്നും തർക്കം തീരുമാനിക്കുന്നതിന്നും വഴി കിടക്കുന്നു.
 “കാളിയംശജന്മാരായ നാഗങ്ങൾക്കു് പ്രളയാപിക്നിന്നും”
 രക്ഷ കൊടുത്ത കേരളരാജ്യത്തെപ്പറ്റി കേരളോല്പത്തിയിൽ പറ
 യുന്നതും ഇതിനെ ബലപ്പെടുത്തുന്നു. ദ്രാവിഡർ സംമാന്യമായും
 അതിൽ മലയാളികൾ പ്രത്യേകിച്ചും നാഗപുജനതല്പരന്മാരാണെന്നും
 അവർ നാഗവംശ്യർ ആണെന്നും അറിയപ്പെടുന്നതോടുകൂടി
 മലയദീപങ്ങൾക്കു് “നാഗദീപ്” എന്ന് ചെറുമാണിക്യ
 മിശ്രസ്രകാരം നാമധേയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഓമ്മിച്ചുപോ
 ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞല്ലോ ചൊല്ലിയാകുന്നു. മലയദീപിൽ ആയി
 ശേഷിച്ച പ്ലക്ഷദീപവാസികൾ നാഗവംശ്യരാണെന്നും, അവർ

* ഇവരുടെ ഭാഷയ്ക്കും ആ സ്ഥിതിക്കു ദ്രാവിഡഭാഷക
 ലോടു സംബന്ധമുണ്ടായിരിക്കുന്നതു സർവ്വഥാ യുക്തതാണെന്നു.

ആ ദ്രോഹസംഘാതത്തിന് കൂടക്കൂടെ സംഭവിക്കാറുള്ള നാശത്തെ ഭയന്ന് പല പ്രാവശ്യമായി ഇവിടെ പ്രവേശിച്ച ദ്രാവിഡരായി തീർന്നതാണെന്നും, മലയാളിനിലെ ആളുകളിൽനിന്നാണ് മലയാളനാട് എന്ന പേർ ഉത്ഭവിച്ചതെന്നും കൂടി അനന്തരത്തിൽ വിരോധമില്ല. ദക്ഷിണദിക്കിലേക്കു സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള പുരാണപുരുഷന്മാർ നാഗസ്രീകളെ കളത്രമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള കഥകൾക്കെല്ലാം ഇപ്രകാരം ഒരു തുറുപ്പു കിട്ടുന്നതും ഭാഗ്യംതന്നെ. ഇപ്രകാരം അതിവിപുലമായി അഗാധത്തിൽ തെക്കോട്ടു മൂലവും, അതിവിശാലമായി ഉച്ചത്തിൽ വടക്കോട്ടു ഹിമചാലനയും കവിഞ്ഞിട്ടുള്ള ശാഖകളും, വാച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷാതരവിന്ദൊ ഒരു നവാകരമാണ് നമ്മുടെ മലയാളഭാഷയുടെ മൂലപ്രകൃതി. അത് ആരംഭത്തിൽ സാക്ഷാൽ തമിഴുതന്നെ ആയിരുന്നു. ദേശഭേദംകൊണ്ടു്, ഇതിന് ലക്ഷണയുക്തമായ ചെറുതമിഴിൽനിന്നു പല ഭേദങ്ങൾ ഉളവാച്ചി. ഇത് ഒരു കൊടുമിഴിയായിത്തന്നെ വളരെക്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി. കുട്ടനാട്, കടനാട്, കർക്കനാട്, വേണാട്ടു പുഴിനാട്, ഇവിടങ്ങളിലെ കൊടുമിഴിഴാണു് നമ്മുടെ ഭാഷാശാസ്ത്ര ഭാഗീരഥിയും അളകുന്ദനയും ആയി പരിണമിച്ചത്. ഇന്നത്തെ മലയാളകൃതികൾക്കു മുൻപു് ഇവിടെ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാകൃതികളെ ഏറ്റത്തു നോക്കിയാൽ അവയെല്ലാം തമിഴായിത്തന്നെ കിടക്കുന്നതു കാണാം. കണ്ണശ്ശരാമായണം, രാമചരിതം മുതലായ പഴയ പാട്ടുകളിൽകൂടി ദൃഷ്ടിനീട്ടി പൂർവ്വകാലത്തെക്കൂടാ ഒരു ദൂരദർശനം ചെയ്യുന്നതു് സുകരമായിരിക്കും. അപ്രകാരമെല്ലാമിരുന്ന നമ്മുടെ പഴയ കൊടുമിഴമ്മ, ഇന്നത്തെ പുതിയ മലയാളയുവതിയായി തീർന്നതെങ്ങിനെ?

തമിഴിൽനിന്നുണ്ടായ മലയാളം, തള്ളിയെ നാടുകടത്തി താൻ മാത്രമായി ഭഗവേഷിച്ചു. തമിഴിനെ “തായ്മൊഴി”യായും, തന്നെ “മുലമൊഴി” (മുലകുടിക്കുന്ന കുഞ്ഞിൻ്റെ മൊഴി)യായും സമ്മതി

കുന്നതിൽപോലും അവർക്ക് വൈമുഖ്യം നേരിട്ടു. സർവ്വസമ്പന്നന്മാരും നിത്യയോഗ്യന്മാരും ആയ സംസ്കൃതസമ്മേളനസൗകര്യത്തിൽ ഒരു തുള്ളിയേയും താമസിയേയും വിട്ടുകൊടുക്കാതെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ രക്തവസ്ത്രങ്ങളാൽ ബാഹ്യവസ്ത്രങ്ങൾ ഒന്നും അതു പുലർത്തിവരുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല വാക്കി വെക്കുന്നതെ നശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുവരുന്നു. ഭാഷയുടെ ജീവനാഡികളായ മാതൃവർണ്ണങ്ങളെപ്പോലും സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങൾക്കായി വെച്ചുമാറ്റം ചെയ്ത് “ഹിരണ്യഗർഭ”ക്രിയയാൽ വംശംതന്നെ മാറിപ്പോയെന്നാണ് ബാലകൈരളി ഭ്രമിച്ചുവരാനായത്. ഇപ്രകാരം അവർ അസ്വസ്ഥരായി സംസ്കൃതത്തെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ പ്രീതിക്കായി ഏതുതരം ത്യാഗങ്ങളെ ചെയ്യുന്നതിനും ഭരണിയതനസരിച്ച് അവളെ വെടിപിടിച്ചിരിക്കുന്നതായി മണിപ്രവാളമന്ത്രികന്മാർ വാളിളക്കിക്കൊണ്ടു് ആഞ്ഞടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ സാഹസികന്മാരുടെ ക്ഷിപ്രഹസ്തങ്ങളെ തടയാൻ അന്നാതം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വധവും ലയവും സംസ്കൃതത്തിൽ സായുജ്യവും സമ്പൂർണ്ണമായി പോയെന്നുവന്നാൽ, ജാതകവശാലുള്ള തന്റെ ആയുർബലവും സഹായത്യാഗത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരുന്ന ഘോരമാഹാത്മ്യവ്യാനിമിത്തം ആയിരിക്കാം, അവർ പുതിയ ജീവനോടെ പ്രത്യാവിർഭവിക്കുവാൻ ചെയ്യുന്നത്. ഇത്ര വലിയ തറവാട്ടിൽ പിറന്ന കേരളത്തിലെ കൊടുന്തമിഴ് ഇപ്രകാരം ഒറ്റത്തട്ടിൽ സംസ്കൃതഗീതിൽ ശബ്ദഭ്രമിച്ചുവെന്ന് നിപതിക്കുന്നില്ല കാരണം എന്ത്? ചരിത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഇതിനു മറുപടി പറയാനില്ല. കേരളീയർക്കു മറ്റൊരു മിഴിമോട്ടുള്ള സംസ്കൃതത്തിനു വിചാരവും, സംസ്കൃതഭാഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിനു് സൗകര്യവും സിദ്ധിക്കുമല്ലാതെ ഇത് ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചത്. പ്രമാണമുഖ്യവും, സുഖസൗകര്യവും, ഉദാസീനതയും, ദേഹദൈർബ്ബ്യവും, ഇഷ്ടാഭ്യർത്ഥനം നവസൗകര്യവും, കേരളീയർക്കു് എന്നപോ

ലെ അവരുടെ ഭാഷയ്ക്കും കാലക്രമത്തിൽ കടന്നുകൂടി. “കരൈ നാടക”മാകുന്ന കർണ്ണാടകത്തിനു തെക്കേ കന്യാകുമാരിയോളം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതും, സഹൃദയപംക്തികളാൽ പൂർവ്വദേശങ്ങളിൽ യിന്നും തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതുമായ “കരൈ അളം” ആയിരിക്കണം അനന്തര ‘കേരള’മായ് വന്നത്. സമുദ്രജലം “അളം” ആയി ഇടയ്ക്കു കേറിക്കിടക്കുന്ന ഈ കരയിൽ താമസിക്കുന്നവരുടെ ദേഹപ്രകൃതിയിൽ കാലക്രമേണ സംഭവിക്കുന്ന ഭേദഗതികൾക്കു പ്രത്യേകം ദൃഷ്ടാന്തം എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുവരുമില്ല. മനശ്ശരീരങ്ങൾക്കും പരിസരങ്ങൾക്കും സംഭവിക്കുന്ന ഭേദഗതി അനുസരിച്ച് ഭാഷയ്ക്കും വേഷ്യപ്പകർച്ച വരാതിരിക്കാൻ നിർവ്യാഹരിമില്ലല്ലോ. പണ്ടിതസംഭവമെന്നായ രാജരാജ ചർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ നിർണ്ണയപ്രകാരം തമിഴിൽനിന്നും കൈരളിക്കു വന്നിട്ടുള്ള ഭേദഗതികൾ ഇപ്രകാരമാകുന്നു. (1) അനാനാസികാതിപ്രസരം (2) തചശ്ലോപമർദ്ദം (3) സ്വരസംവരണം (4) വൃക്ഷയ്ക്കുദേഹനിരസം (5) ഖിലോപസംഗ്രഹം (6) അംഗഭംഗം. അനാനാസികങ്ങളോടു ചേർന്നുവരുന്ന വരാക്ഷരങ്ങളേയും അനാനാസികമായി ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ ശ്രമക്കൊടുവുണ്ട്. മാങ്കാത് മാങ്ങായായും, കഞ്ചി കഞ്ഞിയായും, നെഞ്ചു നെഞ്ഞായും, പഞ്ചു പഞ്ഞായും ഭേദപ്പെടുന്നതു നോക്കുക. ഗാംഭീര്യത്തിന് അല്പം കറവുണ്ടെങ്കിലും ഒരു രസികതപരമായകൂടി അതിൽ ഉണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവതെ നിർവ്യാഹരം ഇല്ല. തമിഴിൽ ഐകാരത്തിലും ഉകാരത്തിന്റെ ഒരു ഛായഭേദത്തിലും അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ധർമ്മം ഉണ്ട്. ഈവക പദങ്ങളെ മലയാളി ഉച്ചരിക്കുന്നതു സൂക്ഷിച്ചാൽ ശ്രമമവെമുഖ്യം വെട്ടുന്നു കണ്ടുപടിക്കാം. മറലൈ, മറൈഴ്, പാറൈഴ്, ആറൈ, തറലൈ, ഈ പദങ്ങളിലെ, ല,ഴ്, ന ഈ അക്ഷരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു കേൾക്കുന്ന ‘യ്’ എന്ന ശബ്ദം ഉച്ചരിക്കുവതെ കഴികയില്ലെന്നാണ് ഇവിടെയെന്തെ തീർണ്ണസം. പക്ഷേ സ്വരംപരമാകയാൽ, പ്രത്യയം ചേർ

രക്ഷയോ ചെയ്യുമ്പോൾ പുതുപ്പലിൽ പ്രാക്തനബീജംപോലെ
 യകാരം ജീവിച്ചു തല പൊക്കുന്നതു കാണാം. മഴയ്ക്കും, മഴയുണ്ടു,
 ആനയില്ല ഇത്യാദികൾ സൃഷ്ടിക്കുക. ഇപ്രകാരം യകാരമേ
 ണം കഴിച്ചുട്ടു ശുദ്ധംകാരംപോലെ അധസാനിക്കുന്ന പദ
 ണ്ങളുടെ അന്ത്യസ്വരം താലച്ചുണ്ടാകാമെന്നാണ് വെച്ചിട്ടുള്ള
 ത്. ഈ അകാരത്തേയും താലച്ചുസ്വരങ്ങളേയും തുടർന്നു ത
 വർഗ്ഗവർണ്ണങ്ങൾ പരമ്പരയോടെ അവയെ താവാട്ടുമാമുൽ അനു
 സരിച്ചു ശരിയായി ഉച്ചരിക്കാതെ കൊഞ്ചലായി കൺതുങ്ങളെ
 പ്പോലെ ചവർഗ്ഗമാക്കി ഉച്ചരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇതും തള്ളിക്കും താ
 വാട്ടുകുട്ടർക്കും തീരെ പിടിച്ചിട്ടില്ല. താനോന്നിയാണെന്നു പ
 റത്തു് അവർ തള്ളിക്കളഞ്ഞാലും തന്നെ സംസാരിക്കുകയും ക
 ലിത്തരത്തിനും അതു് കേണതുകൊണ്ടു് ഉപേക്ഷിക്കരുതെന്നാ
 ണു് കൈരളി കണ്ടതു്. തമിഴിൽ അതു്, ഇതു്, മരണു്, കൊ
 ഴുതു്, കരകു് ഇത്യാദി ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ പദാന്തത്തിലെ ഉകാ
 രത്തിനുള്ള മേൽപലിവുകൊണ്ടു് അതിനെ ഇകാരത്തോടു ചർത്തി
 അടുപ്പിക്കാനായി. സ്വരശാസ്ത്രത്തെ നെഞ്ചിലും തൊണ്ടയിലും
 കെട്ടിനിറത്തി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നതു് തന്നെ സുകാരകളേബരത്തി
 നും സുഖാസക്തിക്കും ദുസ്സഹവും അനാവശ്യവും ആണെന്നു
 ണന്നു് ബാലകൈരളി കലശലായി ശ്രോധിച്ചിരിക്കാം. അപ്പോൾ
 സ്വരശാസ്ത്രം താരകബ്രഹ്മത്തെ കാണാനായി മേല്പോട്ടു ചെന്നു
 തിന്നപകരം സംസാരിക്കുന്നതുകലമായി കീഴ്പ്പോട്ടു നേരക്കി പ
 റത്തിറങ്ങി പോയ്ക്കുളഞ്ഞതായിരിക്കാം, അതു്, ഇതു്, മരണു്, ക
 രണ്ടു് ഈ പദങ്ങൾക്കൊടുവിൽ കേൾക്കുന്ന സംവൃതകാരമാ
 യി പരിണമിച്ചതു്. ചില മഹമ്മദീയമലയാളത്തിൽ ഇന്നും
 കേൾക്കുന്ന “എതു്! പിടിച്ചു്, കൊടുതു്, എന്നു ശബ്ദങ്ങളി
 ലെ അന്ത്യസ്വരം ദ്രുതപ്രതിമിതം സ്വന്തമായിട്ടു ഭാഷ ഗണി
 ച്ചിട്ടില്ല. തമിഴിലെ പൂർണ്ണക്രിയക്കാരണമായി കെട്ടുപ്രകാരം
 പോലെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പുനഃപ്രത്യയങ്ങളേയും ഭാ

ഈയോഷി ഭാരമാണെന്നു വെച്ചുപേക്ഷിക്കയാൽ അപ്പുണ്ണക്രിയയെ വേർതിരിച്ചറിവാനും സംവൃതലക്ഷണം നല്ലവണ്ണം ഉപകരിച്ചു. ഇവിടെ ശ്രമക്കുറവിനായുള്ള ശ്രമത്തെ ഭാഗ്യം വരിപ്പുണ്ണമായി അനുഗ്രഹിക്കയാണുണ്ടായത്. അംഗഭംഗം എന്നു ആരാമതായി പറയുന്ന സാഹസക്രിയയ്ക്കു് അവളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും അവളുടെ ശ്രമമെല്ലാമുപയോഗം സുശ്രവതാഭ്രമവും മാത്രമാണു്. താചാട്ടമുതലായ 'ഉടയ' 'ക്ക' എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളെ "ന്റെ" എന്നും "നു" എന്നും വിചക്ഷണപ്പെടുത്താൻ അവൾക്കു് തോന്നിയ ശുഷ്കവൈയാകരണനീതികളെ എടുത്തു സവിസ്മരം പ്രതിപാദിക്കണമെന്നില്ല. നിവൃത്തിയുള്ളടത്തല്ലാം 'ഉടെ'യ്ക്കുപകരം "ന്റെ"യും, 'ക്ക'വിനപകരം 'നു'വും ചേർന്നതു് എത്രമാത്രം ഭാരക്കുറവും ശ്രമമധുരവും ആണെന്നു മാത്രം വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ മതിയാകുന്നതാണു്. മത്തുകു, മനസ്സുകു, കഴുത്തുകു, എന്നും മരത്തിനടയ, മനസ്സിനടയ, കഴുത്തിനടയ, എന്നും മറ്റും വെച്ചുകെട്ടി വാലുംതലയും മുറുക്കി പരാക്രമപ്രഭാവത്തോടെ ചാടിവീഴാൻ ഉതകുന്ന ഉഗ്രപ്രകൃതമല്ല മലയാളദേശവാസുത്താൽ കൊടുന്തമിഴിനുള്ളവായതു്. പ്രശാന്തതയും സുഖസന്തുഷ്ടിയും ഭർത്തൃലാളനാലോലവും ആയ സൈപരജീവിതത്തിൽ ഭാഷായോഷിയ്ക്കു് അബലാഭുഷണങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾതന്നെ ക്രമമായി രൂപീകരിച്ചു. 'പോകവേണ്ടും, ചെയ്യവേണ്ടും, എന്നിങ്ങിനെ വിധായകപ്രകാരം ഘോഷിക്കുന്ന കൊടുന്തമിഴു പോകവേണം, ചെയ്യവേണം എന്നും, അനന്തരം പോകേണം, ചെയ്യേണം എന്നും, ഒടുവിൽ പോകണം, ചെയ്യണം, എന്നും സംഗ്രഹിച്ചതിന്റെ കാരണവും ഇവിടെ സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. ഖിലോപസംഗ്രഹം എന്ന അഞ്ചാമത്തെ പായിൻറിനു് വ്യവസ്ഥയില്ലായ്മ, മാത്രഭാഷയുടെ വർത്തമാനഗതിയെക്കുറിച്ചറിവില്ലായ്മ, സ്പഷ്ടാംബർത്തനത്തിനുള്ള കൌതുകം, ഇവയാണു് കാരണമായിനില്ക്കുന്നതു്.

കൊടുത്തതിനോടുകൂടി തമിഴ്നാട്ടിൽ കേരളത്തിൽ കടന്നു ചെന്നു
 യാത്രകൾ മാത്രമേയുള്ളൂ ഇപ്രകാരം വിശ്വാസപ്പെടുത്തി സംസ്കൃത
 സംഗ്രഹങ്ങളിൽ വർത്തമാനകാലലക്ഷണങ്ങളെ പ്രാദർഭവി
 പ്പിച്ചത് രസകരമായ ഒരു ചരിത്രരചനയാകുന്നു. കൊടുത്തതിനോടുകൂടി
 ഭാഷിച്ചുവന്ന മറ്റൊന്നുകളിൽ സംസ്കൃതവില്ലാപം ഇതുപോലെയാ
 നെന്ന സമുദായമായി ഉണ്ടായിട്ടും ഇത്രമാത്രം പ്രബലമായി ഫലിച്ചി
 ട്ടില്ല. സംസ്കൃതനേതാക്കളായ ആയുർവ്വേദങ്ങൾ കേരളീയരുമാ
 യി ചെയ്ത സംസ്കൃത മറ്റൊന്നുകളായി നടത്തിയതിൽനിന്നും
 വളരെ... ഭേദപ്പെട്ടതും, ഗാഢതരവും ആയ ഒരു രീതിയിൽ ആ
 യിരിക്കണം. അത് അപ്രകാരമാണുതാനും. മലയാളവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ
 ഈ ഭൂമിയിൽ മതഭരണവും രാജഭരണവും മാത്രമല്ല കുടുംബഭര
 ണവും സ്വീകരിച്ചു. കേരളീയമഹികളെ ഭാഷ്യമായി സ്വീ
 കരിക്കുന്നതു കേരളവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു പതിവായിത്തീർന്നു. മറ്റൊരേ
 ശങ്ങളിലാകട്ടെ ദ്രാവിഡവനിതകളെ വ്യാഖ്യാനം പരിഗ്രഹി
 ക്കുന്നതു ആഭിജാത്യത്തിനു ഹാനികരമായ ഒരു അസദാചാരമാ
 ണെന്നിരിക്കേ ഇവിടെ ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചതിനു് ഒരു പ്രത്യേ
 കകാരണംകൂടാതിരിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. വിഷയാസക്തചിന്ത
 കായതിനാലാണെന്നുമാത്രം സമുദാനം പറഞ്ഞാൽ മതിയാകയി
 ല്ല. സ്വവർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാൾമാത്രം വേളികഴിക്കുകയും, മറ്റുള്ളവർ അ
 ന്വയർഗ്ഗങ്ങളെ സമ്പാദിക്കാനായി സംബന്ധത്തിനൊരു
 ണ്ടി “സ്തോക”വൃത്തി അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതനുസരിച്ച് മ
 ലയാളദ്രാവിഡർ മതമക്കത്തായം സ്വീകരിക്കുകയും, മറ്റൊന്നായ
 വിവാഹം വേണ്ടെന്നുവെക്കുകയും ചെയ്യുകയുള്ളതു കൂടി യോജിപ്പി
 ച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇവർ രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിൽ ഒരന്യോന്യമല്ലാത്ത
 യു ഒരു ഉടമ്പടിയാലോ, അഥവാ രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും ശക്തിയെ
 അതിക്രമിച്ചു നിന്ന ഒരു ആവശ്യത്താലോ അപ്രകാരം സംഭവി
 ച്ചതാണെന്നു വിചാരിച്ചാണു തരമുള്ള. പരസ്പരസമ്മതപ്രകാ
 രമുള്ള ഉടമ്പടിയാണെന്നിൽ അതിൽ ഉഭയകക്ഷികളുടെയും കാർഷ്യം

ഒന്നുപോലെ നോക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ദ്രാവിഡസ്പീകളെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭയപ്പെടാതെക്കൊണ്ടെന്നും, ബ്രാഹ്മണസ്പീകളെ അന്യപുരുഷൻ ഭരിക്കുവേണ്ടും പാടില്ലെന്നും, സ്വവർഗ്ഗത്തിൽ സ്പീകർ ഒരു പുരുഷൻ വീതം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽതന്നെയും അദ്ദേഹം ഹിന്ദുവായി സ്വവർഗ്ഗത്തിൽതന്നെ ഒരു പുരുഷൻ അതേ കും ബ്രാഹ്മണികളെ വേട്ടെങ്കോളട്ടെ എന്നും ചെയ്തിട്ടുള്ള ചട്ടം നോക്കുമ്പോൾ, ഉടമ്പടിക്കു സമഭാരം കാണാത്തപോൾ അതിനു സാധ്യതം പോരാത്തതാണ്. ബ്രാഹ്മണരുടെ ശക്തി നീമിത്തം ദ്രാവിഡരെ നിർബ്ബാധിച്ചു സമ്മതിപ്പിച്ചതാണെന്നു വെണ്ണാനും പാടില്ലാത്തവണ്ണം നായന്മാരുടെ രണ്ടു രൂപവും സ്വാതന്ത്ര്യമേയും രാജാധികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനായി പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന “അരന്മാർ” മുതലായ സംഘങ്ങളും ബാധകമായിരിക്കുന്നു. കൈശാലന്മാർ വെട്ടിച്ചുകളഞ്ഞതാണെന്നു വെച്ചാൽ, പിന്നും പൊട്ടണം കേട്ടാൽ ചിരിക്കരുതെന്നുള്ള ഇവ വഞ്ചന കണ്ടുപിടിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം അവർ ബുദ്ധിമുട്ടിനാശമായിരുന്നു എന്നു കല്പിക്കേണ്ടിവരും. ഇതു ശരിയല്ല. ഭായ്പുത്രസമേതരായി ഗൃഹസ്ഥജീവിതം നയിക്കാനുള്ള ആയുസ്സുപ്രകാരം മുഴുവൻ ഒന്നാടെ ഒരു നാട്ടു ഭട്ടക്കു ഒഴിഞ്ഞു വിടാൻമാത്രം കേരളബ്രാഹ്മണർ ഒരേരേതത്തരയും പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിച്ചതാണെങ്കിൽ അതു ഇതിലും അവിശ്വസനീയമായ വിസ്തൃതപരതലിലേക്കു ബുദ്ധിയെ ഉന്നയിക്കുന്നു. കേരളദ്രാവിഡർ അക്കാലത്തു വിചാഹനിയമസുഖം അറിയുന്ന കിരാതസഹവർത്തികളായിരുന്നു എന്നു കരുതുന്നതും തൃശ്ശിസഹായം അവരുടെ കടുംബസംരക്ഷയെ ഇതരദ്രാവിഡർ പൂർവ്വഭാവവും ഭാവ്യത്വസുഖവും സർവ്വമായി അനുവർത്തിച്ചു വരവേ നമ്മുടെ കേരളചാരികളായ സോദരർ മാത്രം ഈ പരിഷ്കരണിയമാ അറിയുന്നതു് അജ്ഞതയുടെ ഏതു പടിയിൽ ചേർക്കാവുന്ന അന്ധതാമിശ്രമാണെന്നു ഹിപ്പുറൻപോലും തീർച്ചയാ

മില്ല. ഇവരിൽ അല്പം ചിലർ എങ്കിലും ഇതനസരിച്ചിരുന്നാൽ മതിയായിരുന്നു. അതും കണ്ടെന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണഭേദോക്തിയിൽ സുബ്ധബുദ്ധികളായ നാട്ടുവാഴികളുടെ കടംക്രൂരശാസനയാലാണെന്നു വിധിച്ചാൽ, ഇതു ഭയന്നു ഭേദോക്തരം പോയ വല്ല മലയാളദ്രാവിഡകുടുംബങ്ങളുടേയും കഥ കേൾവിയിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ചരിത്രരേഖകൾ ഇതിനെ അനുകൂലിക്കുന്നുമില്ല. ആ കല്പനയുടെ എല്ലാംകൂടി വിചാരിച്ചുനോക്കിയാൽ ഉന്മേലകുടുംബങ്ങളുടേയും ശക്തിയെ കവിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഒരു തൃതീയാലടകത്തിന്റെ പ്രാദർഭാവാം അവശ്യകരണീയമായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്രമാത്രം ബുദ്ധിപൂർവ്വം പരവഞ്ചനചെയ്തിട്ട് അതിന്റെ പ്രതിഫലതത്താലുത്ഭവിക്കുന്ന ആത്മചഞ്ചനയുടെ അവശ്യഫലമായി മലയാളബ്രാഹ്മണർതന്നെ സ്വസഹോദരികളായ കലകന്യകകളെ രജസപലയാകുന്നതുചെയ്യും, ഫേ! ജരംയാകുന്നതുചെയ്യും, ഭാവത്യജീവിതത്തിനു വഴി കൊടുക്കാതെ നിലവെറുപ്പിച്ചുഴിക്കൊല്ലം ചെയ്തു വളർത്തേൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുമോ? സ്വന്തം ഗൃത്തിൽ ഒരു കളത്രം തന്നെ ശല്യമെന്നു ചെയ്ത് വർഗ്ഗാന്തരത്തിൽനിന്നും പരിഗ്രഹസംഗ്രഹം ചെയ്യുന്ന കൂട്ടരിമിക്കേ, അവരിൽ അഗ്രജന്മാർ മാത്രം എത്രയെങ്കിലും സ്വപർഗ്ഗകന്യകകളെ ശയ്യാമക്കണംപോലെ സമ്പാദിച്ചുവെച്ചുകാർയാൽ സന്നദ്ധരായിരിക്കുമോ? കേരളബ്രാഹ്മണരിൽതന്നെ “അമ്മാമ്മന്മാർ” എന്നൊരു കൂട്ടർ ഇന്നും ഭാഗീനേയക്രമത്തിൽ ദായമയ്ക്കുവെച്ചു കൊണ്ടിരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടോ? ഇതൊന്നും സ്വാഭാവികമല്ല. ഇതൊന്നും യുക്തിക്കും നടപ്പിന്നും കേട്ടൊചിന്നും ചേരുന്നമില്ല. അതിനാൽ ‘നാമോവാകം’ ചെയ്തി കേരളീയർ ഭട്ടക്കു, അല്ല ലോകം ഭട്ടക്കു, ശ്രവണമാത്രത്തിൽ കൂസിച്ചുപിറക്കുന്ന നാമപ്രഭാവത്തോടുകൂടിയ സാക്ഷാൽ ഭക്തവരാമൻ-ശ്രീപരശുരാമൻതന്നെ—ചെയ്യ നിശ്ചയചിന്തിയാണെന്നു് ഐതിഹ്യങ്ങളും ഭേദാപ്രമാണങ്ങളും റഷ്ട്രശിഷ്ടങ്ങളുംകൂടി ബോധിക്കുന്ന ശ്രുതിയെ സ

അതിമാനോഹരമായ തപശ്ശക്തിയുടെ സ്തോരകമായി അറിവുള്ള ജനങ്ങൾ ഇന്നും ആ പേർ പഠഞ്ഞുവരുന്നതായിരിക്കണം. പൌരണികർ സമുദ്രത്തിൽനിന്നുയർന്ന ഭൂമിയെ ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജലം ക്ഷോഭിക്കുന്നതും ഭൂമി കമ്പിക്കുന്നതും ധൂലിയും ജപലയും ജലത്തെ വകഞ്ഞുകൊണ്ടുയർന്നുവരുന്നതും പിന്നാലെ ഭൂമി ദൃശ്യമാകുന്നതും കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ ചിലേടത്തു ശരിയായി വാസ്തുചത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നു. സമുദ്രഗർഭമായിക്കിടന്ന ഭൂപ്രദേശത്തെ കുത്തിപ്പൊക്കിയതു പ്രകൃതിശക്തികൾ തന്നെ. എന്നാൽ, ആ പ്രകൃതിശക്തികളെ സേച്ഛപോലെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ അധികൃതൻ ആയതിനലോന്നം ദ്രാഗ്വരമാൻ ഭഗവദ്ഭക്തനുമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടതും, കേരളാധിപതിയായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതും. അദ്ദേഹം സഭൂമിയിൽ വിധിവിഹിതകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനായി പലപ്പോഴും ബ്രാഹ്മണാദി പലജാതിക്കാരെയും കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിച്ചിരിക്കാം. അവരുടെ രക്ഷക്കായി രാജാക്കന്മാരെയും വഴിച്ചിരിക്കാം. പിന്നെയും പിന്നെയും പ്രളയം ഉണ്ടാകയും, പിന്നെയും പിന്നെയും ഭൂമി ഉയരുകയും അല്ലെങ്കിൽ ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കാം. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു്, ഒരു പുരാണത്തിൽ കാണുന്ന ഉലാരണകർമ്മം അന്യപുരാണത്തിൽ ഭിന്നരീതിയായി വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ടോ ഭൗതികശാസ്ത്രവാദികൾ എത്രവാദം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടോ പുരാവൃത്തങ്ങളെ നിരൂകരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. അവയെ ഗ്രഹിച്ചു യുക്തികൊണ്ടു യോജിപ്പിച്ചാൽമാത്രം മതി. ശ്രീപരമഹർഷൻ്റെ അദ്ധ്യായം 6-ാമത്തേതായ ചാക്ഷുഷമന്വന്തരാവസാനത്തിലാണ്, യോഗസിലനാകയാൽ അദ്ദേഹം ഈ 7-ാമത്തെ മന്വന്തരത്തിലും തപസ്സുചെയ്തു അമസിപ്പിക്കുന്നതായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞുപോയ 27 യുഗകാലങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കാവുന്നതുപോലെ ഇക്കലിയുഗാരംഭത്തിൽ സംഭവിച്ച പ്രളയത്തിനുശേഷവും,

ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരിക്കാം. സംസ്കൃതത്തിന് അക്കാലത്തും അതിനു ഇപ്പോഴുള്ള വ്യാകരണവ്യവസ്ഥകൾ എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം എന്നതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായി കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ സംസ്കൃതവും കാശ്മീരബ്രാഹ്മണരുടെ സംസ്കൃതവും ഇന്ന് ഒന്നായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. തമിഴിനപ്പോൾ വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വേണം ന്യായമായി ഊഹിക്കാൻ. അല്ലെങ്കിൽ ദേശഭേദംകൊണ്ടു ഭേദപ്പെട്ട കൊടുന്തുമിഴികൾ കണ്ണാടകം തെലുങ്കു തുളു മുതലായ ഭിന്നഭാഷകളായിത്തന്നെ പിരിഞ്ഞു പോകാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. നമ്മുടെ മലയാളവും അപ്രകാരംതന്നെ പക്ഷേ അതിന് ഒരു കാരണംകൂടി അധികം പാഠപുസ്തകങ്ങളോടു കൂടി തമിഴിനു സ്വന്തമായി അപ്പോൾ അക്ഷരവും ലിപിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും വെച്ചുകൊള്ളുന്നതാണ് ഉത്തമം. കേരളബ്രാഹ്മണർ രക്ഷാപുരുഷൻമൂലം രാജ്യഭാരം ചെയ്യുവന്നകാലത്തു് മലയാളദ്രാവിഡർ സർവ്വപ്രകാരേണയും അവരോടു യോജിച്ച് അവർക്കുവേണ്ടസഹായങ്ങൾ എല്ലാം ചെയ്യുവന്നു. പകരമായി കൃഷി കൈക്കൊണ്ടാഴിയിൽ ആയുധാഭ്യാസം ഇവയിൽ എല്ലാം ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം നൽകുന്നതിൽ അധരം ജാഗ്രതകന്മാർ ആയിരുന്നു. ജനാനത്തിന്റെ ആവശ്യത്താൽ ദ്രാവിഡർ കുടുംബ സംസ്കൃതവും പഠിച്ചതുടങ്ങി. ലൌകികനട്ടവടികൾക്കായി നമ്പൂതിരിമാർ നാടോടിത്തമിഴും പഠിച്ചതുടങ്ങി. സംസ്കൃതത്തിലെ ഗ്രന്ഥാക്ഷരമാലയിൽനിന്നും മറ്റൊരു വിദേശഭാഷാലിപിയിൽനിന്നും തമിഴുവാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കാനാവശ്യമുള്ളവയെ ദ്രാവിഡർ പെറക്കിയെടുത്തതായി വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. തമിഴ് വൈയാകരണി തോൽകാപ്പർ ഭവനദി ഇവർ ക്രിസ്തുപുണ്യം ദ്വാരകതകത്തിലോ അതിനുമേലോ ജീവിച്ചതായി കാണുന്നു. രക്ഷാപുരുഷൻമാർ വാഴുകഴിഞ്ഞു് ക്ഷത്രിയജാക്കന്മാരെ പന്തീരാണ്ടു കാലത്തേക്കു് അവരോടിച്ചു കൊണ്ടുപരാൻ ആദ്യമായി പുറപ്പെട്ടതു് "ഭജിച്ചു സംജാത പോയി" എന്ന കലിസംഖ്യയാൽ തിർത്തു

ശിക്ഷിച്ചുള്ള ഒരു ദിവസമാണെന്നു കാണുന്നു. ഇതു കല്പവും 3033-ൽ ആണെന്നു കണക്കാക്കാം. ഇക്കാലം ഉത്തരഭാഗങ്ങളിൽ അഗ്നിവംശരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രബല്യമായിരുന്നു. ഒരു പത്തുവർഷം കഴിഞ്ഞാൽ വിക്രമാബ്ദകാലമായി. ഇതിനിടക്കു കേരളഭാഗങ്ങളിൽ രക്ഷാപുരുഷന്റെയും അവരോധിച്ചെടുത്ത പെരുമാക്കന്മാരുടേയും അധികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനായി ആദ്യം 4-ം പിന്നീടു 8-ം ജനപ്രതിനിധികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ തലവനായ ഇവരെ 'തലൈയർ' എന്നും, "തലൈയർ" എന്നും രണ്ടുവിധത്തിൽ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. വടക്കൻ യകാമാഗമത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തി "തലൈയർതിരി" എന്നും, "തലൈയാതിരി" എന്നും, ഒടുക്കം "തളിയാതിരി" എന്നും ആക്കിത്തീർത്തു. തെക്കുകൊടു വകാമാഗമത്തെ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു ഭാഗലോപവും ചെയ്തു "തളിയാ"യെന്നാക്കിയതു രാമയുർഭളയാ ചേലുത്തമ്പിഭളയാ എന്ന വർത്തമാനകാലനേതാക്കളിൽകൂടി ഉദ്യോഗപ്പേരായി ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. ഈ പേരിന്റെ ചരിത്രംതന്നെ അന്നത്തെ വ്യാകരണവ്യവസ്ഥയില്ലാത്ത കൊടുന്തമിഴിന്റെ കൂലംകുത്തിയൊലിക്കുന്ന കുടിലഗതിയേയും ദൃശ്യപ്രയോഗങ്ങളേയും വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. അവരോധിച്ചവരുടേയും പെരുമാക്കന്മാർ തമിഴകത്തു പാർത്തവരായാൽ അവർക്കു തമിഴിനോടു കുറുകുട്ടി ആഭിമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. നാട്ടുകാരുടെ കാർഷ്ഠങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അതിന്റെ ആവശ്യം അപരിത്യാജ്യംതന്നെയാണല്ലോ. അവരുടെ കാലത്തു രാജശാസനങ്ങൾ തമിഴിൽ ധാരാളമായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കേരളപരിത്രാപേയംകന്മാർ അമൃലുരത്തംപോലെ രണ്ടുനൂറു തദ്ദേശാസനങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടി പരസ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം തമിഴിൽ ഗ്രന്ഥാക്ഷരലിപി കളോടുകൂടിയ വട്ടെഴുത്തുതന്നെയാകയാൽ അന്നത്തെ നാട്ടുഭാഷ എന്താണെന്നും എത്രമാത്രം പരിഷ്കൃതവ്യവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചി

രന്നു എന്നും അവ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ വിവരിച്ച കാണാവുന്ന പ്രഗമശാസനത്തിൽ 'സ്വപന്ദിശ്രീ' കൊഗൊന്നെമ കൊണ്ടാൻ കെശ്രീ പാർക്കരഇരവിവർമ്മൻ എന്നാണ് ആദ്യവചകം. ഇപ്പോൾ തമിഴുക്കുരമായി സ്ഥിരപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവളു പുറമെ സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾ ഇതിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും, അവയെ ആചര്യമുള്ളിടത്തെല്ലാം സംസ്കൃതരീതിയിൽതന്നെ ഉപയോഗിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നു കാണാം. സ്വപന്ദിശ്രീ, ഉച്ചരിക്കാനും എഴുതാനും കഴിയുന്ന ചർ "ഭാസ്സോ" ശബ്ദത്തെ അപ്രകാരംതന്നെ എഴുതാനും ഉച്ചരിക്കാനും മുതിരാത്തതു് ഇതിനു ഹേതുവുമാണ്. 'കൊഗൊന്നെമകൊണ്ടാൻകൊ' എന്നതിലെ 'ഗൊന്നെമ' "കോയ്മ"യാണെന്നും, ഉച്ചാരണത്തിൽ വാദത്തെ മുദ്രയാക്കുന്നതു് വാമൊഴിയിൽ സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാമെങ്കിലും വരമാഴിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയതു, ശബ്ദത്തെ കേരിച്ചു വ്യാകരണസംബന്ധമായ നിബന്ധനയില്ലാതെ കേൾക്കുന്ന രീതിക്ക് എഴുതുന്ന നിരകതരഹിതമായ ഭാഷാഘട്ടത്തെ ദ്രോതിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നും, അപ്പോൾ സ്വന്തമല്ലാത്ത ലിപികളും വർണ്ണങ്ങളുംകൊണ്ടു തമിഴിനെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട കാലമായിരുന്നു എന്നും തെളിയുന്നു. ഇതിൽതന്നെ "ചെക്കോൽ" എന്ന പദത്തിനു "സെൻഗോൽ" എന്നു് എഴുതിക്കാണുന്നതും "ഇപ്പടി അറിവേൻ" എന്നതിനു "ഇപ്പരി അറിവേൻ" എന്നു ലിപി ചേർത്തിട്ടുള്ളതും കാണാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്കൃത തമിഴിൽ സ്വന്തമെന്നു വെച്ചിട്ടുള്ള 'ചെങ്ങോൽ' എന്ന് അക്ഷരങ്ങളാൽ എഴുതാതെ സ്വന്തമല്ലാത്ത സെ-ഗോ-എന്ന സംസ്കൃത വർണ്ണങ്ങളെ പിടിച്ചു പദത്തെ അത്രാലമാക്കണമെങ്കിൽ അക്കാലത്തു് ആ ഭാഷയ്ക്കു വണ്ണനിർണ്ണയം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നു അനുമാനിക്കാനാണു വഴികാണുന്നതു്. രണ്ടാമത്തെ ശാസനത്തിൽ "മകൊതയർപട്ടണ" എന്ന് എഴുതുന്നതിനു "മകൊ തൈർപട്ടൺ" എന്നു കാണുന്നതു്, 'ചെയ്' എന്ന സ്വരവും 'യ' എന്നു

വ്യഞ്ജനവും തിരിച്ചറിയാതെ ശബ്ദത്തെ എത്രധിധവും പ്രതിബിംബിക്കണം എന്നുമാത്രം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നവരുടെ യന്ത്രനിർവ്വൃശേഷമായ പ്രകൃതിയായിരിക്കാതെ പാടുള്ള “അടിമക്കടുത്തോടും”, “അഴിയിയോടും” ഇവ കൂടാതെ ദ്വിമാത്ര ശാസനത്തിൽ ‘അയ്യനടികടികുടിയും’ (അയ്യനടികൾ തിരുവടിയും എന്നതിന്നു പകരം) എന്നല്ലാം കാണുന്ന സന്ധികാൽപ്പങ്ങൾ വർത്തമാനകാലവൈയാകരണിക്കു രൂപീകൃതമാ എന്നു അവർ ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നും തെളിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ അന്നത്തെ കേരളീയരുടെ തമിഴുതന്നെ വർത്തമാനകാലമലയാളത്തിന്റെ ഗർഭചിഹ്നങ്ങളെ വഹിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണുന്നതു വളരെ രസകരവുമാകുന്നു. “പിസോദിച്ചു” എന്നതിലെ “ച്ച” ‘അ’ വിനു പകരം വന്നതാണ്. “കോയിലകത്തിരുന്നരുളി” എന്നതിൽ ‘ന്ന’ ‘ന്ത’ വിന്റെ സ്ഥാനത്താണെന്നു ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ അന്നനാസികാരി പ്രസരം അല്പാല്പേ തുടങ്ങിയെന്നു കാണാം. ‘ഇരുനന്തരുളവേ’ എന്നു മുഴുവൻ പറയുന്നതിന്നു പകരം ‘ഇരുനന്തരുളി’ എന്നു ലോപിച്ചതു ഇക്കാലത്തെ ‘ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കേ’ ഇത്യാദികളിലെ തൻവിനയച്ചരൂപത്തെ അന്നും കൈകൊണ്ടിരുന്നതായി തെളിയിക്കുന്നു. ‘ഇരവികോർത്തനായ’, ‘നഗരത്തുക്കു കന്താവായ’, ഇവയിലെ ‘ആയ’ സാക്ഷാൽ തമിഴിലെ ‘ആകിയ’ ‘ആകിയ’ എന്ന രൂപങ്ങളെ വിട്ടിഴിഞ്ഞുപോയതും, പിന്നീടുണ്ടായ ഭാഷയുടെ മരയയെ അന്നുംകൊണ്ടിരുന്നതായി അറിയിക്കുന്നതും ആകുന്നു. എപ്പോൾപ്പെട്ടതിനും ‘അതിനടുത്ത’ ഈ പദങ്ങളിൽ കാണുന്ന ‘നു’ എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയം “കേ” എന്ന തമിഴുപ്രത്യയത്തെ അക്കാലത്തുതന്നെ തിരസ്കരിച്ചുതുടങ്ങിയതു കാണുമ്പോൾ ഓവിഭാഷാശിശ്രുവിന്റെ ജനനം സന്നിഹിതമായതുപോലെയും തോന്നിപ്പോകുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ശാസനത്തിൽ ‘ഐത്ത്’ എന്നും ‘ഐത്ത്വണ്ണവും’ എന്നും കാണുന്നതുപോലെ അന്യായം എന്നതിന്നു ‘അത്തായം’ എന്ന കൂടി പ്രയാഗിച്ചിട്ടുള്ളതു മാത്രമേ

യിലെ “നാൻ” “ഞാൻ” ആകുന്നതിനുപോലും ഒരുങ്ങിയിരുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തെയാണ് സമീക്ഷിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാം. അക്കാലത്തു ഭാഷയ്ക്കു പ്രാകരണംകൊണ്ടുള്ള വായ്പ്പുട്ടിടാത്തതുകൊണ്ടു കടിഞ്ഞാണൊര കൃതിരചോലയുടെ സൈപുരഗതിയെ തുടർന്നു വന്നതിനാലത്രേ കേരളീയക്കൊടുന്തമിഴിനു ഈ വ്യതിയാനം സാധിച്ചത്. തോൽകാപ്യരുടേയും ചേനനിയുടേയും പ്രാകരണനൂലിൽ അകപ്പെട്ട ഭാഷ ചെന്തമിഴിയെ പരദേശത്തു പാർത്തിരുന്നതായുള്ളു. അതു പിന്നീടുണ്ടായതാണതാനും. അതിനാൽ ആ ഭാഷയ്ക്കുള്ള സുവർണ്ണങ്ങൾ വ്യവസ്ഥപ്പെട്ടതും പരദേശത്തുവെച്ചുതന്നെയുയിരിക്കണം. ആയതു 14-ാമത്തെ ശൈലിവാക്യശതകത്തിലാണെന്നും കാണുന്നു. അക്ഷരമാലയും പ്രാകരണവും ഇല്ലാതിരുന്ന തമിഴു സംസ്കൃതം കണ്ടിട്ടാണ്, സംസ്കൃതത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണ്, ഈ പരിഷ്കൃതമുടവടിക്കളെ സഹീകരിച്ചതു എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തോൽകാപ്യന്തന്നെ ഐന്ദ്രപ്രാകരണം നോക്കിയാണുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു എന്നു കണ്ടുന്നതുകൊണ്ടു സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞന്മാരാണ് ദ്രാവിഡഭാഷയെ പരിഷ്കരിച്ചതെന്നും, അതിനുമുൻപു അതു വരമൊഴിയായി തീർന്നിട്ടില്ലെന്നും നിശ്ചയിക്കാം. ആയുന്മാർ ദ്രാവിഡരിൽനിന്നാണ് ടവർഗ്ഗം സമ്പാദിച്ചതെന്ന് ദ്രാവിഡഭാഷാപണ്ഡിതനായ തമ്പുരാൻ അവർകൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. വേദത്തിൽ കാണുന്ന ഈ വർണ്ണങ്ങൾ അന്യഭാഷയിൽനിന്നും ചെറുക്കിയെടുത്തു ഇടക്കു തിരുകിയതാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ വളരെപ്പേർ ഒരുങ്ങുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ‘ഠ’കാരത്തെ വാറിനെയടുത്തു “ൻഠ” വിലും, “ഠാ”വിലും സൂരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വർണ്ണവിശേഷം ‘സംസ്കൃതഗമനത്തിനുശേഷം തിരേഴുധാനം ചെയ്യുപോയതായ് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതിലും ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിനു വകയുണ്ടു്, കേരളീയരുടെ ഉച്ചാരണഭേദംകൊണ്ടു ഠ കാരത്തിലെ തീവ്രധ്വനിയോടുകൂടി ‘ഒൻഠു’ ‘കൻഠു’

‘എൻട്ട്’ എന്നു മറുപടിയർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ശബ്ദം ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു കണ്ടിട്ട് ന്ം, റം, കൂടി സംയോജിക്കുമ്പോൾ രാസയോഗത്താലെന്നപോലെ ഇടയ്ക്ക് അസ്പഷ്ടമായി സ്റ്റിരിച്ച് വീണ്ടും രവിന്റെ വരകിരണങ്ങളിൽ മങ്ങിപ്പോകുന്ന ആ ശബ്ദവിശേഷത്തെ സൂക്ഷിച്ചിട്ട്, ഉച്ചാരണം അവിടെവെച്ചു നിറത്തുകയും, അതിനപ്പുറമുള്ള മണ്ഡലകൃതി വേണ്ടെന്നുപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാൻ കേരളീയർ പ്രത്യേകവുമസനയുണ്ടായതു സംസ്കൃതസംസ്കൃതം കൊണ്ടാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. ഇപ്രകാരം ശ്രദ്ധിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതു പലപ്പോൾ ഒന്നും - കൻറം എൻറം എന്നു വന്നിട്ട് ‘ഒന്നും’, ‘കിന്നും’, ‘എന്നും’, എന്നു ശ്രദ്ധമലയാളപദങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നതു്. വർത്തമാനമലയാളത്തിന്റെ ഗർഭഭാവങ്ങളോടു കൂടിയ ഈ തമിഴ് കൊല്ലവർഷം 1000-ത്തോളം നിലനിന്നിരിക്കണം. താമ്രശാസനങ്ങൾ അതിനും മുൻപാണെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചരിത്രസംഭവങ്ങളെല്ലാം കാലംമാറിപ്പുറവാൻ പ്രത്യേകമായ സനയുള്ള സാഹസ്യമാർ താമ്രശാസനങ്ങൾക്ക് 8-ാമത്തെയോ 9-ാമത്തെയോ നൂറ്റാണ്ടു കല്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ചരിത്രബോധാധാരണമെന്നു നാം വെച്ചിട്ടുള്ള നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗണിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള കലിദിനസംഖ്യകളെനോക്കി നടക്കുന്നതിൽ വിരോധമില്ലല്ലോ. തന്റെമേൽ അന്യന്മാർ വന്നു മുട്ടാതിരിക്കാനായി കരുടൻ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന വിളക്കും നമുക്കു വെളിച്ചത്തിനുപകരിക്കുന്നതുപോലെ കഴിവുള്ളിടത്തു് ഇവയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു കൊള്ളാം. ഒടുവിലത്തെ പേരുമാൾ രാജ്യം വിഭജിച്ചുകൊടുത്ത കാലം “ഷോഡശശതകാലം” എന്നു കലിവാക്യത്താൽ കാണാവുന്നതാണ്. കല്പബ്ദം 3487-നു കൃഷ്ണബ്ദം 387 ആണെന്നും ഇതു കൊണ്ടു വിശദമാകുന്നു. ഇതിനുമുമ്പായിരിക്കണം താമ്രശാസനങ്ങൾ. അതിനുമേൽ ‘ആചാർയ്യാഗ്രഹേണ’ എന്നു ജയസ്മരണാൽ കാലനിർണ്ണയം ചെയ്തതു്

യ്ക്കിട്ടുള്ള കൊല്ലവർഷാരംഭംവരെയും തമിഴായിത്തന്നെ നാട്ടുഭാഷ നിലനിന്നിരിക്കണം. അതുകൊണ്ട് മലയാളാചാരങ്ങൾക്കു ശ്രീകങ്കരാചാര്യർ വ്യവസ്ഥചെയ്ത കൊല്ലവർഷാരംഭമായ 3926 കലിതന്നെ വർത്തമാനമലയാളത്തിന്റെ ജന്മകാലമായി സ്വീകരിക്കാം. എന്നാൽ അതു, മതാവിന്റെ സൂത്രപാനം ചെയ്യുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ മടിയിൽ കിടന്നിരുന്ന കാലമല്ലാം എഴുത്തുകുത്തുകൾ അമ്മയുടെ പേരിൽ അല്ലാതെ വരാൻ തരമില്ലല്ലോ. നിരണമഹാകവികളുടെ കാലത്തുകൂടിയും “ശ്രീവേദവ്യാസമഹർഷി അരുളിച്ചെയ്ത ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണത്തിൽ മദ്ധ്യമഭാഗത്തെ ഇതാ ഞാൻ തമിഴായ്കൊണ്ടറിയിക്കുന്നത്” എന്നാണ് രാമപ്പണിക്കരുടെ പുരാണപീഠികയിൽ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ളത്. ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യത്തിലും ആകവി സാർവ്വഭൗമൻ “ചെയ്യാനേവം ഭാഷയിനാമല” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അന്നത്തേഭാഷ—നാട്ടുഭാഷ—തമിഴാണെന്നുതന്നെ സകലരും സമ്മതിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. ഇക്കാലമായപ്പോൾ അതിനു പരദേശങ്ങളിൽ വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇവിടത്തെ വിദ്വാന്മാർ അറിവിനായി അവ പഠിച്ചിട്ടും ഉണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിലും നാട്ടിലെ ഭാഷ പണ്ടത്തെ തമിഴല്ലെന്നും ആളി മാറിപ്പോയി എന്നും അവർക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ അറിയാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. “മധ്യമഭാഗത്തെ” എന്നു തമിഴിയിൽ പറയേണ്ടതു ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ. ‘പ്രതിഗ്രാഹിക’യുടെ എപ്രകൃതമായി അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു, ‘ഞാൻ’ എന്ന ഉത്തമപുരുഷസർവ്വനാമം മലയാളിയെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള അടയാളക്കുറിയാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരാക്ഷേപവുമില്ല. “അറിയിക്കിൻറേൻ” എന്നതു ‘അറിയിക്കിൻറേൻ’ എന്നു കേൾപ്പോൾ ‘അറിയിക്കിന്നേൻ’ എന്നായിക്കഴിഞ്ഞു. ‘ക്കി’ ‘ക്കു’ വാകാത്തതു തമിഴിനെ പേടിച്ചിട്ടുതന്നെയായിരിക്കണം. അന്നത്തേ ഭാഷാകവികൾ

മാതൃസഹായ വ്യാകരണനിയമങ്ങളെ ഇരവൽ വാണിയും അ
 വകാശംപറഞ്ഞും ബാലക്കരളിയെ അണിയിക്കാൻ നിർബ്ബ
 സിച്ഛിതന്നതിനാൽ ആയിരിക്കാം വയസ്സു പത്തുത്തൊഴിട്ടും
 ഭാഷ അന്നും അംഗപഠനംസിലിക്കാത്ത ശിശുവിനെപ്പോ
 ലെതന്നെ മാതാവിന്റെ മടിയിൽ കിടന്നുകളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന
 ത്. എന്നാൽ ഭാഷയെ പുതിയ തേജസ്സും ഓജസ്സും ജനിക്കാനു
 ള്ള സംഗതികൾ മറ്റൊരുപരിധിക്ക് നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുതാനും.
 അതായിരിക്കണം ഭാഷയെ തമിഴിൽനിന്നും ശുദ്ധിചെയ്യു
 ള്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ച സഹായം ചെയ്യുതു്.

പരദേശങ്ങളിൽ സംസ്കൃതം പ്രാചീനഭാഷയെ തന്നിൽനി
 ന്നും അകറ്റിനിർത്തി അതിനെ തന്നോടടുപ്പിക്കാതെതന്നെ
 അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഇൻഡക്ഷൻ(Induction) എന്ന വി
 ദ്യാശക്തിനിയമപ്രകാരം തനിക്കുള്ളതുപോലാത്ത പരിഷ്കാരം
 അതിനും വരുത്തിക്കൊടുത്തു. കേരളത്തിലാകട്ടെ സംസ്കൃതം വ
 ഗ്ഗഭേദത്തെയും വർണ്ണഭേദത്തെയും ചക്കവക്കാരെ സാരപ്രസാ
 യുജ്യപദവികളാൽ പ്രാചീനഭാഷയെ അനുഗ്രഹിച്ചു കളയാതെ
 നന്നായിച്ചു. ഭക്തിസ്തോഹവിശ്വാസങ്ങളോടു കൂടിയ ഭാഷാ
 ഭർത്തനിയമത്തിൽ വർത്തിക്കുമ്പോൾ ആർദ്രപ്രാചീനർക്ക് അ
 സ്തോത്രം അടുത്തു പെരുമാറേണ്ടതായ ആചാര്യം ഭഴിച്ചുകൂടാത്ത
 തായ്യിരുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടുകൂട്ടരും അന്യഭാഷയിലെ ചില
 പദങ്ങൾതമിഴാചികളായും ക്രിയാവാചികളായുമുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ
 യാണ് ആദ്യമായി അഭ്യസിക്കുന്നതു്. പ്രത്യയങ്ങളെ തെറ്റാ
 കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ഭാഷയുടെ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനംകൊണ്ടു
 സാധ്യമാകുമുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് ആർദ്രന്മാർ പ്രാചീനഭാഷാച
 ണങ്ങൾ കൂട്ടിക്കലർത്തിയ സംസ്കൃതവും, പ്രാചീനർ സംസ്കൃതച
 ണങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത കൊടുത്തമിഴും സ്വീകരിച്ചിരിക്കണം. ര
 ണുകൂട്ടരും അന്യഭാഷാശബ്ദങ്ങളെ സ്വന്തഭാഷയെ യോജിക്കാത്ത
 കവണം ദൃഷ്ടിപ്പിച്ചായിരിക്കും ചേർക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പ്ര

കൃത്യം വർണ്ണസംഖ്യയിൽ കുറവുള്ള ദ്രാവിഡരായിരിക്കണം ഇക്കാര്യത്തിൽ അധികം വീഴ്ചവരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്കെല്ലാം തത്സമമുദാഹരിച്ചതിങ്ങിനെയായിരിക്കണം. പ്രത്യേകം ദ്രാവിഡശബ്ദങ്ങൾക്ക് സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തു വാചകങ്ങളാക്കിയ വൈകല്യഭാവമായിരിക്കണം പിന്നത്തെ മണിപ്രവാളത്തിന്മേലുള്ള മൂലമായിരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ തൽഭാവങ്ങളാക്കി തമിഴ് പ്രത്യയങ്ങളും ചേർത്ത് സംസാരിച്ച തുടങ്ങിയ നാട്ടുഭാഷയിൽ, ദ്രാവിഡചിഹ്നങ്ങൾ രസിച്ചതുടങ്ങിയത്, തമിഴുപദങ്ങളായിട്ടും കലാശിച്ചിരിക്കണം. ഇക്കൂട്ടർ അപരായനം തർജ്ജമണനെന്നു ന്നതായി പഠിക്കാതെ തമിഴുപ്രകാരങ്ങളും പഠിച്ച് അതിലെ നിയമങ്ങളെക്കൊണ്ട് നാട്ടോടിയായ കർമ്മങ്ങൾക്കിടയിൽ അധികം അപകൃതികൾ ചെയ്തിരിക്കാവുന്നതു്. അതല്ലെങ്കിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെയും ഇതിന്നു മുന്നേറുകൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ കൃഷിയിലുള്ള ഭാഷയ്ക്കും ഉള്ളിൽ കൂടുതലായ ഒരന്തരം അതിന്നു മുന്നേറുകൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായ നിരണകവികൃതികളിലെ ഭാഷയ്ക്കും അമ്മാൻ അപകാരം ഇല്ല. രാമചരിതം കണ്ണശ്ശരമായണം കണ്ണശ്ശഭാരതം ഇവയെല്ലാം ദ്രാവിഡകവികളിൽ പ്രിണീതങ്ങളായിരിക്കണം. അതുപോലെ ചന്ദ്രോത്സവം, ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം, ചംബുപ്രബന്ധങ്ങൾ ഇവ സംസ്കൃതകവികളാലും പ്രണീതങ്ങൾ ആയിരിക്കണം. രണ്ടുഭാഷകളിലും തത്സമങ്ങളായിവരവേ, സംസ്കൃതത്തിലെ ആകാശങ്ങളെ തമിഴ് ഐകാരാന്തങ്ങളാക്കാമെന്നും ഒരു കൂട്ടർ നിശ്ചയിച്ചതു്, മറ്റൊരു കൂട്ടർക്കു തമിഴ് ഐകാരാന്തങ്ങളെ സംസ്കൃതാകാരാന്തങ്ങളാക്കുന്നതിന്നും ന്യായമുണ്ടാകി. സീതാ-മുഖാ-ജായാ എന്ന പദങ്ങൾ സീതൈ-മുഖൈ-ജായൈ എന്നു തമിഴർക്കുച്ചരിക്കാമെങ്കിൽ തമിഴിലെ വരവെഴുത്തു, തലൈ, മന്നൈ, മുതലായവയെ വാഴാ. മഴാ. തലാ. മന്നാ. എന്നു ആർക്കുപറയാൻ പാടില്ലയോ? ഇതിൽനിന്നാണു് മലയാളതലച്ചു "അ."

കാരം ജനിച്ചതും. 'മൂടിന്മാർ' 'പൂകിന്മാർ' 'തല്ലിന്മാർ' 'മണ്ടിന്മാർ' എന്നിങ്ങനെ തമിഴുമാതൃലഗ്നസരിച്ചു നടന്നുവന്നിരുന്ന ക്രിയകൾ ആയുർകവികളുടെ കൈയൽ 'മൂമൂഡിര' 'പൂമൂകിര', 'തല്ലിര', 'മണ്ടിര', എന്നൊക്കെയായി. രണ്ടുരൂപത്തിലും അർത്ഥം ഒന്നായിരുന്ന ഗ്രഹിക്കയും വേണം. ഇതിനു എഴുപ്പുവഴി എന്താണെന്നു രണ്ടു കൂട്ടരും കൂടി കാലക്രമേണ കണ്ടു പിടിച്ചതായിരിക്കണം രണ്ടുരൂപങ്ങളിലുമുള്ള ഉത്തമസാധാരണ ഘടകമായി കിട്ടുന്ന ശബ്ദംമാത്രം വെച്ചുകൊണ്ട് ലിംഗപുനഃഘടനപ്രത്യയങ്ങൾ വെട്ടിക്കൊച്ചു കളയാമെന്നു തീരുമാനിച്ചതും. മൂഡി, പൂകി, തല്ലി, മണ്ടി, എന്നുള്ള രൂപങ്ങൾ. ഇങ്ങനെ ശ്രദ്ധയായി കൈവശപ്പെട്ടു മുൻപ്രസ്താവിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള അനന്ത സിങ്കാതിപ്രസരത്തിന് ഒരു വാസനയും നാട്ടുകാർക്കുണ്ടായിച്ചതു തമിഴുപദങ്ങളെ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങളോടു ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു ബ്രാഹ്മണകവികൾ ചെയ്ത യത്നത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കണം ഇപ്രകാരം ആയുർബ്രാഹ്മണർ തങ്ങൾക്കധീനമായി കിട്ടിയ ഭൂമിയെ പൊലെയെന്നെ അതിലെ ഭാഷയേയും സംസ്കരിച്ചുകളയാമെന്നു സംസ്കൃതീകരിച്ചുകളയാമെന്നു മോഹിച്ചു ഭാഷാപദങ്ങളെ അംഗംഗം ചെയ്തു മോമാ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭാഷാഭേദലിംഗങ്ങളെ കേറ്റിച്ചുള്ള അജ്ഞതയാകുന്ന കലശലായ പുകകൊണ്ടു കണ്ണു രീതികൾ കാണാൻ പാടില്ലാതെത്തന്നെയിരുന്നിരിക്കണം. എങ്കിലും ആഹുതി. അഗ്നിയിൽത്തന്നെ പതിച്ചതുവെകൊണ്ടു അതു് അതന്തരഭാഷാശിശുവിന്റെ ജന്മത്തിനു സാക്ഷാൽ പുത്രകാമേഷ്ടിയായിത്തന്നെ പരിണമിച്ചു. രസതന്ത്രശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന രാസയോഗോഘടനയാലുണ്ടായ തൃതീയപദാർത്ഥത്തിനു തുല്യമെന്നു സാക്ഷാൽ മലയാളം. തമിഴിൽനീന്നും വേർതിരിച്ചറിയിക്കുന്ന പ്രത്യേകചിഹ്നങ്ങൾ ചുറ്റു കാലത്താണോ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഉദായതു്, അക്കാലത്താണോ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് അതിന്റെ ശ്രദ്ധിയുണ്ടായതുടങ്ങിയതു്. ഏതു വിധത്തിലാണോ നമ്മുടെ

പ്രാചീനഭാഷയ്ക്കു് ഈ വികാരം വന്നുകൂടിയതു് ആ വിധത്തെ ആരാഞ്ഞറിയാനാണ് ഇവിടെ യത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഏതെന്നാൽ, അതാണ് അതിനെ കൊടുത്തമിഴിൽനിന്നും ശുദ്ധി ചെയ്തു എടുത്തതു്. അതിനാൽ മണിപ്രവാളകവികളെ അവരാധികൾ ആണെന്നു പറയാൻ ഭരതജന്മോദതന്ന അവർ വർത്തമാനഭാഷയുടെ ജനകസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവരാണെന്നു കൂടി സ്മരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ അറിവിൽപെട്ടതിൽ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ പെരുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളിൽ കണ്ട ഭാഷയുടെ, തോലകവിപ്രഭൃതികളായ ആയുക്തവികളുടെ ജീഹ്വാഗ്രത്തിൽനിന്നു വെങ്കലഭാഷയായി നില തിട്ടു മണിപ്രവാളസരിത്തുകളായും, ദ്രാവിഡകവിയരന്മാരുടെ തമിഴുനടകുകൾക്കുവെപ്പട്ട പാട്ടുകളായും പിരിഞ്ഞു്, വീണ്ടും ചാക്യാന്മാർ മുഴുവനും രാമായണം തമിഴു ഭാരതം തമിഴു എന്ന നാമധേയത്തിൽ തമിഴുകൃതികൾക്കുള്ള അങ്കുവാലും തുവലും പോലെ നിന്ന ലംഗപുരുഷവചനപ്രത്യയങ്ങളെ കളഞ്ഞു്, വിശേഷണങ്ങൾക്കു് സംസ്കൃതരീതിയിൽ വിശേഷ്യസംരൂപവും നൽകി വർത്തമാനഭാഷയോടടുപ്പിച്ചു എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തെ അമിതമായി അവലംബിച്ചു ഖിൽക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ സംഗമിച്ചു്, പഴയ കേരളോല്പത്തിമലയാളമായി വീണ്ടും പുറപ്പെട്ടു, തുഞ്ചത്തു രാമനജനൻ കിളിമൊഴികളായ് നാം ഇന്നും ആദരിക്കുന്ന നവകൌമാരഭാഗ്യത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ആയുക്തവികളും ദ്രാവിഡകവികളും രണ്ടു രീതിയിൽ പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോയ ഭാഷ ചാക്യാന്മാരുടെ കൈവശത്തിൽ സംയോജിക്കാതെ തെരില്ല. അവർ സംസ്കൃതചിഹ്നങ്ങളും എന്നാൽ ആ സാഹിത്യകഥകളെ ദ്രാവിഡരായ നാട്ടുകാർക്കുപദേശിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചവരും ആണ്. അതിനാൽ തമിഴുധാരകൾക്കു ലകാരപ്രത്യയം കൂട്ടി പ്രക്രിയ നൽകാതെ മുന്പുകാണിച്ചവിധം രണ്ടു ഭാഷയിലേയും അധികപ്പാഠപ്രത്യയങ്ങളെ അവരായിരിക്കണം വലമായി നശിപ്പിച്ചതു്.

അതിനാൽ എഴുത്തച്ഛൻപാട്ടുകളിൽ പോലും കണ്ടുവരുന്ന ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ അതിനുമുമ്പുണ്ടായ ഈവക കൃതികളിൽ കാണുന്നില്ല. “യാതൊരുമത്തു ദേവി ശംശ്രുപാശ്രിതയായി നാധിവാസിച്ചുരളിന്നു ഏന്ത്..... ഉദ്യാനംപേയണതല്പരനായി പെരുമാറുന്നവൻ” എന്നിങ്ങനെയുള്ള രീതിയിൽ ആണ് അവരുടെ പോക്ക്.

ഇനി ലിപിയെക്കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടുവാക്കു പറയാം. ചെമ്പുപട്ടയങ്ങളിൽ കാണുന്നത് ഗ്രന്ഥാക്ഷരവും വെട്ടഴത്തും കൂടിച്ചേർന്നതാണ്. വെട്ടഴത്തു് ദ്രാവിഡരുടെ സ്വന്തലിപികൾ ആയിരുന്നാൽ അതിന്റെ പ്രയോഗത്തിൽ അവർക്ക് മതിയായ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നേനെ. അതില്ലാത്തതിനാൽ വരുത്തികൂട്ടിയ പിശകുകൾ ആദ്യം പ്രസംഗിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഗ്രന്ഥാക്ഷരം സംസ്കൃതക്കാരുടെതാണെന്നും ഇരിക്കുമ്പോൾ ദ്രാവിഡർക്കകിൽ അവകാശമയില്ല. ഗ്രന്ഥാക്ഷരംതന്നെ ദ്രാവിഡർക്കൊട്ടുംമുതൽ ഉപയോഗിച്ചുകൂടെ എന്നു തർക്കിക്കുമ്പോൾ ആയുർമാരുടെ പ്രചരണത്തിനു മുമ്പായിരിക്കണം അവർക്ക് വെട്ടഴത്തു കിട്ടിയതു എന്നുവരികണം. അഥവാ ആയുർമാരിൽനിന്നും ആ ലിപി ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലായ സൗകര്യം വെട്ടഴത്തു ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ അവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. വെട്ടഴത്തുകൾ ഫിനീഷ്യന്മാരിൽനിന്നാണ് മലയാളികൾക്കു കിട്ടിയതു് എന്നും, അതു കൊടുത്തുല്ലാർ മുതലായ തുറമുഖങ്ങൾവഴിയായെന്നും ഡാക്ടർ ഖണ്ണൽ സായ്പു അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ട പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളുടെ നിർണ്ണയവും ചർണ്ണനിർണ്ണയവും സിദ്ധിക്കുമെന്നു കച്ചവടസമ്പർക്കമൂലം അന്യനാട്ടുകാരുമായി ഇടവാടുചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ രേഖാവിദ്യാകാണ്ഡ സ്വന്തം വാചാലികളെ എഴുതിവെള്ളാമെന്നും അവർ ധരിച്ചിരിക്കാം. ഹിന്ദി കലക്രമേണ ഗ്രന്ഥാക്ഷരലിപികൾ അധീനതയിലായപ്പോൾ അതുതുകാണ്ടുകൂടി ഇതിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തണം എന്നു് അവ

വർ നിശ്ചയിച്ചു.രിക്കും എന്നാൽ സപ്താക്ഷരപദങ്ങൾക്കു വ
ണ്ണുകിർണ്ണയം വന്നിട്ടില്ലാത്തതാൽ വേണ്ടാത്തസ്ഥലങ്ങളിലും
പരകീയവണ്ണം ചേർത്തു വീഴ്ചയുണ്ടാകാതെ വന്നതായിരിക്കണം.

ഇനിമേൽ ഭാഷയുടെ ശരീരധാരകളെക്കുറിച്ചുകൂടി രണ്ടു
മാക്കു പറഞ്ഞാൽ ഭരതധാര സമാധാനപ്പെടാം. ഭാഷയ്ക്കു വേ
ണ്ട പദങ്ങൾ എല്ലാം താവഴിയായി തമിഴിൽനിന്നും പിതൃവഴി
യായി സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യയങ്ങൾ എ
ല്ലാം താവഴിയിൽനിന്നു ലഭിച്ചവയെന്നതെങ്കിലും അവ സംസ്കൃ
തഗണിയിൽ ഒന്നു ശോധനചെയ്തു പുതിയ രൂപത്തെ പ്രാപിച്ചി
ട്ടുണ്ട്. അപ്രകാരമല്ലാത്തവ പ്രയോഗാർഹങ്ങളല്ല. കുടുംബ
സ്വത്തായ പൂർവ്വാർജ്ജിതശബ്ദങ്ങൾ എല്ലാം പദാർത്ഥവാചിക
കളും ക്രിയാവാചികളും ആയിരുന്നു. പദാർത്ഥവാചികൾ എല്ലാം
നാമങ്ങൾ. പ്രവൃത്തികളെക്കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളും പ്രാകൃതജന
ങ്ങൾക്കു് ആദ്യമേ ശ്രദ്ധാവിഷയമായിത്തീരും. പദാർത്ഥങ്ങളും
ക്രിയകളും നമ്മിലുള്ള വിവിധസംബന്ധങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നതിനും
ഇത്രമേൽ നർമ്മങ്ങൾക്കു് വിഭക്തിഭേദങ്ങൾ ഉളവാകുന്നു.
ക്രിയകൾക്കു് വർത്തമാനം ഭൂതം ഭാവീ എന്നുള്ള കാലഭേദവും സ്തു
ടമാകയാൽ അവയെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങൾ സപ്ത
ഭാഷികമായി എഴുപ്തുകൊള്ളുന്നു. ക്രിയയോടു ചേർന്നുനിലു
ന്ന പലനാമശബ്ദങ്ങളിൽ കർത്താവിന്നാണു് അതിന്റെ പൂ
ണ്ണായിപത്രം എന്നു കാണിക്കാൻ ഉടമസ്ഥന്റെ പേർ എഴുതു
കയോ അടയാളം വെള്ളയോ ചെയ്യുന്നതുപോലെ സഭവിച്ചതാ
യിരിക്കാം പുരുഷപ്രത്യയം അതിനങ്ങനെയതു്. കർത്താവിനു ലിം
ഗവചനപ്രതീതിയുള്ളതിനാൽ സഹായമുചരിണിയുടെ രൂട്ടിൽ
നരതലങ്ങളായ ആചാരക്രിയയും ഭർത്താമുദ്രകളെ കെട്ടുതാലും
പോലെ ക്ഷമയോടെ ചുമന്നുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നു. ഒരു ക്രിയയിൽ
രണ്ടു പ്രവൃത്തികൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ
യും സമാസമായി ചേർത്തുവീളുകിട്ടു അവസാനത്തിൽ കർത്തവ്യ

ത്വയ്യം പുരുഷപ്രത്യയവും ഒരു പ്രാവശ്യം ചേർത്താൽമതിയെ
 ന്നു ബുദ്ധിയുള്ളവർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കാം. ക്രമത്തിൽ “വെട്ടിഭി
 റിത്തൻ” “പാത്തുചൊല്ലേൻ” “നടത്തുപോനാൻ” ഇപ്രകാരം
 വെട്ടി, പാത്തു, നടത്തു, മുതലായ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളാകുന്ന
 മുൻവിനയേച്ചത്രപങ്ങൾ ഉണ്ടായിച്ചതോടുകൂടി നാമവിശേഷണ
 ങ്ങളാകുന്ന പേരേച്ചങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും വഴി തുറന്നുവന്നു.
 ‘പൊറവതു’ ‘കുടിച്ച മാങ്ങാ’ ‘കായ് ച മരം’ ‘വരുംകാലം’ ‘പോ
 കിൻ വഴി’ ഇത്യാദി രൂപസിലിക്കായി പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളെ
 എടുത്തുകളക സാദ്ധ്യവും ആവശ്യവും ആയിരിക്കുന്നു. ക്രിയാപ്രകൃ
 മസ്ഥനായ കർത്താവുതന്നെ അടുത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ
 അടയാളം പ്രത്യേകം ആവശ്യമില്ലല്ലോ. കുടിച്ച, പോകിൻ എന്ന
 രണ്ടു പദങ്ങളും കുടിക്കപ്പെട്ട പോകപ്പെട്ട എന്ന അർത്ഥത്തെ
 വഹിക്കുകൊണ്ടു് കുടിയൽ അകപ്പെട്ടതും പോകുന്നതിൽ വെട്ട
 തും ആയ അവസ്ഥകളെ “പെട്ടക”യുടെ കർത്താവെന്നനില
 യിൽതന്നെ ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ‘കുടിപട്ട മാങ്കായ്’ ‘അ
 ടിപട്ട വൃണെ’ ‘നടപട്ട വഴി’ എന്നായിരിക്കണം ഇവയുടെ പ്രാ
 ഗ്രൂപങ്ങൾ. അവിടെ ‘പെട്ടക’യാതുവിനു് ‘അനുഭവിക്ക’ എന്ന
 ര്ത്ഥം സ്പഷ്ടമായി തോന്നുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള പേരേച്ചത്രപങ്ങൾ
 നാമവിശേഷണങ്ങളായി ഉണ്ടാകുമ്പോൾപേരെന്ന സജാതീ
 യപദാർത്ഥങ്ങളിലുള്ള വിജാതീയഗുണങ്ങളെ കണ്ടറിയുന്നവർ
 കരിക്കല്ലും, ചെങ്കല്ലും, നെടുപടിയും, കറുപടിയും, ചെറുപയറും,
 പെരുപയറും തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കാം. ഒരേപദാർത്ഥത്തിൽ കാ
 നുന്ന രണ്ടുവിധമായ ഗുണത്തെയും പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു്
 വേർതിരിക്കാൻ ബുദ്ധിയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഗുണഗ്രാഹികളായ അ
 വർ അതേഗുണങ്ങളെ അന്യപദാർത്ഥങ്ങളിലും കണ്ടറിയുന്ന
 തിന്നും ഗുണവാചകത്തെയും പദാർത്ഥവാചകത്തെയും സമാ
 സിച്ചിച്ചുരിക്കുന്നതിനും ശീലിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ വിശേഷണവി
 ശേഷ്യങ്ങൾ സമാസിച്ചു ചേർക്കാനായിരിക്കണം ആദ്യത്തെ

യന്തം. സംഖ്യാവിശേഷണങ്ങൾക്കും ഗതി ഇതു തന്നെയായിരുന്നു. 'നാകുടി ഈഴവർ' 'അയ്ക്കുടി കടവർ' 'അയ്ക്കുടി കടവർ' 'ഇവർക്കു പന്നിത്തവരം' എന്നു മുൻപ്രസ്തുതിച്ച താമ്രശാസ്ത്രത്തിൽ കണ്ടുന്ന ഭാഷയാണ്. നാലുകുടി ഈഴവർ, അഞ്ചുകുടി ഈഴവർ എന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളതിൽ എട്ടുപേർ. (ഇവിടെത്തെയും അക്ഷരം കൂട്ടുന്നവിധം സൂക്ഷിക്ക). ഈ സ്വരപ്രായം ക്രമേണ ഭേദപ്പെട്ടു. വിശേഷണങ്ങൾക്കെല്ലാം പേരോച്ചരൂപം കൊടുത്താൽ അവയെ കവിതാസാമർത്ഥ്യമില്ലാത്തവകൾ ലഘുവാചി എന്നു വിശേഷ്യുത്തോടും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതിനും പിരിച്ചു മാറുന്നതിനും സാധിക്കുമെന്നു കണ്ടു ഗുണധാതുക്കളെ ക്രിയാധാതുക്കളായി സങ്കല്പിച്ചു അവയെല്ലാം പേരോച്ചരൂപം നൽകിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ, ചെറു, ചെറു, ചെറു, ചെറു, ചെറു മുതലായി സമാസസംഗസാമാജികത്വം വഹിച്ചിരുന്നവ പലതും ചെറിയ, ചെറിയ, ചെറിയ, ചെറിയ, എന്നിങ്ങനെ പേരോച്ചരൂപം കൊടുക്കപ്പെട്ടു സ്വതന്ത്രപദങ്ങളായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ ഗോത്രം മാറി കുടിചെച്ച ഈ ധാതുക്കളിൽ പലതും വസ്തുക്കളായിപ്പോയി. അവയെല്ലാം വി.ലധാതുക്കൾ എന്നു ചെയയാകരണി പേരും പതിച്ചു വൃത്തിയും കല്പിച്ചു. എന്നാൽ ചിലതെല്ലാം മണ്ണു മാറി നട്ടിട്ടും പട്ടുപോകാതെ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചു ശാഖോപശാഖകളായി സാക്ഷാൽ ക്രിയാധാതുക്കൾക്കുള്ള സകലവിധപരിവാരങ്ങളോടുംകൂടി വ്യാകരണരാജ്യത്തിൽ ദത്തധികാരം ഭരിച്ചു വരുന്നു. എന്നാൽ 'ആ' ധാതുവിന്റെ പേരോച്ചരൂപമായ 'ആയ' കൈയിൽക്കിട്ടിയപ്പോൾ, അതിനെ എന്നു നാമത്തോടും തീർത്തോടും ചേർത്തു അതിനെ നാമാവിശേഷണത്വം കൊടുത്തു മറ്റൊരു നാമത്തിന് അധീനപ്പെടുത്താമെന്നു ആളുകൾ അറിഞ്ഞുതുടങ്ങിയ കാലമാണ് വിശേഷണത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യത്തെ ചൂഷണ നശിച്ചുപോയത്. അപ്പോൾ ഗുണധാതുക്കൾക്കു ഗുണസ്വരൂപം ഉണ്ടായി. നേരായ, വേരായ, ചൊവ്വായ, ഇവപോ

ലെ മധുരമായ, കഠിനമായ, പത്മമായ, ഹൃദ്യമായ എന്തെല്ലാം
 ഗുണനാമത്തോടു ചെർന്ന 'ആയ' കരകവിഞ്ഞതോടുകൂടുന്നി.
 ഈ വിശേഷണപ്രധാനത്തെ പോഷിപ്പിക്കാൻ 'ഉള'ധാതുവി
 ന്റെ "ഉള്ള" രൂപം കൂടി ഇറങ്ങിപ്പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭാഷാലോകം
 മുഴുവൻ, 'അഴകുള്ള, മിടുക്കുള്ള, നന്മുള്ള, ചൊടിയുള്ള, ഗുണ
 മുളള, വിലയുള്ള' എന്നിത്യാദികളുടെ കേലാഹലംകൊണ്ടും മു
 വരിതമായി. ഇപ്പോൾ ഇതാ പണ്ടത്തെ കറുത്ത ചെമന്ന മുത
 ലായ സാധുരൂപങ്ങൾ കറുത്തതായ ചെമന്നതായ കറുപ്പുള്ള ചെ
 മപ്പുള്ള എന്നിങ്ങനെ പേഷംമാറി കെട്ടുതടിയും കേശഭാരവും ധ
 രിച്ച ഭീഷണഭാവത്തോടെ തെരനോട്ടവും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.
 ഇതു തരമുണ്ടെന്നു കണ്ട് സംസ്കൃതവിശേഷണങ്ങൾക്കുള്ള
 പോലെ ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങൾ ഒപ്പിച്ചല്ലാതെ ഭാഷയിലും
 വിശേഷണങ്ങൾ വിശേഷ്യത്തോടീണങ്ങളു കയില്ലെന്നു പാടിപ്പൊ
 ടിക്കാനും താളം പിടിക്കാനും ചിലർ ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വലി
 യ മരവും വലിമരങ്ങളും ഒരു തരത്തിൽ ചേർത്തുകൂടാ എന്നും, വ
 ലിയതായ മരവും, വലിയ തുകളോ വലിയവയോ ആയ മരങ്ങളും
 എന്നു വിചരപ്പെടുത്തി കാണിക്കണമെന്നുമാണ് അവരുടെ മ
 ത്തം. 'മധുരമായ' വാക്ക് ആവർക്കു രചിക്കാത്തതിനാൽ ചി
 ലർ 'മധുരമായ വാക്ക്' വർത്താനം എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.
 അതങ്ങിനെ നീർക്കുട്ട. ഇനി സർവ്വനാമങ്ങളെക്കൊണ്ടും
 കുറച്ചു പഠിച്ചുണ്ടോ. നാമപദങ്ങളെ അനാവശ്യമായി ആവ
 ര്ത്തിക്കുന്ന അസപരസത്തെയും ശ്രമത്തെയും ദൂരീകരിക്കാനുള്ള
 കരുക്കളാണ് ഇവ. പേർ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തതോ പേർ പഠിച്ചു
 ഉദ്ദേശ്യമില്ലാത്തതോ ആയ ഏതിന്റെയും സ്ഥാനത്തു ഇവ ഉപ
 യോഗപ്പെടും. തമിഴിലേയും മലയാളത്തിലേയും രൂപങ്ങൾ ഇ
 പ്പോഴും ഈ വിഷയത്തിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്നതു രണ്ടു
 യും മൂലത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. തമിഴിലെ 'നാൻ' നമ്മുടെ
 'ഞാൻ' ആയ കാലാമൃതല്ലാണ് ഉലയാളം പ്രത്യേകമായി തീരുന്ന

തെന്നു് അനുമാനിക്കാം. അകാരത്തെ തെക്കുരമായി ഉച്ചരിക്കാനുള്ള കേരളീയരുടെ അഭിരുചി ചെമ്പുപട്ടയത്തിലെ “അഞ്ഞൂറായ”ത്തിൽതന്നെ കാണുന്നുണ്ടു്. ഏങ്കിലും അതിൽകുറെക്കൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടേ “ഞാൻ” സംധാരണമായി തീരുന്നുള്ളുവെന്നു വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ദ്രാവിഡർ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നപ്പോൾതന്നെ അവരുടെ ഭാഷയിൽ നാമങ്ങളും ക്രിയകളും രണ്ടിനും വിഭജനങ്ങളും സർവ്വനാമങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതു കൂടാതെ ഘടകശബ്ദങ്ങളും വ്യാജേപകങ്ങളും എല്ലാം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവരുടെ സ്വന്തംഭാഷയിലെ ചരങ്ങളെ അചഗ്രഥനം ചെയ്യുവാനുതന്നെ അന്യജാതിക്കാരായുള്ള സംസർഗ്ഗം കൊണ്ടു് വട്ടെഴുത്തും ഗ്രന്ഥാക്ഷരവും അവർക്കു കിട്ടിയിരിക്കണം. സൂ.സൂതരവുമായുള്ള സംയോഗംകൊണ്ടും വാസഭൂമിയുടെ പ്രകൃതംകൊണ്ടും അവർക്കുച്ചാരണവൈകല്യം വേഗത്തിൽ വന്നുകൂടിയിരിക്കണം. പരദേശത്തിൽ, സംസ്കൃതവിദ്യാന്മാരുടെ സഹായത്തിൽ, ദ്രാവിഡഭാഷ അതിദുർബ്ബലമായി സ്വന്തമായി തന്മയതപത്തോടുകൂടി തെളിഞ്ഞുവരത്തക്കവണ്ണം അതിനു വ്യാകരണാദികൾ ഉണ്ടായിവന്നു. കേരളീയരും അതു പഠിച്ചു സ്വഭാഷയുടെ സ്വൈരഗതിക്കു തടവുണ്ടാക്കിയതല്ലാതെ അതിനു ഗുണമുണ്ടായതായി പറയാൻ പാടില്ല. മണിപ്രവാളകവികളുടെ സാഹസപ്രയോഗങ്ങൾ നവീനമലയാളത്തെ പ്രാദുർഭവിപ്പിച്ചു. ആയതു് ഏഴുത്തച്ഛന്റെ കാലംമുതൽ പുതിയ ജീവനോടെ പുറപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ ദ്രാവിഡധമനികളിൽകൂടി പ്രചരിക്കുന്ന സംസ്കൃതരക്തമാണു് വർത്തമാനമലയാളഭാഷയ്ക്കു തമിഴിൽനിന്നും തിരിച്ചറിയത്തക്ക ചൈതന്യപ്രഭയോ ലാവണ്യപ്രചുരിമയോ കൊടുക്കുന്നതെന്നു നിശ്ചയംകാണുന്നതാണു്.

ഭാഷയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ ഒരു വ്യവസ്ഥ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനാവശ്യമുള്ള സംസ്കൃതചരങ്ങളെല്ലാം ന

മുക്തം എടുക്കാമെങ്കിലും പ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം ഭാഷയുടെ സ്വന്തം തന്നെയായിരിക്കണം. ചിലർ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും മലയാള ശബ്ദങ്ങളും കൂട്ടിച്ചേർത്തു സമാസപദം നിമ്മിക്കുന്ന സങ്കരപ്രകൃതം ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ചിരപരിചയംകൊണ്ട് ഭാഷയ്ക്കു സ്വന്തമായി രോണന്നവയോടു ഭാഷിണ്മം കാണിക്കാവുന്നതുതന്നെയെങ്കിലും ആയത് സാമാന്യനിയമത്തിനു വ്യത്യസ്തമെന്നേ നില്ക്കാവൂ. സങ്കരത്തേക്കാൾ പരഭാഗ്യദ്രവ്യമായ സങ്കീർണ്ണതകൊണ്ട് വണ്ണസ്തുടതയും രമ്യതയും എന്ന് പ്രകൃതിനശിക്കണം ചെയ്തിയാക്കിയതിടുന്നതുകൊണ്ട് ഇത്തരം വിചാരിച്ചപദങ്ങളെ സജാതീയപ്രത്യയം ധരിപ്പിച്ചു് വേർതിരിച്ചു് തുല്യമലയാളികൾ ഒരുക്കി ഇണക്കിചേർക്കുന്നതാണുതരമം. മലയാളം ഇന്നത്തെ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിട്ടും ദേശാന്തരം ഭാഷ വേറായാണ് എന്നു തുടങ്ങിക്കൊണ്ടാൽ കുഴപ്പത്തിന് അവസാനമില്ല. വരമംശിയടങ്ങി അധികം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു്. അവരവരുടെ ദേശഭാഷാബാല്യംമുതൽ ചെവിക്ക് പഴകിയിരിക്കുകൊണ്ട് അതിനെ മാതൃകയെന്നും മറുജനവയെ അപഭ്രഷ്ടങ്ങൾ എന്നും വിചാരിക്കുന്നതു് പ്രാമോഹംകൊണ്ടുതന്നെ. മണിപ്പവാളകവകൾക്കു കഠിനശിക്ഷവിധിച്ചു് മലയാളത്തെ സംസ്കൃതഭാസ്യത്തിൽനിന്നും മോചിപ്പിച്ചതായ തിരുവെഴുത്തുവിളംബരങ്ങൾ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തും ഭാഷയ്ക്കു വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതരീതിയിൽ പൊരുത്തംവേണമെന്നു തുടങ്ങുന്ന മഹാഠാകുട്ടരും വിരമിക്കുന്നവേണം. സംസ്കൃതത്തിൽ നാമവിശേഷണവും നാമമാണ്. മലയാളത്തിൽ നാമവിശേഷണങ്ങളെല്ലാം ക്രിയായേഷ്യംകെട്ടി പേരോച്ചപ്രാഭവത്തോടുകൂടിയാണ് നടന്നു ചെയ്യുന്നതു്. മലയാളശൈലിയിൽ നാമവിശേഷണത്തിനു ക്രിയരമസം പ്രധാനമാകയാൽ അതിനെ സംസ്കൃതഭ്രമംകൊണ്ടു് നാമമാക്കിത്തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടാ. സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾക്ക് കഠിനമിഴിൽ തൽഭവങ്ങൾ ഉൽഭവിച്ചുകൂട്ടത്തിൽ തമിഴുവാക്കുകളെ

സംസ്കൃതരൂപത്തിൽ തൽവേദമക്കാരുള്ള ശ്രമവും നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അക്കൂട്ടത്തിൽ 'വിമ്മിഷ്ടവ്യം' 'തന്വേവ്യം' പോലെ വല്ലതും കിടന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ തല്ലിച്ചു തൊക്കത്തക്കവണ്ണം അവ തറവാട്ടുദോഷികൾ അല്ലെന്നു രാജി കേണ്ടതാണ്. ആയുർദോഷസ്തുർലാവകാശിയായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം തറവാട്ടുവേഷത്തിൽ പല ഭേദഗതികളും ചെയ്തിട്ടുള്ള വർത്തമാനമലയാളത്തിൽ 'വിമ്മിട്ടവ്യം' 'തടത്ത'വും മുടന്തന്മാർക്കൊപ്പം വീണ്ടുപാകയല്ലാതെ മറ്റു പദങ്ങൾക്കൊപ്പം നടന്നുകേരുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. ദ്രാവിഡർക്കു സംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങൾ സുപരിചിതമായിരുന്നതിൽ പിന്നെയും അതിലെ അക്ഷരമല മുഴുവൻ സഹായത്തോടെ പിന്നെയും അതിലെപ്പദങ്ങളെ അംഗഭാഗം ചെയ്തു വിലക്കണമൊക്കിയും പണ്ടുള്ളവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന തത്ത്വങ്ങൾ ഇപ്പോഴും പ്രയോഗാർഹമായി വെച്ചിരിക്കേ എണ്ണത്തിൽ കുറവുള്ളതും പ്രയോഗത്തിൽ ശബ്ദപുഷ്ടിയുള്ളതും ധാരാളമായ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലാത്തതുമായ നിലയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈ പ്രാചീനതത്ത്വങ്ങൾ ഇപ്പോഴും വെച്ചു വാഴിക്കത്തക്കവയല്ലെന്നു ചർച്ചയാക്കേണ്ടിയില്ലേ? ഭർത്തുദോഷസ്തുർലാവകാശിയുപത്തിനായി ഇടയ്ക്കു പരിചിട്ടുള്ള ഷ്.സ്. എന്ന അരോ അർദ്ധാക്ഷരവ്യതിരിക്തം ഓരോ പദത്തിനും അന്തസ്സം മേൽപ്പടിയും അതിരറ്റ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും സമ്മതിച്ചു തീരൂ. 'അർണ്ണാടകവും' 'കേരളവും'കൂടി ഈ ഭാഗത്തു ചേർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണുമ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിൽ വീണ്ടും വാദം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ വ്യവഹാരപ്രിയന്മാരും ഭരണവ്യക്തികളല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതപ്രത്യയം ശിക്ഷാർഹമാണെന്നു വിധി കഴിഞ്ഞുപോകയാൽ അക്കാര്യം പുനർത്ഥാപനം ചെയ്യേണമെന്നില്ല. എന്നാൽ സംസ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങൾ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങൾതന്നെ ദാരിദ്ര്യം മുൻകൂട്ടിയും മുണ്ടുടുപ്പും കൂടാതെ പിൻകൂട്ടിയും പഞ്ചഗവ്യവും ആയി മലയാളം

ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, വൈജാത്യവേദം ഉണ്ടാകുമെ
 ക്കിലും അവയുടെ നിയന്ത്രണങ്ങളിൽ അവ അനുഭവിക്കുന്ന
 ഞങ്ങളായി കാണുന്നില്ല. നമ്മുടെ പാപങ്ങൾക്കിടയിൽ ഗുരുവിന്റെ
 വരവ് അസംഭവമായി തോന്നാമെങ്കിലും പ്രകാശനത്തിൽ
 അവയ്ക്കുള്ള മാഹാത്മ്യം തത്ത്വമേതാണ്. സംസാരസുഖങ്ങ
 ലിൽ മതി മറന്ന് വിഷയാസക്തചിത്തമായി ദൈവികപദാർത്ഥ
 ഞങ്ങളുടെ കനകസുഷമയെ വർണ്ണിക്കുന്ന രസത്തിൽ കുളിർത്തു മ
 തിമയങ്ങിയിരിക്കുമ്പോൾ പ്രശാന്തഗംഭീരമായ ഗുരുവിന്റെ ദയാ
 ദൃഷ്ടി വിദ്യുൽപ്രഭോദല ചിത്തവൃത്തിയിൽ കൃത്യവോധത്തെ
 ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതു കാണാം. പക്ഷേ സ്വപ്നേത്രാവകാശമില്ലാ
 ത ഗ്രഹാന്തരങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടി ഇപ്രകാരം അധികപ്പെട്ടാൽ ഭാഷ
 യുടെ സ്വപരഗതിക്കായി പിന്നീടു വല്ല ശാന്തികർമ്മങ്ങളും
 ചെയ്യേണ്ടിവരുമെന്നു കൂടി വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുകേണ്ടി വന്നു. പ
 ത്തമാനമലയാളത്തിൽ മയൂരസന്ദേശം മുതലായവ രചിച്ചിട്ടുള്ള
 കേരളകളിദാസന്റെ പദ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഈ പ്രകൃതത്തിനു ഹൃ
 ദ്രമായ പല ഉദാഹരണങ്ങളും എടുത്തു കാണിക്കാം എന്നു വ
 രിക്കിലും അവ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാകയാലും ഉപന്യാസപരിമിതി
 യെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാകയാലും അതിനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എ
 ന്നാൽ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെല്ലാം മലയാളപ്രത്യയം തൊട്ടുതേച്ചു്
 സംസ്കൃതപ്രചാരമായ മലയാളമാക്കിത്തീർത്താലോ എന്നു ചില
 ര്ക്കു ശങ്കയുണ്ട്. ദ്രാവിഡയമനയിൽ സംസ്കൃതമിഗരിഗല്പി
 തമയ പദസമ്പത്തശേഷം പ്രത്യയച്ചാലുകളുടെ ചോഷകങ്ങ
 ളായി ഒഴുകിച്ചേർന്ന് സംസ്കൃതപ്രത്യയത്തിൽ അതിന്റെ നീല
 നിറം മറഞ്ഞുപോയാലും അതു ഭേഷാഗംഗയായിതന്നെ പ്രച
 ഹിച്ചുകൊള്ളും. തമിഴിന്റെ ചുവ അശേഷം പോയ പുതിയ മ
 ങ്കയാളത്തിനു പ്രകാശം കൂടും. “അസുപദ്യതനിതംബത്തെ അ
 ഭിമുഖീകരിച്ച ലംബമാനമായ അംബുജവന്ധുവിംബത്തിൽനി
 ന്നും വിസ്മയങ്ങളായി ബന്ധുകബന്ധുവങ്ങളായ കിരണകന്ദ

തിനാൽ ഭാഷയുടെ കടുപ്പമല്ലാ ഉയർച്ചയുണ്ടാകുന്നു. നേരമറിച്ച്, പച്ചമലയാളപ്രയോഗങ്ങൾക്കായി അപ്രസിദ്ധജിണ്ണുകൾക്കുള്ള ഭാഷാഭൂമിയിൽനിന്നു മാന്തിയെടുത്ത കൊണ്ടുവരുന്നതു പുതിയ ഭാഷയുടെ സുകലമകളേവരത്തിന്നു അനായശ്ചകർക്കുകയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ.

ഇപ്പോൾ 'ഭാഷാശാസ്ത്രം'യെന്ന നാലക്ഷരത്തിൽ എഴുതിക്കിട്ടിരിക്കുന്ന ചുരുക്ക തീവര അപൂർണ്ണമായ ഒരു നിലയിൽ കലാശിപ്പിച്ചു. ഭാഷയുടെ ഉൽഭവം, അതിന്റെ രൂപാന്തരപ്രാപ്തി, അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ ഇവയറിഞ്ഞല്ലാതെ ശാസ്ത്രശാസ്ത്രനിണ്ണയം ചെയ്യുന്നതു സുകലമല്ലായ്കയാൽ അക്കാലങ്ങളാണ് ഇതിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ തന്നിട്ടുള്ളതു്. ഏഴുതെക്കുന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പ് തമിഴിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും നടുവിലകപ്പെട്ടു പിടിയും വലിയുംകൊണ്ടു വിലക്കണപ്പെട്ടിരുന്ന കേരളീയരുമിടേ അക്കാലംമുതൽ പുതിയരീതിയിൽ പുറപ്പെട്ടു നമ്പ്യാരുടെ ജിഹ്വാഗ്രനർത്തനംകൊണ്ടു തിളങ്ങി, വർത്തമാനകാലസാഹിത്യകൃത്തുക്കളുടെ തുലികാഗ്രവെത ഇപ്രകാരം വന്നുപ്രതികരിക്കുന്നതായ നടുവിലകളാണ് അതിന്റെ ശാസ്ത്രീകരമായി ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, മേലാലുള്ള ശാസ്ത്രീകർമ്മങ്ങളും അതിനെ അനുസരിച്ചുതന്ന ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നും അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

സ്വസ്തുതം.

ബ്രഹ്മശ്രീ അമ്പലപ്പുഴ ചെങ്കീടേശ്വരശർമ്മാ

ശ്രീകൃഷ്ണൻ
 (പാഠനം)

സപ്തശ്ലോപീജനാകപീഠങ്ങളിൽ
 വിശ്രമിച്ചു, തന്നേത്രോല്പലങ്ങളാൽ
 അർച്ചനചെയ്തതോട് 'മരതക-
 പ്ലച്ച'യായൊരു വിഗ്രഹം ശോഭിപ്പൂ!

കുട്ടിക്കാലത്തു നന്ദാലയത്തിലെ-
 തൊട്ടിയിൽകിടന്നാടുമ്പോൾ, വക്കിന്മേൽ
 പഠിനിന്നമ്മ പാട്ടിയ പീയൂഷ-
 മിഠിപ്പും പാട്ടൊന്നേ ജയിപ്പൂ നിത്യം.

ഭക്തമെഴുതി വിദ്വരൻ മുതലായി-
 ട്ടുലവർവരെയുള്ളവർക്കൊക്കെ നീ
 തപഃബോധമരുളിയ,താനന്ദം
 വർദ്ധിപ്പിക്കുമേഗ്ഗാനങ്ങളാണത്രേ.

പൃതന ചെയ്തു പൃണ്യം; ശതാംശവൃ-
 യാവേസ്രീകൾക്കിപ്പു നിരൂപിച്ചാൽ;
 ദേഹസംഗതാൽ മുക്തയായ് പൃതനാ;
 മോഹബദ്ധരായ് നിൻമെയ്യിൽ ഗോപിമാർ.

ഗോരസം കട്ട ഭവാനിപ്പാരികൾ
 ചോരണം ദോഷമെന്നു തെളിയിച്ചു;
 സൈപരം കാട്ടിൽ പോയ് പണ്ണുളേ മേച്ചു, മു-
 ള്ലാരുടച്ചു ശുദ്ധി വരുത്തിച്ചെച്ചു.

കാളിയൻ്റെ പടങ്ങളിൽ കൊച്ചുകാൽ
ചാലവേ ചേർന്നു തണുക്കളിച്ചതും,
ക്ഷേപളമോലുന്ന കാളിദാസവർമ്മത്തിൽ
കുളിയിട്ടതും കേളികുളപ്പയോ?

അമ്മയെ വധം ചെയ്തിതു മുജനം;
അമ്മാമൻ്റെ കഥ തീർത്തിതിജ്ജനം;
നിർമ്മൂലമിതേവിധം ചെയ്തിട്ടും
ധർമ്മമലമെന്നങ്ങയെ വാഴ്ത്തുന്നു.

അന്നു വൃന്ദാവനത്തിലലയുന്ന
കന്നാലിപ്പിള്ളർ ചുറ്റും നിരക്കുവ,
വൃന്ദാരകേന്ദ്രർ വാണിലും നില്ക്കവേ,
നന്നായുണിഞ്ഞു അങ്ങിയതങ്ങല്ലോ.

പെണ്ണുങ്ങൾക്കോരമിഷ്ടനാമങ്ങളേ
വണ്ണിയെന്നല്ലൊ വർണ്ണിച്ചു വിജ്ഞന്മാർ;
നിന്നനുഗ്രഹാതകൊളും നിഗ്രഹം
ത്തിന്നു കാമിച്ചു സാധിച്ചതത്രപേർ!

ഏതു ജാതിമതസ്ഥനും സപാദിന
ഭേദം കൂടാതനുഭവമാചാനം,
ആതുരമിത്രം ജീവികുവാനുമായ്
ഗീതയാമമൃതങ്ങുന്നു നിർമ്മിച്ചു.

ബോധസന്താനം ലാടാരതുമുഖം
ജാതലോപോപശംഖം വിളങ്ങുന്നു;
ബാധവിട്ടതിൻനിഴലിലാണല്ലോ
സാധുക്കളിന്നും വിശ്രമമേല്പതും.

ദേവകൾക്കുപോലീ വെച്ചിട്ടുമാ-
 ദേവർക്കുമതിസുഖസമ്പത്തകി
 പാവനമാമവതാരകാളുടേ-
 ഭേദം സാധിച്ചു ദേവ! ഹരേ! ജയ.

കാളിന്ദീനദിക്കുള്ള കരപ്പിന്നം,
 കാളമേഖലിൽ കാണം മിനുപ്പിന്നം,
 നീലമതത്തിലുള്ള നിറത്തിന്നം,
 തോലി നൽകും ഭവാന്റെ കളേമ്പരൂ
 ലീലക്കും പുരുഷാർത്ഥലാഭത്തിന്നും
 മൂലമന്നുജിലെന്നും വിളങ്ങണം.

ശ്രീമാൻ തേലപ്പുറത്തു നാരായണനമ്പി.

ഭാഷാവിഭാഗം
രണ്ടാംവ്യൂഹത്തിലെ
വിഷയാനുകൂലനിക

നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി (ഗദ്യം)

അമ്പലപ്പുഴ വെങ്കിടേശ്വരശർമ്മാവർകൾ

അയ്യൻകുന്ന് (പദ്യം)

ധള്ളത്താൾ നാരായണമനോനവർകൾ

കവിത (ഗദ്യം)

പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പിള്ള അവർകൾ ബി. എ.

മലതി (പദ്യം)

ഉള്ളൂർ. എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യവർകൾ എം. എ.
 ബി. എൽ.; എം. ആർ. എ. എസ്സ്.

സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും മലയാളഭാഷയും (ഗദ്യം)

ഘോഷ്യാർ കെ. എം. പണിക്കർ

കൊടുത്തു ബ്രഹ്മണാച്ഛൻ (പദ്യം)

1-ാംഭാഗം—കാറ്റിപ്പാത്തു കേശവൻ നായരവർകൾ

2-ാംഭാഗം—കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പവർകൾ

കുട്ടിരാമപ്പണിക്കർ (ഗദ്യം)

ഒടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമനോനവർകൾ ബി. എ.

തേയൻ (പദ്യം)

എം. ആർ. കൃഷ്ണവാരീയരവർകൾ ബി. എ.; എൽ. ടി.

ഗ്രന്ഥനിരൂപണം (ഗദ്യം)

വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായരവർകൾ. ബി. എ.

അത്തിന്റെ പരമതലങ്ങൾ (ഗദ്യം)

എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാനവർകൾ എം. എ.; ബി. എൽ.

പരിത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമാണോ? (ഗദ്യം)

പാട്ടത്തിൽ ബാലകൃഷ്ണമനോനവർകൾ

ഷക്തീപീഠം മഹാകവിയുടെ ദീപപത്മസംഗ്രഹം താടക
 ഭൂമി (ഗദ്യം)

വൃത്തശാസ്ത്രം രാമൻമനോനവർകൾ ബി. എ.; ബി. എൽ.

ഭാഷാവിഭാഗം 1-ാംവ്യൂഹിക 1 (തപാൽമിലിറ്റേഷൻ)

ഭാഷാവിഭാസം

മൂന്നാംപുസ്തകത്തിന്റെ

വിഷയാനുകൂലനിക

1. ഇന്നത്തെ അമ്മ (കൃഷ്ണഗാഥാരീതി) നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ	1
2. ജ്ഞാനധാരം (ഗദ്യം) എം. രാജരാജചർമ്മതമ്പുരാൻ എം. ഏ; ബി. എൽ.	5
3. തിരൂർ - പൊന്നാനിപ്പഴ (പദ്യം) വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ	16
4. നീചവർഗ്ഗോദ്ധാരണം (ഗദ്യം) കെ. ചെങ്കിടേശ്വരൻമാ.	21
5. കേളികേട്ട കല്യാണം (ഗദ്യകഥ) തേലപ്പറത്തു നാരായണനമ്പി.	50
6. ദേശാഭിമാനിയുടെ പ്രാർത്ഥന (പദ്യം) പി. ജി. രാമയ്യർ. ബി. ഏ; ബി. എൽ.	68
7. പ്രകൃതിയും കലാചിത്രയും (ഗദ്യം) പി. ജി. നാരായണപ്പണിക്കർ	70
8. കാവ്യസ്വരൂപം (ഗദ്യവും പദ്യവും കൂടി) കൊടുങ്ങല്ലൂർ ചെറിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ,	100
9. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം (ഗദ്യം) പ്രൊഫ്സർ ചാലയിൽ കെ. എം. പണിക്കർ	105
10. കാവ്യതത്വം (ഗദ്യം) പണ്ഡിതർ ടി. വി. ശ്രീനിവാസാശാസ്ത്രി	107
11. സരോജിതീപഞ്ചകം (പദ്യം) പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ	137

ഭാഷാവിഭാസം 1-ാം പുസ്തകം ഇനി കാച്ചു പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

